

Η ΑΜΑΣΤΡΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΑΜΟΙ ΤΗΣ

Εκείνητα νυφικοί κοιτώνες είχαν ετοιμασθή στα ανάκτορα τών Σούσαν, γιά νά δεχτούν ισάριθμα ζευγάρια Έλλήνων στρατηγών καί παρθένων από τίς επιφανέστερες οίκογένειες τής Περσίας.

Ήταν τὸ ἔτος 330 π. Χ.

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, καταλυτὴς τοῦ περσικοῦ κράτους, ἤθελε μὲ τοὺς ὁμαδικοὺς αὐτοὺς γάμους, νά ἐνώσῃ τὴν Ἑλλάδα μὲ τὴν Ἀσία, τὴ Δύσι μὲ τὴν Ἀνατολή. Γιά τὸν ἑαυτοῦ τοῦ εἶχε κρατήσῃ τὴν κόρη τοῦ τελευταίου βασιλῆα τῆς Περσίας, Δαρείου τοῦ Κοδομανοῦ. Κόρες πριγκίπων καί μεγιστάνων ἔδωσε ἐπίσης στοὺς στρατηγούς του.

Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς, ἦταν κι' ὁ Κράτερος. Σὺζυγός του θὰ γινόταν ἡ Ἀμαστρί, ποὺ ἦταν κόρη τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Δαρείου τοῦ Κοδομανοῦ, Ὁξυάρη.

Ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ νεῖατα κι' ὁμορφιά ἡ Ἀμαστρί κι' ὅλοι μακάριζαν τὸν Κράτερο γιά τὴν καλὴ του τύχη.

Κι' ὁ ἴδιος, ἄλλωστε, δὲν ἔκρυβε τὴν εὐτυχία του. Ὁ ρωμαλέος αὐτὸς ἄντρας, μὲ τὸ ἀθλητικὸ παράστημα καί τὸ ἀδάμαστο θάρρος, ποὺ εἶχε περάσει τὸν περισσότερο καιρὸ του στὰ στρατόπεδα καί τὰ γυμναστήρια — μαζὶ μὲ τὸν Περδικκά, ἦταν οἱ δύο περισσότερο φιλάθλοι στρατηγοὶ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου — εἶχε ἀγαπήσει παρὰφορα τὴ μικρὴ Περσίδα πριγκίπισσα καί δὲν ἔδλεπε τὴν ὥρα ποὺ θὰ τὴν ἐξήγγιζε σὰν νόμιμη σύζυγο στὴν ἀγκαλιά του.

Οἱ γάμοι ἔγιναν μέσα στὸν «ἐκατοντάκλινο» ἀνδρώνα τὸν ἀνακτόρων τῶν Σούσαν.

Ἐπειτα ἀπὸ τὴ μεγαλόπρεπη τελετὴ, τὰ ζευγάρια τῶν νεονύμφων, σ' ἀτέλειωτη σειρά, παρήλασαν μπροστὰ στὶς ἀντιπροσωπίες τοῦ στρατοῦ καί στὶς ἐξένες πρεσβείες ποὺ εἶχαν συγκεντρωθῇ στὴν αὐλὴ τοῦ ἀπεραντοῦ ἀνακτόρου.

Πλάϊ στὸν ἀθλητικὸ Κράτερο, ἡ λεπτοκαμωμένη Ἀμαστρί, μὲ τὰ μεγάλα ἐκπληκτὰ μάτια της καί τὸ ἀσχημάτιστο νεανικὸ κορμὶ της, ἐμοιαζε σὰν παιδοῦλα. Δὲν ἦταν ἀκόμη δεκαεφτά χρόνων. Πράγμα παρὰξένο, κανεὶς δὲν βρῆκε ἀταίριαστο αὐτὸ τὸ ζευγάρι. Στὸ πέρασμά τους, οἱ στρατιῶτες ἐπευφήμησαν μ' ἐνθουσιασμό τοὺς δύο νεονύμφους, ραίνοντάς τους μὲ ροδοπέταλα.

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, θέλοντας νά πανηγυρίσῃ μὲ μεγαλύτερη λαμπρότητα αὐτοὺς τοὺς ὁμαδικοὺς γάμους, εἶχε ὀρίσει πενήνθ-μερὴ τὴ διάρκεια τῶν ἑορτῶν. Ἰσάριθμα συμπόσια δόθηκαν στὸν «ἐκατοντάκλινο» ἀνδρώνα τῶν ἀνακτόρων τῶν Σούσαν. Οἱ συνδαιτυμόνες, μισοξαπλωμένοι πάνω σὲ χαμηλὲς κλίνες — τοῦ Ἀλεξάνδρου εἶχε χρυσὰ πόδια, τῶν δὲ στρατηγῶν τοῦ ἀσημένια — περνοῦσαν ἐκεῖ τρώγοντας καί πίνοντας ἕνα μεγάλο μέρος τῆς νύχτας, ἐνῶ, ὀλόγυρα, κιθαρωδοί, αὐλητὲς, ἡθοποιοί, χορευτὲς καί Ἰνδοὶ θαυμαστοποιοί, τοὺς διασκέδαζαν, καθέναν μὲ τὴν τέχνη του.

Τὴν ἑνάρι καί τὸ τέλος τους, ἐσήμεναν σάλπιγγες. (Τὸ πρῶτο σάλπισμα λεγόταν «συγκλητικὸ» καί τὸ δεύτερο «ἀνακλητικὸ»).

Μόνον ὁ Κράτερος δὲν ἔδειχνε ἐνδιαφέρον γι' αὐτὰ τὰ συμπόσια, στὰ ὁποῖα ἔπαιρναν μέρος μόνον ἄνδρες. Ἐφτανε πάντα τελευταῖος καί τὸ «ἀνακλητικὸ» δὲν τὸν εὐίσκισε συνήθως στὴ θέσι του.

Τὴ βία τοῦ αὐτοῦ τὴν εἶχε δείξει ἀπὸ τὴν πρώτη νύχτα τῶν συμποσίων. Γλυστρώντας ἔξω ἀπὸ τὸν ἀνδρώνα, προτοῦ ἀκόμη σημάνῃ τὸ «ἀνακλητικὸ», εἶχε περάσει σὰν σίφουνας ἀνάμεσα στοὺς ὁμίλους τῶν στρατιωτῶν ποὺ διασκέδαζαν στὶς στοᾶς καί τίς αὐλὰς τοῦ ἀνακτόρου κι' εἶχε τρέξει στὸ νυφικὸ θάλαμο, ὅπου τὸν περιμένε ἡ μικρὴ Περσίδα πριγκίπισσα.

Ἀπὸ τότε, ὁ Κράτερος ἔπαυε νά ἐμφανίζεται στὰ γυμναστήρια κι' οὔτε διαδικοῦσε πιά τὴν πρώτη θέσι κοντὰ στὸ μεγάλο κα-τακτητὴ, ὅπως ἄλλοτε.

Ὁ ἔρως τοῦ πρὸς τὴν Ἀμαστρίν, εἶχε ἀποκοιμίσει τὴ φιλοδοξία του. Ήταν εὐτυχισμένος κοντὰ της καί δὲν ζητοῦσε πιά τίποτε ἄλλο.

Ἀλλὰ, μετὰ τὸν ἀπροσδόκητο θάνατο τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἡ φιλοδοξία τοῦ ἀφυπνίσθηκε καί πάλι ἐπιμονή, βίαιη, τυραννικὴ.

Εἶχαν ἀρχίσει τώρα οἱ μηχανορραφίες κι' οἱ πόλεμοι μεταξὺ τῶν ἐπιγόνων, ποὺ καθέναν τους ἀγωνίζονταν νά ἐξασφαλίσῃ γιά τὸν ἑαυτοῦ τοῦ τὸ σημαντικώτερο μέρος ἀπὸ τὴ μεγάλη κληρονομία ποὺ εἶχε ἀφίσει πίσω του ὁ γιός του Φίλιππου καί τῆς Ὀλυμπίδας.

Στὸν ἀνταγωνισμό αὐτόν, ὁ Κράτερος βρέθηκε μὲ τὸ μέρος τοῦ Ἀντιπάτρου κι' ὅπως ἤθελε νά ἰσχυροποιήσῃ τὸ σύνδεσμό του μαζὶ του, σκέφτηκε νά πάρῃ τὴν κόρη του Φίλιππου γιά σύζυγο.

Τοῦ ἦταν εὐκόλο νά χωρίσῃ τὴν Ἀμαστρίν. Ἀλλὰ τὴν ἀγαποῦσε πάντα καί σκέφτηκε ἕναν πρωτότυπο τρόπο γιά νά τὴν ἐκδηλώσῃ τὴν ἀγάπη του: φρόντισε νά τὸν βρῇ ὁ ἴδιος τὸν κατάλληλο σὺ-ζυγο, ποὺ θὰ τὸν διαδεχόταν στὴ στοργή καί τὴν ἀγάπη της. Κι' ἡ ἐκλογὴ τοῦ ἔπεσε στὸν τύραννο τῆς ἐπὶ τοῦ Πόντου Ἡρακλείας, Διονυσίου.

Ἡ Ἀμαστρί, ἀπειρή κι' ἄδολη ὅπως ἦταν, εἶχε λατρεύει ὥς τότε σὰν Θεὸ τὸν Κράτερο κι' ἦταν συνηθισμένη νά ἐκτελῇ πρὸς αὐτὸν κάθε διαταγὴ του. Ἀλλ' αὐτὸ ποὺ τὴν πείθεινε τώρα, ἦταν κατὰ πρῶτον μὲν νὰ τὸν χωρήσῃ τὸ μυαλὸ της.

Προτιμῶ νὰ πεθάνω ἀπὸ τὰ χέρια σου, παρά νά δεχθῶ στὴν ἀγκαλιά μου ἄλλον ἄντρα, τοῦ εἶπε.

Ἀλλ' ὁ Κράτερος εἶχε προβλέψει αὐτὴ τὴν ἀντίσταση.

Ἐνῶ συζητοῦσε μὲ τὴ γυναῖκα του, προσπαθώντας νά τὴν πείσῃ, ὅτι μόνον ἡ ἀγάπη ποὺ ἐνοίωθε γι' αὐτὴν τοῦ εἶχε ὑπαγορεύσει

αὐτὴ τὴ σκέψι, ἀκούστηκαν φωνὲς καί ποδοβολητο ἀπὸ αλογα.

Ήταν ὁ Διονύσιος, ποὺ ἔρχονταν μὲ μιά πολυάριθμην ἀκολουθία καί μὲ πλούσια δῶρα, γιά νά πάρῃ τὴν Ἀμαστρίν.

Ἡ νεαρὴ γυναῖκα κατάλαβε τότε πὼς δὲν χρησίμευε σὲ τίποτε νά δείξῃ περισσότερη ἐπιμονή.

Ὅλα εἶχαν προβλεφθῇ κι' εἶχαν προπαρασκευασθῇ στὴν ἐντέ-λεια. Δὲν τῆς ἔμενε ἄλλο ἀπὸ τὸ νά σκύψῃ τὸ κεφάλι της μπροστὰ στὴν τραγικὴ μοῖρα της.

Οἱ γάμοι ἔγιναν βιαστικά κι' ἡ Ἀμαστρί περισσότερο νεκρὴ παρὰ ζωντανή, ἀκολούθησε τὸν καινούργιο της σύζυγο στὴν Ἡρά-κλεια.

Ἐκεῖ κάτω, ἡ ζωὴ κυλοῦσε ἀθόρυβα, χωρὶς μηχανορραφίες, χω-ρίς προετοιμασίες πολέμων, χωρὶς συνωμοσίες, χωρὶς κινδύνους.

Ἡ Ἀμαστρί δὲν βρῆκε κοντὰ στὸ Διονύσιο τὴ φλογερὴ ἀγάπη τοῦ πρώτου συζύγου της, ἀλλ' εἶχε τώρα τὴν ἐντύπωσιν πὼς ἦταν πρὸ ἀσφαλισμένη καί λιγώτερο ὑποταγμένη ἀπὸ ἄλλοτε. Ἀπὸ τὸ γάμο αὐτὸ ἀποχτήσε δύο παιδιά, τὸν Κλέαρχο καί τὸν Ὁξυάρη, ποὺ ἔδωσαν ἕνα καινούργιο νόημα στὴ ζωὴ της.

Τὰ χρόνια κυλοῦσαν ἥρεμα, κάπως μονότονα ἴσως, ἀλλὰ χωρὶς ἀπρόοπτα καί περισπασμούς.

Ἡ Ἀμαστρί εἶχε ἀρχίσει πιά νά βρῇ ἐνδιαφέρον στὴν ἀπλὴ κι' ἀμέριμνη ζωὴ τῆς μικρῆς αὐλῆς τῆς Ἡρακλείας, ὅταν, ξαφνικά, ὁ Διονύσιος, ποὺ, ἀπὸ τὴ μεγάλη πολυφαγία καί τὴν τυρφηλὴ ζωὴ, εἶχε κατακτήσει μιά ἀμορφὴ μάζα ἀπὸ σάρκες (γιά νά τὸν ξυπνήσουν ἀπὸ τὸν ληθαργικὸ ὕπνο του — «δὲν διέφερε ἀπὸ πέ-τρα», ὅταν κοιμόταν, μᾶς λέει ἕνας ἀρχαῖος ἀνεκδοτογράφος — τοῦ ἔχωναν μεγάλες βελόνες στὰ πλευρὰ καί τὴν κοιλιὰ) πέθανε.

Ἡ Ἀμαστρί ἀνέλαβε τότε μὲ στιβαρὸ χέρι τὴν διακυβέρνησιν τῆς Ἡρακλείας καί ἀφωσιώθηκε στὴν ἀνατροφή τῶν παιδιῶν της.

Ήταν ἀκόμη πολὺ νέα. Ἀλλ' εἶχε ἀπογοητευθῇ πιά ἀπὸ τὸν ἔρωτα καί τὴ ζωὴ. Δὲν ἤθελε τώρα οὔτε ν' ἀκούσῃ γιά καινούργιο γάμο κι' ἔδωχνε μὲ σκαῖο τρόπο ἐκείνους ποὺ ἔπαιρ-ναν τὸ θάρρος νά τῆς προτείνουν διάφορους ὑποψη-φίους μνηστήρες.

Λίγο ἀργότερα, ὅμως, πέρασε ἀπὸ τὴν Ἡράκλεια

Οἱ στρατιῶτες ἐπευφήμησαν μ' ἐνθουσια-σμοῦ τοὺς δύο νεονύμφους, ραίνοντάς τους μὲ ροδοπέταλα.

ὁ στρατηγὸς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου Λυσίμαχος, ποὺ εἶχε ἀναγορευθῇ, στὸ μεταξύ, βασιλεὺς τῆς Θράκης.

Ὁ Λυσίμαχος ἦταν ἕνας ὡραίος ἄντρας κι' ἡ φήμη τῆς ἀπαράμιλλης ἀνδρείας καί τῶν μεγάλων νικῶν του, τὸν τίλιζε σὰν φωτοστέφανος.

Ἡ Ἀμαστρί, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, βρισκόταν σ' ὅλη τὴ λάμψιν τῆς ὁμορφιάς της.

Ἀπὸ τὴν πρώτη κιόλας συνάντησί τους, μ' ὅλο ποῦ ἔγινε μέσα σ' ἕνα ἐπίσημο περιβάλλον καί σύμφωνα μὲ τοὺς αὐ-στηροὺς κανόνες τῆς ἐθιμοτυπίας, αἰσθάνθηκαν κι' οἱ δύο μιά ἀμοι-βαία ἔλξι, ποὺ ἦταν ὁ πρόλογος μιάς παράφορης καί βίαιης ἀ-γάπης.

Ὁ Λυσίμαχος εἶχε νυμφευθῇ σὲ πρῶτο γάμο τὴ χήρα τοῦ Περ-δικκά καί κόρη τοῦ Ἀντιπάτρου Νίκαια (πρὸς τιμὴν της εἶχε με-τονομάσει τὴν Ἀντιγόνηα, στὴ Βιβυλία, σὲ Νίκαια).

Ἀλλ' εἶχε μείνει ἀπὸ μερικὰ χρόνια χήρος καί τίποτε δὲν τὸν ἐμπόδιζε νά ἔρθῃ σὲ δεύτερο γάμο.

Ἀλλ' ἦταν μοιραῖο, φαίνεται, νά μὴ γνωρίσῃ καί πάλι παρὰ

ΗΡΥΛΙΚΕΣ ΞΟΗΣΣΕΣ

μιά πολὺ σύντομη εὐτυχία.

Κι' ἡ Ἀμαστρί, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, εἶχε κουρασθῇ ἀπὸ τὴ χρεῖα της.

Ἔτσι, ἀποφασίστηκε ὁ γάμος τους, ποὺ ἔγινε ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ.

Ἡ Ἀμαστρί ἀκολούθησε τὸν καινούργιο σύζυγό της στὴν πρω-τεύουσά του, ὅπου ἔγινε δεκτὴ μὲ μεγάλες τιμές.

Ὁ Λυσίμαχος, ποὺ εἶχε πολὺ μεγάλες φιλοδοξίες, αἰσθάνθηκε, ξαφνικά, τὴν ἀνάγκη νά ἐξασφαλίσῃ τὴν ὑποστήριξιν καί τὴ συμ-μαχία τοῦ βασιλῆα τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου καί δὲν δίστασε νά τοῦ ζητήσῃ τὴν κόρη του Ἀρσινόη σὲ γάμο.

Γι' ἄλλη μιά φορά, ἡ Ἀμαστρί θυσιάστηκε στὶς πολιτικὲς φιλοδοξίες τοῦ συζύγου της.

Μὲ τὴν ψυχὴ βαρεῖα ἀπὸ λύπη κι' ἀπογοή-τευσι, ξαναγύρισε τότε στὸν Πόντο. Ἀλλὰ δὲν ἔμεινε στὴν Ἡράκλεια.

Ἀποτραβήχτηκε λίγο ἀνατολικώτερα κι' ἐκεῖ, σὲ μιά θέσι πραγματικὰ πλεονεκτικὴ, ἱ-δρυσε μιά καινούργια πόλιν, στὴν ὁποῖαν ἔδωσε τὸ ὄνομά της.

Ἡ Ἀμαστρί δὲν ἦταν τώρα ἡ ἀπειρὴ παι-δοῦλα ποὺ εἶχε λατρεύει τὸν Κράτερο, οὔτε ἡ ἀπογοητευμένη χήρα ποὺ εἶχε θαμπωθῇ ἀπὸ τὸ ἀρρενωπὸ παράστημα καί τὴ μεγαλοπρέ-τεια τοῦ Λυσίμαχου.

Εἶχε ἀποκτήσει, τούναντι, μιά μεγάλη καί

Ὁ παλιὸς σύζυγός της Ἀμαστρίος, ποὺ εἶχε ἔρθει τώρα σὰν ἐκδικητὴς, κυ-ρίεψε χωρὶς κόπο τὴν πόλιν, συνέλαβε τοὺς δύο μητροκτόνους καί τοὺς κατα-δίκασε νά πληρώσουν μὲ τὴ ζωὴ τους τὸ ἀποτρόπαιο ἔγκλημά τους.

Οἱ δύο μητραλῖαι ὠδηγήθηκαν ἀλυ-σοδεμένοι πάνω στὸν τάφο τῆς μητέρας τους.

Ἐκεῖ ὁ δῆμιος τοὺς ἔκοψε πρῶτα τὰ χέρια καί κατόπιν τοὺς ἐτύφλωσε.

Ὑστερὰ τοὺς κρέμασε καί τοὺς δύο σὲ δύο γειτονικά δένδρα, μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω...

Εἶχαν πληρώσει τὸ ἀποτρόπαιο ἔγκλημά τους μὲ τὸν τρόπο ποὺ τοὺς ἔβριζε.

Ἀπὸ τότε, ἡ Ἀμαστρί, ἡ πλούσια κι' εὐτυχισμένη πολίτειά, πέρασε στὴν ἐξουσία τοῦ Λυσίμαχου.

Ήταν σὰν ἕνα μεταθανάτιο δῶρο τῆς γυναίκας, ποὺ τὸν εἶχε ἄλλοτε ἀγαπήσει μὲ πάθος καί ποὺ αὐτὸς εἶχε ἀπορρίψει μὲ σκλη-ρότητα, γιά νά ἰκανοποιήσῃ τίς πολιτικὲς φιλοδοξίες του.

Τὸ ἐπιθανάτιο δῶρο μιάς ἀτυχῆς γυναίκας, συζύγου καί μητέ-ρας.

Ἀλλὰ στὴν ἱστορία πάντα συμβαίνει ἔτσι: Τὰ προσωπικά μας αἰσθήματα θυσιάζονται στὴν πολιτικὴ σκοπιμότητα καί τὸ συμ-φῆρον τῆς πολιτείας.

Ε. ΜΠΟΥΦΑΛΙΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Νίτωκρις, ἡ μεγάλη βασίλισσα

Πολλὲς φορές ὥς τότε τῆς εἶχαν ζητήσει νά τοὺς παραδώσῃ τὴν ἐ-ξουσία.

Ἡ Ἀμαστρί, ὅμως, ἀρνιόταν πάντα. Γιάτὶ εἶχε τὴ γνώμη πὼς οἱ γιοιοὶ της δὲν ἦταν ἀκόμη ἄριμοι. Ἀλλ' ὁ Κλέαρχος κι' ὁ Ὁξυάρης βιάζονταν.

Διεφθαρμένοι στὴν ψυχὴ καί στὸ σῶμα, ἀπληστοὶ γιά ἀπολαύ-σεις, ἀσποργοὶ καί ἀσυνείδητοι, δὲν δίστασαν, στὸ τέλος, νά κα-ταφυγοῦν στὸ ἔγκλημα, γιά νά ἰκανοποιήσουν τοὺς πόθους τους.

Μιά νύχτα, μπῆκαν στὸν κοιτῶνα τῆς μητέρας τους καί, προ-τοῦ ἀκόμη αὐτὴ προφτάσῃ νά καλέσῃ βοήθεια, ἐμπήξαν τὰ ἐγχει-ριδιὰ τους στὸ στήθος της — τὸ στήθος αὐτὸ ποὺ τοὺς εἶχε θη-λάσει ὅταν ἦταν βρέφη. Ἐπειτα, τὴν ἔβγαλαν τὸ αἰμόφυρτο πῶμα σὲ ἕναν τάπητα καί, μαζὶ μὲ μερικὸς συντρόφους τους, ποὺ ἦταν τὸ ἴδιο διεφθαρμένοι μ' αὐτοὺς, τὸ μετέφεραν ἔξω ἀπὸ τὸ ἀνάκτορο καί τὸ πέταξαν στὴ θάλασσα.

Ἀλλὰ τὸ ἔγκλημά τους ἀνακαλύ-φθηκε κι' ἡ κοινὴ γνώμη ἐκδηλώθηκε φανερά ἐναντίον τους.

Οἱ δύο μητραλῖαι ἐξαπέλυσαν τό-τε ἕνα κύμα πολιτικῶν δολοφονιῶν καί δημεύσεων, ποὺ ἀπλώσαν τὸν τρόμο καί τὴ φρίκη στὴ δυστυχι-σμένη πόλιν.

Δὲν πρόφτασαν, ὅμως, νά χαροῦν γιά πολὺν καιρὸ τοὺς καρπούς τῶν ἀπαίσίων ἐγκλημάτων τους.

Γιάτὶ, ξαφνικά, ἐμφανίστηκε μπρο-στὰ στὰ τεῖχη τῆς πόλεως ὁ Λυσί-μαχος.

Πώς θεραπεύονται το συνάχι κι' η αρτηριοσκλήρωση

XΡΟΝΙΑ ολόκληρα, μία νέα γυναίκα βασανιζόταν από συνάχι αλλεπάλληλα, με σύντομα μόνο διαλείμματα ανάμεσά τους. Είχε καταφύγει προηγουμένως σε πολλούς γιατρούς, που είχαν εφαρμόσει διάφορες μεθόδους, αλλά δίχως αποτέλεσμα.

Τέλος, ένας απ' αυτούς έδωσε ιδιαίτερα προσοχή στη λειτουργία του θυρεοειδούς αδένος της και τη βρήκε κάπως ελαττωμένη. Της έδωσε τότε ταμπλέτες εκχύλισματος θυρεοειδούς, και τὰ συνάχια της έπαψαν, ως δια μαγείας!

Η περίπτωση αυτή είναι μία από τις πολλές, που οι πρόσφατες ανακαλύψεις σχετικά με το θυρεοειδή αδένά έπρεψαν την καταπολέμηση μυστηριωδών και επίμονων παθήσεων.

Ο θυρεοειδής υπήρξε ένας από τους πρώτους ενδοκρινείς αδένες, που μελετήθηκαν απ' την Έπιστήμη. Βρίσκεται στη βάση του λαιμού, πάνω ακριβώς απ' το στομάχι του στήνου. Ήταν γνωστό από καιρό ότι ελέγχει το μεταβολισμό του σώματος, το ρυθμό δηλαδή με τον οποίο ο οργανισμός καταναλώνει τὰ αποθέματα της ενέργειας του. Έπηρεάζει δὲ ως ένα σημείο την εμφάνιση και το χαρακτήρα του ανθρώπου.

Όταν π. χ. παράγει πάρα πολλήν ορμόνη, το άτομο γίνεται λεπτό κι' ευρέθιστο. Αντίθετα, σε περίπτωση υπολειτουργίας του θυρεοειδούς, γίνεται κανείς παχύσαρκος και ραθυμς, νοιώθει κάποια αδυναμία, κρύνει εύκολα και δεν μπορεί νὰ καταβάλει αξιόλογη σωματική ή πνευματική προσπάθεια.

Αυτὰ ἦσαν ἤδη γνωστὰ από πολλὸν καιρό. Τελευταίως όμως, αποκαλύφθηκε ότι ο θυρεοειδής έχει κι' άλλες επιδράσεις στην υγιεινή μας κατάσταση. Είπαμε ήδη ότι μία ελαφρά υπολειτουργία του κάνει τὸν ἄνθρωπο ἑπηρεπὴ στα κρυ-

τὸν ἥνωμ. Πολιτειῶν. Γιατί αποτελοῦν μία ἀπλή λύση τοῦ πολὺ πλοκου προβλήματος τῶν συχνῶν συναχιῶν ἀπὸ μολύνσεις τῆς φύ-
της ἢ ἀπὸ ἀλλεργία.

Ερχόμαστε τώρα σὲ μιὰν ἄλλη σπουδαία ἀνακάλυψη. Θάχετε ἀκούσει ἀσφαλὸς πολλοὺς μεσόκοπους κι' ἀκόμα περισσότερους ἡλικιωμένους νὰ παραπονιῶνται γιὰ μιὰ γενική «κούραση» καὶ ἀτονία, ἰδίως τὸ πρῶτο τοῦ χειμῶνα. Ἐχουν μαραθῆ πιά ἡ πρωτοβουλία τους, οἱ φιλοδοξίες τους, ἡ ἐνεργητικότης τους.

Οἱ δόκτορες Κόμπλ καὶ Στίγκλιτς, εἰδικευμένοι στὸ νέο κλῆδο τῆς «γериατρικῆς», πειραματίσθηκαν σὲ τέτοιες περιπτώσεις, πᾶνω σὲ 54 γυναῖκες καὶ 28 ἄντρες, ἡλικίας 40 - 82 ἐτῶν. Βρήκαν δὲ ὅτι ὅλοι παρουσιάζαν ἓνα κοινὸ χαρακτηριστικὸ: ὑπολειτουργία τοῦ θυρεοειδούς. Καί, μετὰ ἀλλήλες δόσεις ἐκχυλίσματος θυρεοειδούς, ἐπέτυχαν εκπληκτικὰ ἀποτελέσματα.

Αὐξήθηκαν δηλαδὴ πολλὲς οἱ σωματικὲς καὶ πνευματικὲς δυνάμεις τους, ἔλειψαν ἡ ταχυπαλμία καὶ ἡ δύσπνοια, θεραπεύθηκε ἡ ἐπίμονη δυσκοιλιότης, βελτιώθηκε ὁ μυϊκὸς τόνος». Ἀναιμίες πού ἐπέμεναν ὡς τότε, θεραπεύθηκαν κατόπιν μετὰ τὰ συνθιθισμένα φάρμακα (σιδήρου καὶ βιταμινών).

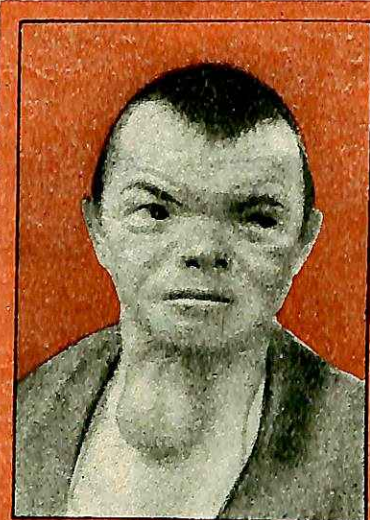
Μ' ἄλλα λόγια, πολλὰ ἀπ' τὰ συμπτώματα πού ἀποδίδουμε συνήθως στὰ γεράματα, ὀφείλονται σὲ ἀνεπάρκεια τοῦ θυρεοειδούς ἀδένος καὶ μποροῦν νὰ καταπολεμηθοῦν μετὰ τῶν ορμῶν τοῦ ἀδένος αὐτοῦ.

Οἱ ἴδιες ὁμως ὁρμόνες μποροῦν νὰ ἐπιτύχουν καὶ κάτι ἀκόμη σπουδαιότερο: νὰ σταματήσουν τὴν ἀρτηριοσκλήρωση!

Η παρατήρησης αὐτὴ ἔγινε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ 1949 ἀπ' τὸν Ἀμερικανὸ δόκτορα Κούντζ, ἀφὸς ἐξέτασε 118 ἀρτηριοσκληρωτικούς, ἡλικίας 45 - 94 ἐτῶν. Κατόπιν, ὁ δόκτωρ Λέστερ Μόρρισον συνέχισε καὶ συμπλήρωσε τὶς ἐργασίες τοῦ συναδέλφου του. Χορηγώντας σὲ 230 ἀρτηριοσκληρωτικούς ἐκχύλισμα θυρεοειδούς, σὲ συνδυασμὸ μετὰ ἄλλες ὁρμόνες καὶ μετὰ δίαιτα πτωχὴ σὲ λίπη καὶ σὲ χοληστερόλη, καθὼς καὶ μετὰ ὠρισμένες βιταμίνες γιὰ τὸ σκελετὸ, περιώρισε κατὰ τὰ δύο τρίτα τὴν θνησιμότητα ἀπὸ ἀρτηριοσκλήρωση. Ὅχι δὲ μόνον αὐτό, ἀλλ' οἱ ἄρρωστοί του ἐνοιῶσαν καλλίτερα τὸν ἑαυτὸ τους, εἶχαν ὑγιέστερη ὄψιν, καὶ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς μπόρεσαν νὰ ἐπιδοθοῦν καὶ πάλι σὲ μιὰ παραγωγικὴ ἐργασία.

Ένας ἄλλος Ἀμερικανὸς γιαντρός, ὁ δόκτωρ Μπρέτ Ρήντερ, τοῦ ἱατρικοῦ Κολλεγίου τῆς Νέας Υόρκης, ἀσχολήθηκε τελευταίως μετὰ τὴν περίεργη περίπτωση ἑνὸς παιδιοῦ 4 ἐτῶν, πού πάθαινε σχεδὸν διαρκῶς συνάχι κι' ἄλλες μολύνσεις τοῦ ἀναπνευστικοῦ συστήματος. Ἐπίσης, τὸ παιδί αὐτὸ παρουσίαζε μιὰ ἐκδηλὴ καθυστέρηση τῆς σωματικῆς ἀναπτύξεως. Δὲν κέρδιζε δηλαδὴ κανονικὰ βάρος.

Ὁ δόκτωρ Ρήντερ εἶχε μελετήσει τὶς περιπτώσεις αὐτὲς κι' εἶχε καταλήξει στὸ συμπέρασμα ὅτι ὀφείλονται συχνὰ σὲ ὑπολειτουργία τοῦ θυρεοειδούς. Γιὰ τὴν διάγνυσί τους, εἶχε χρησιμοποιοῦσιν τὴν ἀκτινογράφησι τῶν καρπῶν τῶν χειρῶν, πού ἀποκαλύπτει μιὰ φανερὴ καθυστέρηση τῆς ἀναπτύξεως τῶν ὀστέων, καθὼς καὶ τὴ μικροσκοπικὴ ἐξέταση τοῦ δέρματος κοντὰ στὰ νύχια τῶν χειρῶν, πού παρουσιάζει μιὰ ἀτελὴ ἀνάπτυξη τῶν τριχοειδῶν αἰμοφόρων ἀγγείων.

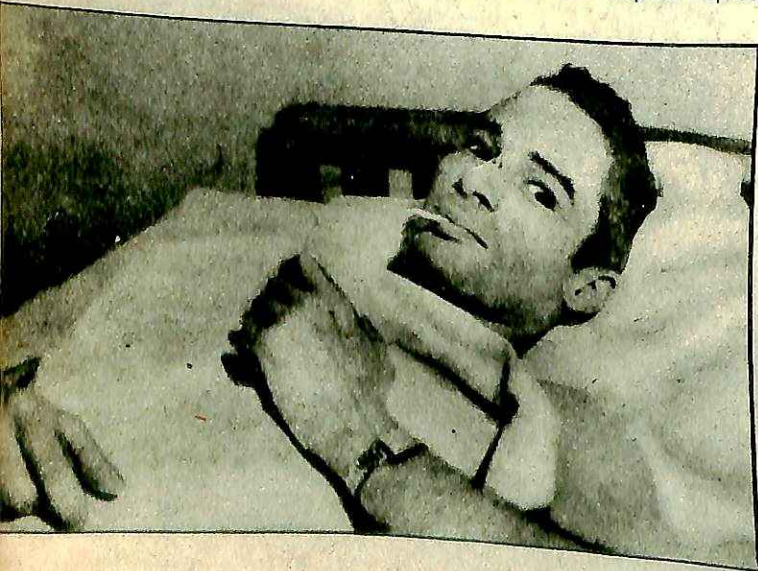

Ὁ διογκωμένος αὐτὸς θυρεοειδὴς ἀδὴν εἶναι στὴν πραγματικὴ ἀποφύκη, ἀπὸ ἐλλείψιν ἰωδίου. Ἡ κατάστασις αὐτὴ ὀνομάζεται «κρετινισμός».

Ὁ Θυρεοειδής ΚΛΕΙΔΙ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ

λογήματα, καθὼς καὶ στοὺς πονοκεφάλους. Αὐτὸ διαπιστώθηκε μετὰ πρόσφατες ἐρευνες τοῦ Ἀμερικανοῦ δόκτορος Α. Πρόετζ πᾶνω σὲ 130 άτομα. Ὅλα σημείωσαν ἐκπληκτικὴ βελτίωση, μετὰ τὴ χορήγηση μικρῶν δόσεων ἐκχυλίσματος θυρεοειδούς. Ἐπαψαν νὰ συναχνῶνται μετὰ τὸ παραμικρὸ καὶ νὰ πονᾷ τὸ κεφάλι τους. Ξαναεμφανίσθηκαν δὲ οἱ ἐνοχλήσεις τους αὐτὲς, μόλις ὁ γιαντρός διέκοψε γιὰ δοκιμὴ τὴ χορήγησι τοῦ ἐκχυλίσματος.

Οἱ ἐργασίες αὐτὲς τοῦ δρος Πρόετζ σχολιάσθηκαν εὐμένεστα καὶ μετὰ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον ἀπὸ τὰ ἐγκυρότερα ἱατρικὰ περιοδικὰ

Κι' οἱ δύο λοιπὸν αὐτὲς διαγνωστικὲς μέθοδοι ἐπιβεβαίωσαν τὶς ὑποψίες τοῦ στὴν περίπτωσι τοῦ παιδιοῦ. Τὸ χορήγησε τότε ἐκχύλισμα θυρεοειδούς κι' ἐπέτυχε μιὰ γρήγορη κι' ἀπίστευτη καλυτέρευσι. Τὸ παιδί ἔπαψε πιά νὰ συναχνῶνται, δυνάμωσε καὶ κέρδισε ἀπὸτομα σὲ βάρος.

Ὁ ἴδιος γιαντρός ἀναφέρει σὲ μιὰ ἀνακοίνωσί του, ὅτι πολλὰ βρέφη, πού πάσχουν ἀπὸ ἐπίμονο ἐκζεμα, παρουσιάζουν καταπληκτικὴ βελτίωση μετὰ τὸ ἐκχύλισμα τοῦ θυρεοειδούς. Τέλος, χρησιμοποίησε αὐτὸ τὸ ἴδιο φάρμακο μετὰ πολλὴ ἐπιτυχία σὲ περιπτώσεις ἀλλεργικοῦ ἀσθματος τῶν παιδιῶν. Ἀν' ληφθῇ συγχρόνως πρόνοια νὰ λείψῃ ἡ ἀλλεργία πού προκαλεῖ τὸ ἀσθμα, τὰ ἀποτελέσματα εἶναι πάλι ἱκανοποιητικότερα παρ' ὅσο μετὰ τὴν κορτιζὼν ἢ μετὰ τὴν ὁρμόνη, ΑCΤΗ.

Ἡ θεραπεία μετὰ ἐκχύλισμα θυρεοειδούς ἀποδείχθηκε ἐπίσης ὡφέλιμη γιὰ τὴν στειρότητα, τὴν ἀκμή τοῦ προσώπου, τὴν ἀνορεξία, τὴν παχυσαρκία καὶ πολλὰς ἄλλες παθήσεις ἢ ἀνωμαλίες.

Ἐξ ἄλλου, στὸ Πανεπιστήμιον τῆς Καλιφορνίας ἔγιναν συστηματικὲς ἐρευνες, πού ἀπέδειξαν, ὅτι σ' ὅσους ἔχουν ὑπολειτουργία τοῦ θυρεοειδούς χαλᾶνε πολλὴ συχνότερα τὰ δόντια κι' ἀρρωσταίνουν οἱ ρίζες τους.

Εἶχε ἐξακριβωθῇ ἀρχικὰ ὅτι ἡ ὁρμόνη τοῦ θυρεοειδούς ἐλέγχει τὴν ὀδοντοφυΐα στὰ ζῶα. Οἱ ἐρευνηταὶ λοιπὸν ἐφήρμοσαν τὰ συμπεράσματα αὐτῶν τῶν παρατηρήσεων σὲ ἓνα νέο 18 ἐτῶν, πού δὲν εἶχε ἀλλάξει ἀκόμα τὰ παιδικὰ του δόντια, τοὺς γαλαξίες! Ἀφὸς διαπίστωσαν ὅτι παρουσίαζε κάποιον ὑποθυρεοειδισμό, τοῦ χορήγησαν ἐκχύλισμα θυρεοειδούς, κι' ἔτσι σ' ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα φύτρωσαν τὰ κανονικὰ δόντια του.

Μιὰ ἀπ' τὶς πλεονεκτήματα ἐφαρμογῆς τῶν ὁρμῶν τοῦ θυρεοειδούς εἶναι κατὰ τὴν ψυχοπαθειῶν. Στὰ τελευταῖα τρία χρόνια, ἐξετάσθηκαν ἑκατοντάδες ψυχοπαθεῖς, στὶς Ἡνωμ. Πολιτείες καὶ στὴν Ἀγγλία. Οἱ περισσότεροι λοιπὸν ἀπ' αὐτοὺς παρουσίαζαν ὑπολειτουργία τοῦ θυρεοειδούς.

Οἱ δόκτορες Ντάντζίγκερ καὶ Κίντουαλ χορήγησαν ἐκχύλισμα θυρεοειδούς σὲ μιὰ ομάδα ἀσθενῶν τοῦ ψυχιατρείου τοῦ Μιλγουόκου.

Τὰ ἀποτελέσματα, σὲ περιπτώσεις σχιζοφρενίας, ἦσαν ἐντυπωσιακώτατα.

Πρέπει δὲ νὰ σημειωθῇ ὅτι τὰ 60% τῶν ψυχοπαθῶν πάσχουν ἀπ' αὐτὴ τὴν σοβαρὴ ψυχικὴ ἀρρώστεια, πού ἐθεωρεῖτο ὡς σήμερον ἀνίατη, ἰδίως ὅταν ἦταν προχωρημένη. Τὸ ἐκχύλισμα ὁμως τοῦ θυρεοειδούς θεράπευσε ἀρρώστους, στοὺς ὁποίους εἶχε ἀποτύχει κάθε ἄλλη μέθοδος — ἀκόμη καὶ σὲ περιπτώσεις πού ἡ πάθησί τους εἶχε ἀρχίσει πρὶν ἀπὸ 7 ἢ 8 χρόνια!

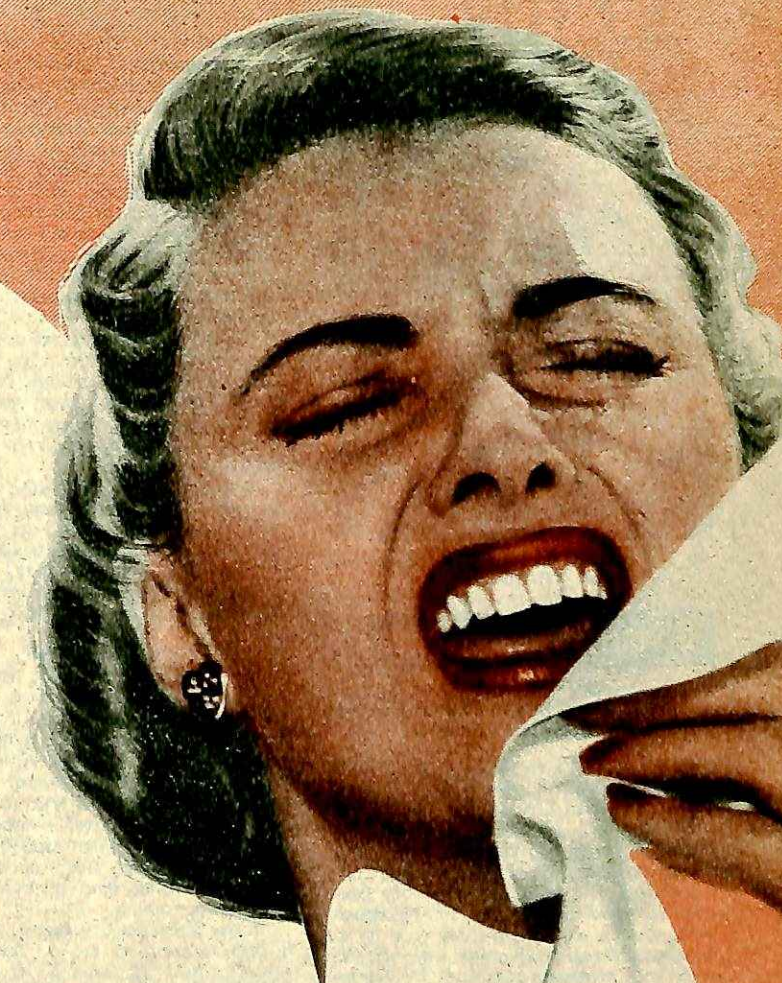
Τὸ ἴδιο φάρμακο θαυματούργησε καὶ στὰ 70% τῶν περιπτώσεων μανιακῆς καταθλίψεως, προκειμένων περὶ ἀρρώστων πού δὲν μποροῦσαν ν' ἀνεχθοῦν τὴ συνθιθισμένη θεραπεία μετὰ ἡλεκτροσάκ. Ἀπεδείχθη δὲ πολὺ ὡφέλιμη καὶ σὲ ψυχονευρωτικὲς καταστάσεις.

Οἱ ψυχοπαθεῖς πού συνεχίζουν τὴν θεραπεία μετὰ ἐκχύλισμα θυρεοειδούς, ἔχουν πολὺ μικρὸ κίνδυνο νὰ παρουσιάσουν ὑποτροπὴ τῆς παθήσεώς τους.

Υπάρχει ὁμως καὶ μιὰ ἄλλη ἀντίθετη ἀνωμαλία τοῦ θυρεοειδούς: ὁ ὑπερθυρεοειδισμός, ἡ ὑπερλειτουργία δηλαδὴ αὐτοῦ τοῦ ἀδένος. Τὰ συμπτώματά του εἶναι: νευρικότης, εὐαισθησία στὴ ζέστη, ἰδρώτες, ἀνησυχία, τρεμούλες, παλμοὶ καὶ ἐξόγκωσις τῶν μαστῶν.

Ἀποδείχθηκε λοιπὸν προσφάτως ὅτι ὁ ὑπερθυρεοειδισμὸς μπορεῖ ν' ἀποτελῇ τὴν ἀρχικὴ αἰτία πολλῶν παθολογικῶν καταστάσεων.

Ἡ φθορὰ τῶν μυῶν, ἡ ἀνορεξία, ἡ ἀδυναμία κι' ἡ ἀπώλεια βάρους, ἰδίως σὲ ἄνδρες ἀνω τῶν 40 ἐτῶν, ὀφείλονται πολλὰς φορὲς σὲ ὑπερθυρεοειδισμό — μολοντὶ μπορεῖ νὰ μὴ ὑπάρχουν καν τὰ συμπτώματά του πού ἀναφέραμε πρὶν πᾶνω. Σὲ τέτοιες περιπτώσεις, ἔδωσε ἀρίστα ἀποτελέσματα ἡ χορήγησις ἰω-

Ὁ Ἀμερικανὸς δόκτωρ Ράινερ θεραπεύει τὸ συνάχι μετὰ ἐκχύλισμα θυρεοειδούς.

δίου ἢ προπυλθειουρασίλης (ἢ καὶ τῶν δύο μαζί), πού ἐλαττώνουν τὴ λειτουργία τοῦ θυρεοειδούς.

Ἡ τόσο σοβαρὴ καὶ βασανιστικὴ ἐντερικὴ πάθησις, πού λέγεται ἐλκατικὴ κολίτις, ὑποχωρεῖ συχνὰ μετὰ τὰ ἴδια φάρμακα πού χορηγοῦνται γιὰ τὸν ὑπερθυρεοειδισμό. Οἱ ἄρρωστοι ἀνακουφίζονται ἀπὸ τὴ διάρροια, κερδίζουν βάρος, ἡ ἀναιμία τους ὑποχωρεῖ κι' οἱ βλάβες τῶν ἐντέρων ἐπουλώνονται.

Τέλος, ἀπεδείχθηκε, ὅτι ὁ ὑπερθυρεοειδισμὸς ἔχει στενὴ σχέση μετὰ τὴν στηθάγχη. Ἐλπίζεται, λοιπὸν, ὅτι τὸ ραδιενεργὸ ἰώδιο, τὸ φάρμακο τοῦ ὑπερθυρεοειδισμοῦ, θ' ἀποδείχῃ τὸ καλλίτερο καὶ κατὰ τὴν καρδιακὴν αὐτὴν πάθησιν. Πραγματικὰ, χορηγήθηκαν ἤδη δοκιμαστικὰ σὲ 32 ἀσθενεῖς, ἡλικίας 42-78 ἐτῶν, μιὰ ἢ δύο μικρὲς δόσεις ραδιενεργοῦ ἰωδίου. Οἱ μισοὶ λοιπὸν ἀπ' αὐτοὺς, ἀνακουφίσθηκαν τελείως, ἀμέσως μετὰ τὴν πρώτη δόσι.

Σκάφη ἀπὸ ἐνισχυμένη πλαστικὴ ὕλη

Μιὰ ἀγγλικὴ ἐταιρεία ἐπέτυχε νὰ κατασκευάσῃ ἓνα σκελετὸ πλοίου ἀπὸ μιὰ νέα πλαστικὴ ὕλη, ἀπὸ παραρητίνη. Ἡ νέα αὕτη πλαστικὴ ὕλη, πού λέγεται «ντεμπορίν» παρασκευάζεται ἀπὸ ψυχρὴ πολυεστερικὴ ρητίνη μετὰ νήματα ὑάλου καὶ περιέχει διάφορες ἄλλες χημικὲς ουσίες, πού τὴν καθιστοῦν ἀπυρόβλητη. Οἱ κατασκευαστὲς τῆς ἱσχυρίζονται πᾶς ἡ ὕλη αὕτη ξεπερνᾷ κατὰ πολὺ, σὲ πλεονεκτήματα τὸ ξύλο καὶ δὲν ἐπηρεάζεται ἀπ' τὸ θαλασσινὸ νερὸ, τὴν ἡλεκτρόλυσι καὶ τὴν σκουρία. Εἶναι ἀντιμαγνητικὴ, καὶ τὸ βάρος της, μετὰ τὴν ἀπορρόφησι τοῦ ὑγροῦ αὐξάνει μόνο κατὰ 1% ἐνὼ τὸ ξύλου κατὰ 20%.

Οἱ πρώτοι σκελετοὶ ἀπ' τὴ νέα αὕτη πλαστικὴ ὕλη κατασκευάσθηκαν γιὰ μικρὰ ἱστιοφόρα ἀγώνων, καθὼς καὶ γιὰ μιὰ βενζινοκίνητο μήκος 8½ μέτρων. Τὸ τελευταῖο μοντέλο εἶναι μιὰ τρόπικης μήκους 15 μέτρων, πού εἶχε κατασκευασθῇ, ἐξ ὁλοκλήρου, ἀπὸ ντεμπορίν καὶ πού ζυγίζει 1850 κιλά.

Ἡ βρετανικὴ ἐταιρεία, δὲν σκοπεῖ νὰ προσφέρῃ στὴν ἀγορὰ ἑτοιμα σκάφη, ἀλλὰ πρότυπες καὶ φθινὲς τρόπιδες ἀπὸ ντεμπορίν πού θὰ συμπληρώνωνται, κατὰ βούλησι, στὰ διάφορα ναυπηγεῖα.

Ἀριστερά: Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ψυχοπαθεῖς παρουσιάζουν ὑπολειτουργία τοῦ θυρεοειδούς. Μέσῳ: Οἱ μεσόκοποι πού παραπονιῶνται γιὰ μιὰ γενικὴ «κούραση» καὶ ἀτονία, πάσχουν ἀπὸ ὑπολειτουργία τοῦ θυρεοειδούς. Δεξιά: Σὲ ἀνωμαλὴ ἐπίσης λειτουργία τοῦ θυρεοειδούς ὀφείλονται συνήθως ἡ καχεξία τῶν παιδιῶν.

στερημένη ζωή που θα περνούσαν αν δεν έκανε αυτό το γάμο.

Μά ο Ζεράρ τη διέκοψε, απ' τις πρώτες λέξεις της.

— Καταλαβαίνω πώς είσαι συνθιγμένη στην πολυτέλεια και πώς σε φοβίζει η ανέχεια, της είπε. Μά είμαι νέος, δυνατός, γεμάτος θάρρος... και σ' αγαπώ... Γιατί με στερείς απ' την ευχαρίστηση να δουλεύω για σένα και να ξαναδημιουργήσω την περιουσία που χρειάζεται για να ζήσης ευτυχισμένη; Θάταν χαρά για μένα να εγγαζώμαι μ' αυτή τη σκέψη, μητέρα!

— Είσαι πολύ νέος, παιδί μου, και δεν μπορείς να ξέρεις τις δυσκολίες που σε περιμένουν. Οι πανεπιστημιακές σπουδές που τελειώσες, όσο κι αν ήταν λαμπρές, δεν σου εξασφαλίζουν απόλυτως τίποτε στην εποχή μας, αν δεν συμπληρωθούν κατόπιν και μ' άλλες σπουδές, ειδικότερες...

— Αυτή τη στιγμή, δεν θα μπορούσες να επιδιώξεις τίποτε παραπάνω από μια μικρή θεσούλα για να βγάλεις ένα κομμάτι πικρό ψωμί, δουλεύοντας όλες τις ώρες της ημέρας σου, σαν σκλάβος, χωρίς να μπορείς ν' απασχοληθείς με τίποτ' άλλο.

— Δέχθηκα την πρόταση του κ. Ζαν Ντεμάρ, όχι μόνο γιατί θάκανε το ίδιο και κάθε άλλη στη θέση μου, αλλά προπάντων γιατί σκέφθηκα ξέσena, παιδί μου... Την άχαρη ζωή που σε περιμένει αν μέναμε φτωχοί...

Μά ο Ζεράρ ξαναγύριζε στην έμμονη ιδέα του.

— Δεν αγαπούσες λοιπόν τον πατέρα μου;... είπε.

— Ζεράρ!...

— Δεν τον αγαπούσες, δηλόγησέ το!

— Η δυστυχισμένη γυναίκα αναγκάστηκε να πη και πάλι ψέμματα:

— Ναι, παιδί μου, τον αγαπούσα...

— Απάντησε, πιέζοντας τον αυτό της.

— Αν λοιπόν τον αγαπούσες, δεν έχει περάσει τόσο πολύς καιρός απ' το θάνατό του, ώστε να σβυστή κι' όλες τελείως απ' την καρδιά σου η ανάμνησή του... Ο θάνατος δεν σκοτώνει τον έρωτα!

— Πώς το ξέρεις, εσύ;

— Όχι, όχι, είν' αδύνατο! Το νιώθω, το μαντεύω... Κι' όμως θέλεις να παντρευτείς έναν άνθρωπο, ενώ αγαπάς ακόμα άλλον; Ω, μητέρα, μητέρα!...

Κι' ο Ζεράρ έβαλε τα κλάματα.

Η Μαργαρίτα προσπάθησε να τον παρηγορήσει, λέγοντάς του πως ο πόνο του ήταν παιδιαστικός και πως θάβρισκε κι' εκείνος τρυφερότητα και πατρική στοργή απ' το Ζαν Ντεμάρ. Μά ο γυιός της απόφυγε τα χάρδια της.

— Όχι, μητέρα, της είπε. Σου τ' όρκίζομαι, αν γίνης γυναίκα αυτού του ανθρώπου, δεν θα νιώσω ποτέ τίποτ' άλλο από

μίσος γι' αυτόν... Νάσαι βεβαία! Μπορείς να του το πης μάλιστα!

Κι' έφυγε τρέχοντας, αφήνοντάς την απελπισμένη.

Όταν διηγήθηκε τη σκηνή αυτή στο Ζαν Ντεμάρ, εκείνος της είπε:

— Είν' ένα παιδί... ένα νευρικό παιδί... Μην ανησυχείς.

Και φρόντισε, ύστερ' από μερικές μέρες, να δη το Ζεράρ.

— Γιατί, Ζεράρ, δεν θέλετε να με δητε σαν φίλο; του είπε.

— Θα γίνω φίλος σας, σάς το υπόσχομαι, αν δεν σας ξαναβρώ εδώ, στη θέση του ανθρώπου που δεν μπορώ να ξεχάσω, στη θέση του πατέρα μου...

— Πώς θέλετε να σας αποδείξω τη στοργή μου;

— Δεν σας ζητώ καθόλου τέτοιες αποδείξεις.

— Η αλήθεια είναι πως θα ήταν περιττές. Άρκει μόνο να θυμηθείτε, για να βεβαιωθείτε για τις καλές προθέσεις μου...

— Ναι, σώσατε άλλους τόν πατέρα μου απ' την καταστροφή. Γι' αυτό ακριβώς είν' έτοιμος να σας αγαπήσω...

— Μά γιατί ο γάμος μου με τη μητέρα σας θ' άλλαζε τα αισθήματά σας απέναντί μου;

— Δεν ξέρω... θα σας μισούσα τότε!...

— Δεν μισεί κανείς έτσι, δίχως λόγο... Και σάς βεβαιώ πως εγώ δεν θα σας δώσω ποτέ λόγο να με μισήσετε.

— Απάντησε μου μονάχα στην ερώτησή που θα σας κάνω.

— Σας ακούω, Ζεράρ.

— Η μητέρα μου μου ομολόγησε πως δεν έπαψε ν' αγαπάει τον πατέρα μου. Τότε, λοιπόν, πως θέλετε να μοιραστήτε τη ζωή σας με μια γυναίκα, που η καρδιά της δεν θα σας άνηκε;

— Ο Ντεμάρ κύτταξε με τρυφερή συμπόνια το νέο, καταλαβαίνοντας τον πόνο της καρδιάς του.

Το παιδί αυτό πίστευε πάντα στον πατέρα του. Δεν μπορούσε να το βγάλει απ' την πλάνη του. Ούτε και μπορούσε να του πη πως η μητέρα του δεν είχε αγαπήσει ποτέ τον άνθρωπο εκείνο, μονονότι του φέρθηκε ειλικρινά και έντιμα ως την τελευταία μέρα.

Δεν ήθελε ακόμα να πη σ' αυτό το παιδί — που η ηλικία του δεν του επέτρεπε ακόμη να συλλάβει τις λεπτές αποχρώσεις των ανθρωπίνων παθών — ότι ήταν δική του η καρδιά της μητέρας του, από πολλόν καιρό, ολοκληρωτικά, απόλυτα...

Προτίμησε, λοιπόν, να σωπάσει.

— Βλέπετε, λοιπόν; — είπε ο Ζεράρ μ' ένα χαμό χαμογέλο. Δεν βρίσκετε τί να μου απαντήσετε...

Οι σκηνές αυτές, που ξαναγίναν έπα-

νευλημένως, είχαν δημιουργήσει και πάλι κάποιους διαταγμούς στη Μαργαρίτα. Μά ο Ζαν Ντεμάρ τους είχε διαλύσει με την τρυφερή επιμονή του.

Αποφάσισαν μονάχα ν' αναβάλουν ακόμη το γάμο τους, ώσπου ο Ζεράρ δώσει εισαγωγικές εξετάσεις στο Πολυτεχνείο.

Πραγματικά, ο νέος έδωσε τις εξετάσεις και πέτυχε. Έτσι, ο Ζαν κι' η Μαργαρίτα έμειναν πιο ελεύθεροι.

Ωστόσο, η Μαργαρίτα ήταν μελαγχολική, περισσότερο παρά ποτέ. Της φαινόταν πως θάκανε ένα σφάλμα, αν παντρευότανε παρ' όλη την αντίθεσή του Ζεράρ.

Τέλος, ώρισαν την ημερομηνία των γάμων.

Το απλούστερο θάταν να παντρευτούμε, χωρίς να προετοιμαζόμαστε το Ζεράρ, είπε ο Ζαν Ντεμάρ. Έτσι, θα βρεθί προ τελεσμένου γεγονότος και θα το δεχθί αναγκαστικά.

Μά η Μαργαρίτα δεν το θέλησε. Περιμένα την ημέρα που ο Ζεράρ βγήκε απ' τη σχολή και πήγε να τη φιλήσει. Και του ανακοίνωσε τότε την είδηση. Αυτός χλώμιασε, αλλά συνήλθε γρήγορα.

— Πολύ καλά, είπε, ως γίνη το θέλημά σου, μητέρα. Ήξερα πως οι αντίρρησεις μου δεν θα σ' εμπόδιζαν να πραγματοποιήσεις το σχέδιό σου.

— Θέλω νάσαι κοντά μου αυτή την ημέρα, Ζεράρ... τόν παρακάλεσε, μ' αδύνατη φωνή και με βουρκωμένα μάτια.

— Μην το περιμένεις, απάντησε εκείνος, ήρεμα κι' αποφασιστικά. Μην επιμένεις ακόμα! Η παρουσία μου θα σημειώνει πως είπιδόκιμάζω αυτό το γάμο... ενώ εγώ είμαι τελείως αντίθετος!

Κράτησε πραγματικά το λόγο του: Δεν παρουσιάστηκε στην τελετή.

Όσο κι' αν προσπαθούσε να φανή χαρούμενη, η Μαργαρίτα δεν κατάφερε να διώξει τα θλιβερά προσάσματα που τη βασάνιζαν... Ένοιωσε σαν βαρεία μομφή την απουσία του γιουλιού της.

Κι' έβλεπε πως το παιδί αυτό δεν έννοούσε να καταβεί τη δόξα! Το μίσος που είχε νιώσει απ' την πρώτη μέρα για το Ζαν Ντεμάρ, φαινόταν να μεγαλώνει με τόν καιρό...

Ήταν δυστυχισμένος, λοιπόν, αυτός ο γάμος. Η Μαργαρίτα τον είχε δεχθί, γιατί την έσπρωξαν τα γεγονότα. Είχε υποχωρήσει, αφού αντιστάθηκε τώσον καιρό... Θεωρούσε όμως σφάλμα της αυτή την υποχώρησή, κι' έννοιωσε διπλά ένοχο τόν έαυτό της, έφ' όσον είχε ένώσει τη ζωή του Ζαν Ντεμάρ με τη δική της!...

Θ'.

Πέρασαν δυο χρόνια.

Ο Μενερικ Ώντερικ είχε καταταγί στο στρατό, στο 21ο Σύνταγμα τών Κυνηγών, για να κάνει τη θητεία του.

Ο Ζεράρ τελείωσε το Πολυτεχνείο μεταξύ τών πρώτων. Αφού δίστασε μεταξύ του στρατιωτικού σταδίου και μιας απ' τις πολιτικές σταδιοδρομίες που του παρουσιάζονταν, διάλεξε τελικά τη ναυπηγική.

Είχε όμως αδυνατίσει απ' τις σπουδές στις οποίες είχε επιδοθί με πάθος, με φιλοδοξία που έκρυβε μάλλον μια ανάγκη να εργασθί για να ξεχάσει τις κρυφές λύπες του. Η υγεία του είχε κλονισθί κάπως.

Αποφάσισε, λοιπόν, ν' άφισι να περάσει ένας χρόνος, για να ξεκουραστή, πριν αναζητήση μια κατάλληλη θέση.

Ήταν τότε 20 χρονών.

Στά δυο χρόνια που είχαν περάσει, η καρδιά του δεν είχε μείνει σ' άδρανεια. Η ακέφι της Λουίζας δεν έφευγε καθόλου απ' το μυαλό του.

Οι σχέσεις του με τόν πατριού του ήταν ψυχρές. Απόφευγε όσο το δυνατόν να τόν βλέπη. Τόν πρώτο καιρό μάλιστα, ενώ θα μπορούσε να πηγαίνει δυο φορές τη βδομάδα στη μητέρα του, ευρίσκε διαρκώς προφάσεις για να μη βγαίνει απ' τη σχολή. Στο τέλος, όμως, αναγκάστηκε πια να τόν πάρη απόφασι και να περάση τις διακοπές του κοντά στη Μαργαρίτα και στο Ντεμάρ.

Έχοντας τότε περισσότερες ελεύθερες ώρες, είχε αναζητήσει τη Λουίζα. Κι' είχε μάθει με χαρά πως η νέα κι' η μητέρα της έμειναν πάντα στο ίδιο σπίτι, στην όδον Σαιντ-Ονορέ.

Την ξαναείδε! Εκείνη τόν αναγνώρισε, αλλά προσπέρασε αδιάφορη, όπως άλλοτε.

Ο Ζεράρ έννοιωσε ένα σφίξιμο στην καρδιά. Δεν θα νικούσε, λοιπόν, με την επιμονή του και τη σταθερότητά του το πείσμα της;...

Μία μέρα, άναστατώθηκε. Γιατί η Λουίζα, βλέποντάς τον, σταμάτησε μπροστά του, χλωμή κι' αποφασιστική. Τόν κύτταξε στα μάτια, με την έκφραση εκείνη που τόν έκανε να τὰ χάνει και να μη μπορεί να βρή μια λέξη, να εκφράση μια ιδέα του...

— Μην εκπλαγής για την τόλμη μου αυτήν, κ. ντε Μπωπρεώλ, του είπε. Δεν θέλατε, άλλωστε, να σας μιλήσω;...

— Μά, δεσποινίς, φαινεσθε εξερεθισμένη...

— Όχι εξερεθισμένη, αλλά εκπληκτική μονάχα... Γιατί επιμένετε να βρίσκεσθε διαρκώς στο δρόμο μου; Γιατί συνεχίζετε αυτό το κυνηγητό; Ξερέτε καλά πως είν' αδύνατη κάθε φιλία μεταξύ μας, κάθε στοργή, οποιασδήποτε φύσεως. Βλέποντάς με, δεν μπορεί παρά να θυμάσθε το ματωμένο πτώμα του πατέρα σας. Κι' εγώ πάλι, όταν σας βλέπω, θα θυμάμαι τὰ ψυχικά μαρτύρια που υποφέρει στα κάτεργα ο άθώος πατέρας μου... Η Τύχη μονάχα σας φέρνει στο δρόμο μου, κύριε; Η με παρακολουθείτε πραγματικά;

— Σας παρακολουθώ... απάντησε ο Ζαν, κατάχλωμος και κατασπυγκινμένος.

— Ύστερα πρόσθεσε, σαν ξαλαφρωμένος, γιατί άφηνα να ξεχειλίση όλο το κύμα της καρδιάς του:

— Ναι, σας παρακολουθώ... όσο κι' αν προσπάθησα να τὸ ἀποφύγω, λέγοντας στον έαυτό μου πως βεβηλώνω την ανάμνησι του δυστυχισμένου πατέρα μου... Είμαι κάτι δυνατότερο από μένα!...

Δεν μπορώ να νιώσω την παραμικρή αντίπαιθια έναντιόν σας...

— Μήπως, άρα γε, έπαναλαμβάνοντας όλοένα σιγανά τ' όνομά σας, κατέληξα να πιστέψω κι' εγώ, όπως έστεί, πως ο πατέρας σας είναι άθώος; Δεν ξέρω... μπορεί... Πάντως, όταν σας σκέπτομαι, η καρδιά μου δεν έξεγειρείται. Μαλακώνει, γεμίζει τρυφερότητα...

Ο Ζεράρ είχε προφέρει αυτά τὰ λόγια σιγανά κι' απλά. Η Λουίζα τόν κύτταζε με κάποια άμνησιν. Η ματιά της, είχε γίνει κάπως μαλακότερη. Μερικές απ' τις φράσεις του είχαν βρή το δρόμο της καρδιάς της.

Στο τέλος, του είπε, πιδ γλυκά:

— Μά απαντήστε μου, κύριε, που μπορέι να καταλήξη αυτή η έπιμονή σας; Τι έλπίζετε;... Τι θέλετε επιτέλους;...

— Ναι, θα σας απαντήσω, θα σας μιλήσω μ' ειλικρίνεια... Άν μου είχατε κάμει την ίδια ερώτησι πριν από δυο χρόνια, με την ίδια ερώτησι πριν από δυο χρόνια, ή δεν θα έβρεχα τί να σας πώ... γιατί τότε ή μουν ακόμη παιδί και δεν καταλάβαινα τι συμβιγότανε μέσα μου. Μά σήμερα δεν συμβιγόνει πια το ίδιο! Μπορέσα να σκεφθώ στο μεταξύ...

— Πόσες φορές έκανα κι' εγώ στον έαυτό μου, από τότε που σας γνωρίζω, αυτή την ίδια ερώτησι που μου κάνετε και σεις! Γιατί ταραχθήκα, την πρώτη φορά που σας είδα, απ' τη ματιά σας κι' απ' τὰ δάκρυά σας; Γιατί δεν μπορέσα ύστερα να διώξω αυτή την άμνησιν;... Προσπάθησα, τὸ θέλησα. Μά κάτι το μοιραίο μ' έσπρωχνε σέ σας...

— Έλεγα τότε με τὸ νοῦ μου πως ήταν γιατι σας λυπόμουν, έσας που πιστεύατε στην άθωότητά του πατέρα σας και που η πεποίθησί σας αυτή έπρεπε νάμει ιερή... Μά σήμερα διαβάζω καθαρότερα μέσα στην ψυχή μου. Σας συμπόνω πάντα, έφ' όσον δεν έχει ελαττωθί η άγάπη σας κι' ο σεβασμός σας για τόν πατέρα σας... μα πρέπει να όμολογήσω πως σας αγαπώ κιόλας!

— Η Λουίζα χαμογέλασε ελαφρά, δίχως να τὸ θέλη. Διατηρούσε τη δυσπιστία της. Έκείνος τὸ κατάλαβε, και τὰ μάτια του γέμισαν δάκρυα, όσο κι' αν προσπάθησε να τὰ συγκρατήσει.

— Σας αγαπώ, συνέχισε. Μά, αλλοίμονο, είναι σχεδόν έγκλημα να σας τὸ μονο, είναι σχεδόν έγκλημα να σας τὸ λέω!... Σας αγαπώ, κι' όμως ξέρω καλά πως δεν μπορώ να έλπισω να μ' αγαπήσειτε και σεις... Μά τί σημαίνει; Είτε υ' σετε και σεις... Μά τί είπατε σεις η ίδια άγαπήσετε, είτε όχι, τὸ είπατε σεις η ίδια μια μέρα πως μάς χωρίζει αιώνια μια άμια μέρα που σὸν πατέρα μου!

— Ύστερα πρόσθεσε, λέγοντάς του από το νύχνη:

— Η νέα τὸν διέκοψε, λέγοντάς του από το νύχνη:

τομα, με μια λάμψη στα μάτια:

— Ο πατέρας μου είναι άθώος, σάς τ' όρκίζομαι!

— Μά ποιός, λοιπόν, είναι ο ένοχος; πρόφερε με φωνή αλλοιωμένη ο Ζεράρ.

— Πως να τὸ ξέρω;... Άν τὸ ξέρω, πιστεύετε πως δεν θα τὸ φώναζα στους δικαστές, τὸ καταραμένο όνομά του;

— Μά, αν ο Ώντερικ είναι άθώος... ο ένοχος ζή ήσυχα κι' ασφαλίσμένα και γελάει εις βάρος της Δικαιοσύνης! Ψιθύρισε ο Ζεράρ, σκυθρωπός. Κι' ο θάνατος του πατέρα μου έμεινε ανεκδίκητος!

— Ναι, κύριε, ο άληθινός ένοχος δεν τιμωρήθηκε. Ο πατέρας σας δολοφονήθηκε, κι' ο δολοφόνος του είν' ελεύθερος, ευτυχισμένος... Ίσως να ξερετε κιόλας... Ίσως ν' άνηκή στο δικό σας κόσμο... Μπορεί να τὸ σφίγγετε το χέρι... Όλα είναι πιθανά!

— Κι' α' αυτό τὸ μεταξύ, ο πατέρας μου, ο φτωχός μου πατέρας...

Τη διέκοψαν οι λυγμοί που της έπνιξαν τη φωνή.

— Ω, Θεέ μου, τί σκληρό μαρτύριο! Ψιθύρισε, σκουπίζοντας τὰ μάτια της.

— Ύστερα συνέχισε:

— Κι' εκείνο που συνετέλεσε κυρίως στην καταδική του, κύριε, δεν ήταν οι άσημαντες ένδείξεις που είχαν συγκεντρωθί έναντίον του. Όλος ο κόσμος έλεγε πως θ' άθώωνθι... Μά τόν κατάστρεψε η υπέρτασι τού δικηγόρου του, τού κ. Ντεμάρ, τού τόσο ευγλωττου εκείνου ανθρώπου, που όλοι ξέρανε πως έκανε θαύματα με τις άγορεύσεις του! Ναι, αυτός τόν έστειλε στα κάτεργα!

— Γιατί; Γιατί αυτός ο άνθρωπος, που είχε υπέρταστην τήσους ένοχους, φάνηκε τόσο αδύνατος όταν έπρόκειτο για ένα άθώο;... Ο δυστυχός ο πατέρας μου, απ' τὸ έδωλό του κατηγορουμένου, δεν καταλάβαινε την πραγματική κατάσταση. Φαινόταν βέβαιος για την έπιτυχία, για την άθωότητά του. Μά τὸ άκροατήριό, όλοι εκείνοι που είχαν μαζευθί εκεί για ν' άκούσουν τόν περίφημο δικηγόρο, έλεγαν ανάμεταξύ τους: «Με τέτοια άγόρευσι, είναι βεβαία η καταδική του!». Και να που δεν έκαναν λάθος!...

— Ω, κύριε, αυτός ο άνθρωπος είναι ο υπαίτιος για όλα. Και παντρεύτηκε τη μητέρα σας!... Βλέπετε, λοιπόν, πως οι οικόγενείς μας δεν μπορεί νάχουν τίποτε κοινό μεταξύ τους... τίποτ' άλλο από τὸ μίσος!

Κι' η Λουίζα θέλησε να φύγη. Μά ο Ζεράρ τήν έμποδισε.

— Όχι, δεσποινίς, της είπε, δεν μπορέιτε να φύγετε έτσι, μ' αυτή τη λέξη... άφου σας είπα πως τὰ δάκρυά σας μ' είχαν συγκινήσει και πως η πεποίθησί σας είχε καταλήξει να κλονισί τη δική μου...

— Αφού σας είπα πως σας αγαπώ, δεν μπορέιτε να μου λέτε σεις πως με μισείτε!

Τὰ μάτια της νέας ξαναπληρώσαν μια γλυκύτερη έκφρασι.

— Άλήθεια, έχω άδικο, απάντησε. Δεν φταίτε σεις καθόλου για ό' αυτά... ούτε κι' εγώ...

— Δεν θα μ' αγαπήσετε, λοιπόν, ποτέ;

— Τί ώφελεί;...

— Λουίζα!...

— Ναι, τί ώφελεί; Που θα μάς, ώδηγούσε αυτός ο έρωας; Στη δυστυχία!...

— Η νέα σταμάτησε λίγο, βυθισμένη σε άνειροπολήσεις. Ύστερα πρόσθεσε:

— Άλλωστε, εγώ είμαι πολύ φτωχή για σας... μια απλή εργάτρια, άναγκασμένη να κερδίξη τὸ ψωμί της... Ναι, ίσως να μ' αγαπάτε... μπορεί... Μά, αν φαντασθήκατε πως θα με κάνετε φιλένδα σας...

— Λουίζα! Σας τ' όρκίζομαι...

— Μ' εύχαριστεί που βλέπω πως δεν είσαστε σαν τούς άλλους... είπε η νέα, μ' ένα χαμόγελο που ξεσκέπασε τὰ θαυμάσια δόντια της.

— Τους άλλους;

— Ναι, όλους εκείνους που με παίρνουν από πίσω, με πλησιάζουνε και μου τάζουνε λαγούς με πετραχήλια! Πιστεύετε, λοιπόν, πως είσαστε ο μόνος;...

— Ασφαλώς όχι. Είσαστε τόσο άμορφη!

— Χαίρετε, κ. ντε Μπωπρεώλ.

— Μείνετε ακόμη... ένα λεπτό μονάχα!

— Όχι. Πριν σας άφισω όμως, θάδελα να σας κάνω μια παρακλησι...

— Πέστε μου... Μόνον αν μου ζητήσετε κάτι αδύνατο, δεν θα μπορέσω να το κάνω!

— Ο πατέρας μου δεν έκανε τὸ έγκλημα για τὸ όποιο καταδικάστηκε. Ο θάνατος τού πατέρα σας έμεινε χωρίς εκδίκησι... Σώστε τόν πατέρα μου, εκδικήστε τὸ δικό σας... Ανακαλύψετε την αλήθεια, σ' όλο αυτό τὸ μυστήριο... Βρήτε τόν αληθινό ένοχο! Και τότε...

— Ω, τότε θα σας αγαπήσω μ' όλη μου την καρδιά! Κι' η ζωή μου θάμει δική σας... θα μπορήτε να μου τη ζητήσετε!

— Σας όρκίζομαι, Λουίζα, πως θα διαφωτίσω αυτό τὸ μυστήριο!

— Η νέα τούδωσε τὰ δυό της χέρια, με μια αδυόρητη κίνησι.

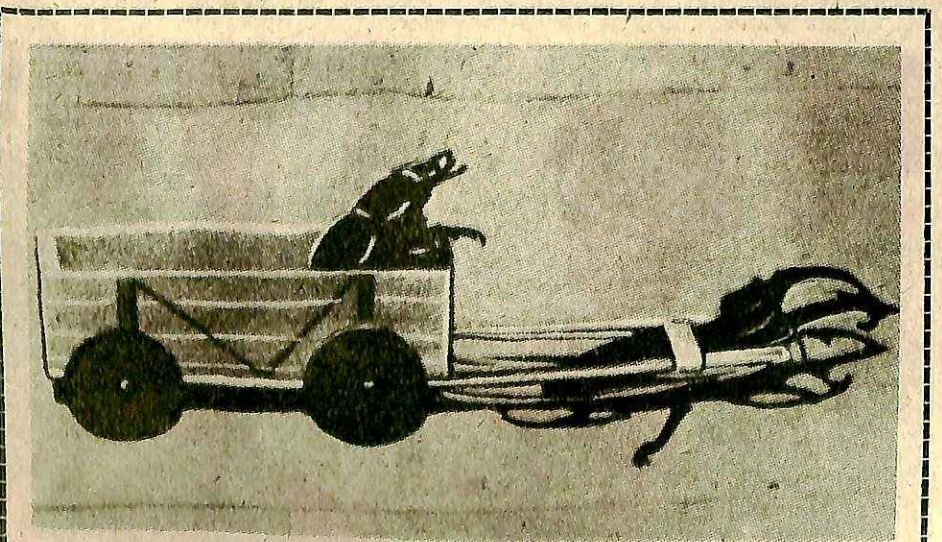
— Είσαστε ένας τίμιος άνθρωπος! ελπε ζωρά.

Και, συγκρατώντας τη βαθεία συγκίνησι που τήν είχε κυριέψει, πρόσθεσε:

— Μ' αγαπάτε, λοιπόν, αλήθινά;...

— Ναι, πρέπει να σας αγαπώ, έφ' όσον δεν μπορέσα ν' απομακρυνθώ από σας, μ' όλο που θάπρεπε να μάς χωρίση για πάντα αυτό τὸ δράμα...

Τὰ μάτια της κοπέλλας ύγράνθηκαν.

ΓΥΜΝΑΣΜΕΝΟΙ... ΚΑΝΘΑΡΟΙ

Ένας άνεργος Γερμανός εργάτης, ο Φρίτς Μπός, από τὸ Μπάρ Λιποράνγκε, κατάρθωσε με θαυμαστή υπομονή και με προσπάθειες ολοκληρώνων μηνών να γυνάσκη καμιά δεκαριά κανθάρους. Οι κανθάρους τού κ. Μπός είναι οι πρώτοι γυνάσμενοι στον κόσμο και εξασφαλίζουν τάρα στον όπονητικό κυριό τους υπεραντικα κέρδη. Στη φωτογραφία μάς ένας κανθάρος σέρνει ένα άμαξάκι, ενώ ένας άλλος είναι ο έπιβάτης.

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ ΣΤΗΝ ΑΜΜΟΥΔΙΑ

Στις πλάς της Β. Γερμανίας, μερικοί έξυμνοι έπιχειρηματίες έχουν έγκαταστήσει πάνω στην άμμο μαλακά ελαστικά σπράσματα και δίπλα τους ένα πάσσαλο καλά στερεωμένο στη γή, από τόν όποιο κρέμεται δυό ελαστικά σχοινιά. Άν πιστέψω κανείς αυτούς που έκμεταλλεύονται τις πρόχειρες αυτές έγκαταστάσεις, κάνοντας καθημερινών λίγη γυμναστική με τη βοήθεια τών ελαστικών σχοινιών, μπορεί ακόμα και η πιο κακοφαιμένη κοιλυμήτρια ν' άποκτήση μέσα σε λίγες μέρες μια άφογη γραμμή.

»Θυμάμαι πώς ή μητέρα μου ύποστήριξε, ότι ο πατέρας μου είχε αυτόκτονήσει... πώς δέν θέλησε να πιστεψη ποτέ στη δολοφονία του... Ήταν φυσικό, λοιπόν, να

— Ναι, θάταν επανόρθωσι μιᾶς ἀδικίας.
— Μὰ δὲν ἀρκεῖ αὐτό. Θάπρεπε ἀκόμη
νὰ βρεθῇ ὁ ἀληθινὸς ἔνοχος.
— Ναι, τότε μονάχα θὰ τελείωνε ἡ ἀ-
ποστολὴ ποῦ θ' ἀναλαβαίνες.
— Καὶ θάπρεπε ἀκόμη...

Γάμοι
Εἰς τοὺς τελέσαντας τοὺς γάμους των Ἐ-
λευθερίων Μαρκόπουλον καὶ Ἑλένην Ἀσβε-
στάσην εὐχόμεθα κάθε εὐτυχίαν.
Μ. Εὐρενίδης - Δ. Νικαλαΐδης

[illegible]

ἀνθρώπου. Εἶναι ἡ ἀρετὴ αὐτὴ ποὺ τὸν στολίζει.

Εἶχε μιὰ βλαδιότητα καὶ μιὰ τραχύτητα τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰωάννη. Τὸ χαρακτηριστικὸ τοῦ θαύρου καὶ ὁ πρωϊσμός τῶν Προδρόμων δὼν τῶν μεγάλων γεγονότων τῆς ἱστορίας. Ἀνοίγει τὸ δρόμο τοῦ Χριστοῦ χτυπώντας ἀλλήλητα καὶ χωρὶς υπολογισμοῦ ὅλα τὰ εὐμειδιά. Οἱ βασιλεῖς πρὶν δοκιμάσουν τὸ μαστίγιωμα τοῦ Ἰησοῦ εἶδαν τὸν ἀνθρώπο τῆς ἐρήμου καὶ τοὺς γεμεικρὲς μὲ ἀσυνήθιστον ὄρημ τὸ ψευτικὸ οικοδομημὰ τους. Κι' ἦταν φυσικὸ ὁ ἀνθρώπος αὐτός ποῦ τοὺς ταραξὶ τὰ ἄκουα νερά τῆς υποκρισίας τους νὰ βρεθῇ ἀντιμέτωπος μὲ τὴν ἐξουσία καὶ τοὺς ἀρχόντας τῆς ἐποχῆς.

Ὁ πρωϊσμός, ἡ ἀταπάρνησις καὶ ἡ προσήλωσις πρὸς τὸ καθαρὸν τὸν ὀδηγοῦν νὰ σταθῇ ἀντιμέτωπος στὸν Ἡρώδη Ἀντύπα. Τίποτε δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ καταδικάσῃ τὴν ψαλὴν καὶ παρανομίαν αὐτοῦ μὲ τὴν Ἡρωδιάδα. Γνωρίζει ὁ Ἰωάννης πῶς ὁ ἐλεγχὸς τῶν ἐναντίων τοῦ Ἡρώδη θὰ τὸν ὀδηγήσουν στο θάνατο. Ὁ θάνατος ὅμως δὲν τὸν ἐμποδίζει σὲ τίποτε. Ὁ βίος τοῦ Ἡρώδη ἦταν σκάνδαλο δημοσίον. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ ἐλεγχθῇ δημοσίον. Τὸ ἀνάστημι τὸν ἐρημίτην προφητὴ ἀπὸκνήπτει ἀποφορὴ μυστάτος στὸν ηγεμόνα. Ἀν' τὴν ὥρα ποὺ μπλεχτήκης σ' αὐτὸ τὸν ἀγῶνα μὲ τὸν Ἡρώδη ὁ θάνατος φτερουγίζει διπλά τοῦ. Ἡ μοῖρα τοῦ εἶναι ἡ ἴδια μ' αὐτὴν ποὺ περιμένει τοὺς τολμηροὺς προδρόμους. Στὰ ἀνθρώπα ὑπόγεια τοῦ φουρορίου τῆς Μακαριοῦντος φυλάσσεται ὁ Ἰωάννης ἀπὸ τὸν Ἡρώδη. Σὲ λίγο τὸ κεφάλι τοῦ θὰ προσερθεῖ πρακτικὸ ὄμοιο στὴν ἐνοχὴ καὶ παρανομίαν αὐτοῦ τοῦ τὸν Ἡρωδιάδα. Ἡ φιλοδόξη ψυχῇ τῆς κόρεσος τὸ πάθος τῆς. Ὁ Ἰωάννης δὲν ὑπῆρχε πλέον. Εἶχε ὁμως ἐκπληρώσει μὲ πρωϊσμὸν τὴν ἀποστολὴν ποὺ τὸν ἀνέθεσε ὁ Θεός. Ὁ πολιτὴν τῆς ἐρήμου εἶχε προετοιμάσει τὸν δρόμο τοῦ Σωτήρος.

N, K.

Μόνο ο σύζυγός της έχει δικαίωμα να σηκώσει το φερέτζο που φοράει η Μαροκινή αυτή και να ιδεί το πρόσωπό της.

Πώς γίνεται ο γάμος ΣΤΟ ΜΑΡΟΚΟ

Παλιές μουσουλμανικές παραδόσεις που διατηρούνται μέχρι σήμερα

Το Μαρόκο είναι μια χώρα όπου ο γάμος μοιάζει ακόμη με τους γάμους που γινόντουσαν στην Ευρώπη κατά το μεσαίωνα.

Η έπιμνη με την οποία διατηρήθηκαν στη χώρα αυτή οι πατροπαράδοτες μουσουλμανικές τελετές, που συνοδεύουν το γάμο, βρίσκεται σε χτυπητή αντίθεση με την εξωτερική εξέλιξη της. Η επιβίωση δε αυτών των παλιών παραδόσεων εξηγείται από το γεγονός ότι στο Μαρόκο δεν ληφθεί ο πολιτικός γάμος.

Ο γάμος στο Μαρόκο γίνεται με μια σειρά από επίσημους κι' ένα άκριβως προκαθορισμένο πρόγραμμα.

Ο Ντρίς π. χ. είναι ένας νεαρός Μαροκινός ηλικίας 23 χρόνων, που βοηθάει τον πατέρα του στις δουλειές του. Ο Ντρίς θα μπορούσε κάλλιστα να ήταν φοιτητής πανεπιστημίου, όπως πολλοί άλλοι νέοι συμπατριώτες του. Αυτό όμως δεν θα μετέβαλλε καθόλου τη διαδικασία του γάμου του.

Μια ημέρα, λοιπόν, ο Ντρίς αποφασίζει να παντρευτεί. «Οχι βέβαια γιατί είναι ερωτευμένος, αλλά γιατί η μητέρα του και οι φίλοι του τον πιέζουν να βρει μια γυναίκα και να δημιουργήσει οικογένεια, όσο το δυνατόν μεγαλύτερη, πολυμελέστερη.

Στον πατέρα του όμως έχει πάρει πολύ σεβασμό για να του ανακοινώσει τα σχέδιά του και γι' αυτό καλεί ιδιαίτερος ένα θείο του και τα έμπιστεύεται σ' αυτόν. Ο θεός του τότε συζητεί την υπόθεση με τους γονείς του και αυτοί πια ψάχνουν να βρουν ένα κορίτσι του κύκλου τους, που δεν θα προέρχεται μόνο από γνωστή τιμία και... γόνιμη οικογένεια, αλλά και θα... χη χαρακτήρα, που θα ταιριάζει με τα χαρακτηριστικά της πεθεράς γιατί το νεαρό ζευγάρι θα ζήσει στο πατρικό σπίτι του γαμπρού.

Μια γειτονοπούλα τους, η Αϊσά που είναι μόλις 15 χρόνων, φαίνεται πως συγκεντρώνει όλα αυτά τα προσόντα. Η οικογένεια του Ντρίς τότε πληροφορείται κρυφά μήπως υπάρχει κανένας άλλος ενδιαφερόμενος και όταν διαπιστώσει πως η Αϊσά είναι ελεύθερη, ετοιμάζεται για το γάμο.

Στο Μαρόκο οι γάμοι γίνονται κατά προτίμηση το μήνα «Τσάβαλ» το δικό μας Ιούλιο. Μια ημέρα του «Τσάβαλ» λοιπόν η οικογένεια του γαμπρού ξεκινάει για το σπίτι της νύφης φορτωμένη μ' ένα μεγάλο άρνη, που θα σφαχτεί στην αούλη του σπιτιού της Αϊσά, για να γιορταστεί το εξαιρετικό αυτό γεγονός.

Τις γυναίκες της οικογένειας του γαμπρού τις υποδέχονται οι γυναίκες της οικογένειας της νύφης και τους άνδρες πάλι οι άνδρες, οι δε δυο αυτές δεξιόστροφες γίνονται συγχρόνως σε χωριστούς χώρους. Το γλέντι που ακολουθεί είναι χαρούμενο, κατά τη διάρκεια του οποίου δεν γίνεται καθόλου

λόγος για το σκοπό της επίσκεψης της οικογένειας του γαμπρού. Μόνο στο τέλος του γεύματος, παίρνει το λόγο ένας άνδρας από την οικογένεια του Ντρίς.

— «Ήρθαμε, λέει, για να ζητήσουμε σύμφωνα με τους θρησκευτικούς κανόνες το χέρι της κόρης σας της Αϊσά, για το γιοι μας, το Ντρίς...»

«Υστερ' από τα λόγια αυτά, σηκώνεται απ' το τραπέζι ο πατέρας της Αϊσά και πηγαίνει στο διαμέρισμα των γυναικών, για να συζητήσει το ζήτημα με τη γυναίκα του και σε λίγο γυρίζει για να δηλώσει πως είναι έτοιμος να κανονίσει το γάμο. Πρώτα απ' όλα προσδιορίζεται το ποσό, που θα πληρώσει ο Ντρίς για τη φθορά της Αϊσά. Αυτό εξαρτάται από την περιουσία του γαμπρού και συνίσταται κυρίως σε χρυσά βραχιόλια και σκουλαρίκια.

Όταν κλείσει η συμφωνία, τότε οι άνδρες διασχίζουν όλοι μαζί τη «φατίχα» μια περικνη δηλαδή του Κορανίου και προσεύχονται για την ευτυχία των νεονύμφων. Έπειτα γίνεται γνωστό στις γυναίκες πως αποφασίστηκε ο γάμος του Ντρίς και της Αϊσά. Αμέσως τότε σηκώνεται μια από τις γυναίκες και βγάζει τρεις φορές μια δυνατή φωνή, σε ένδειξη χαράς. Εύθως κατόπιν οι γυναίκες αρχίζουν να χύνουν έδω κι' εκεί άρωματα και όλο το σπίτι πλημμυρίζει από ευδίες και χαρά.

Κατά τη διάρκεια της σύντομης μνηστείας, που επακολουθεί, οι οικογένειες των δυο νέων φροντίζουν να συναντηθούν δυο-τρεις φορές, για να γνωριστούν καλύτερα κι' έπειτα παρουσιάζονται στον Καδή, τον τοπικό δηλαδή αντιπρόσωπο της θρησκείας και συντάσσουν το έγγραφο του γάμου.

Με τη σύνταξη του έγγραφου αυτού η Αϊσά και ο Ντρίς θεωρούνται πια παντρεμένοι. Απ' τη στιγμή δε αυτή αρχίζει μια σειρά δεξιώσεων, στις οποίες δεν προσκαλούνται μόνο οι φίλοι του Ντρίς αλλά και πολλοί... αγνώστοι, που έχουν μια τέτοια κοινωνική θέση, ώστε σύμφωνα με τους Μωαμεθανικούς νόμους καθιστά την προσκλησι τους υποχρεωτική.

Η Αϊσά, στο σπίτι της, καλεί κι' εκείνη τις φίλες της και οι δυο συντροφίες διασκεδάζουν τρώγοντας και πίνοντας, ως αργά τη νύχτα, όποτε εμφανίζονται στο σπίτι της Αϊσά ένας άπεσταλμένος του γαμπρού, για ν' απαγάγει τη νύφη!...

Το άλλο πρωί, και οι δυο οικογένειες μαζί περιμένουν με αγωνία, έναν από τους θεούς του Ντρίς με την απόδειξη της αγνότητας της Αϊσά. Κι' όταν εκπληρωθεί κι' αυτός ο τύπος επακολουθεί ένα μεγάλο γεύμα, που ύστερ' από αυτό αρχίζει πια για την Αϊσά η ζωή της... φυλακής! Ακόμη κι' οι πλούσιες Μαροκινές ζουν σήμερα άπορασμένες στο σπίτι τους με μοναδική απασχόληση τη διατήρηση της ομορφιάς τους.

Θ Θ

Ο Άτρωτος Σάιμον

Ένα πολύ περίεργο επάγγελμα δι-άλεξε ο Αμερικανός-Λέο Σάιμον για να κερδίσει τη ζωή του: «Ανατινάσσεται κυριολεκτικά σαν βόμβα στον αέρα και κερδίζει 6.000 δολάρια, σε λίγα δευτερόλεπτα.

Η ιδέα να ασκήσει αυτό το επικίνδυνο επάγγελμα του ήλθε κατά τη διάρκεια του πολέμου. Μαζί με άλλους 20 συναδέλφους του, ο Λέο βρισκόταν στην πρώτη γραμμή του μετώπου, όταν ξαφνικά έσκασε μπροστά του μια δόβια.

Όλοι οι συνάδελφοί του σκοτώθηκαν, αυτός όμως επέζησε. Μετά το τέλος του πολέμου, ο Λέο Σάιμον, μελέτησε τις έκρηκτικές ύλες, έκανε διάφορα πειράματα μ' αυτές, διαπίστωσε πως σε κάθε έκρηκτική ύλη υπάρχει μια «νεκρή ζώνη».

Αν κατά την έκρηξη, ο άνθρωπος βρεθεί στη νεκρή αυτή ζώνη, δεν παθαίνει τίποτα. Τη νεκρή αυτή ζώνη την καθόρισε λεπτομερώς ο Σάιμον και έχοντας άπολυτη έμπιστοσύνη στους υπολογισμούς του, έκτελεε σήμερα το καταπληκτικό πείραμά του. Συγκεκριμένα, ο Σάιμον μπαίνει μέσα σ' ένα κιβώτιο και γύρω του τοποθετεί τόσο δυναμίτιδα, που υπό άλλες συνθήκες, θα μπορούσε να καταστρέψει ολόκληρη πολυκατοικία. Όταν δέ, κάποιος, κλείσει από πάνω του το κιβώτιο και απομακρυνθεί, ο Σάιμον πιέζει ένα ηλεκτρικό κουμπί και η δυναμίτις εκρήγνυται και τινάζει στον αέρα τα πάντα, εκτός από το Σάιμον.

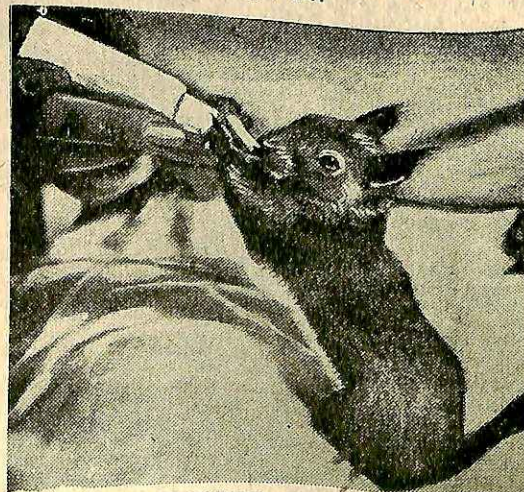
ΓΙΑ ΤΑ ΠΡΩΤΟΒΡΟΧΙΑ

Η κουκούλα αυτή για τη βροχή που λανσάρε ένας βιεννέζικος οίκος μόδας είναι από μια νέα διαφανή πλαστική ύλη, τόσο λεπτή, ώστε όταν διπλωθεί, χωρεί μέσα σε μια θήκη μεγέθους στυλό. Στη γωνία, άνω δεξιά, η κουκούλα μέσα στη θήκη της.

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Η «Πέγκυ» είναι ένα θηλυκό λυκόσκυλο και ανήκει σ' ένα δασοφύλακα της Βαυαρίας. Πρό ημερών ο κύριός της βρήκε μέσα στο δάσος εγκαταλελειμένο ένα ελαφάκι. Το πήρε λοιπόν μαζί του στο σπίτι του και από την ημέρα εκείνη η Πέγκυ, που λίγες ημέρες νωρίτερα είχε γίνει μητέρα και είχε χάσει τα σκυλάκια της, το ανέλαβε υπό την προστασία της και όπως βλέπετε, το φροντίζει σαν να ήταν η πραγματική μητέρα του.

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ ΣΚΙΟΥΡΟΣ

Ο μικρός αυτός σκυγιός έμεινε ορφανός σε ηλικία 4 ημερών. Ο κ. Καμπάνης, που τον ανακάλυψε στο δάσος του Σωμπί (Γαλλία) τον έφερε στο σπίτι του, όπου η γυναίκα του τον βάφτισε Ζίζι και τον μεγαλώθηκε με το πιμπερόν. Όταν φτάσει η ώρα του γεύματος ο Ζίζι πηδά πάνω από γάνατα της βετής μητέρας του και αδειάζει μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα το πιμπερόν, που βρίσκει, ως φαίνεται, του γούστου του.

Είσατε γεννημένος ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ;

Ένα «τέστ» με 20 ερωτήσεις που θα σας αποδείξουν το ποσοστό των ερωτικών ικανοτήτων σας

Υπάρχουν άνθρωποι, που είναι γεννημένοι για τον έρωτα και άλλοι που ο έρωτας τους έρχεται... σαν ξένο ρούχο. Οι «ερωτικές ικανότητες», που δεν περιλαμβάνουν μόνο την ικανότητα να κατακτήσουμε τον αγαπημένο πρόσωπο, αλλά και πολλές άλλες — να ξέρουμε να το κρατήσουμε κοντά μας, να μην το φέρνουμε σε δυσκολία ή δυσάρεστη θέση, να έχουμε την τέχνη να απολαμβάνουμε περισσότερο χαρά παρά λύπη από έναν ερωτικό συνδυασμό κλπ. — δεν είναι έμφυτες στον καθένα, ούτε, όταν λείπουν, είναι εύκολο να αντικατασταθούν με την πείρα.

Για να μπορείτε να εξακριβώσετε, αν έσείς ο ίδιος, ή ο σύντροφός σας, είσατε προικισμένος με το πολύτιμο αυτό εναποκείμενο, που θα σας κάνει να διαπρέψετε στο δύσκολο αγώνισμα που ονομάζεται έρωτας, μια ομάδα από Γερμανούς ψυχολόγους και κοινωνιολόγους κατόρθωσε το ακολούθιο «τέστ», που περιλαμβάνει είκοσι ερωτήσεις.

Από τις απαντήσεις που θα δώσετε και το σύνολο των βαθμών που θα συγκεντρώσετε, εξαρτάται και το ποσοστό των ερωτικών ικανοτήτων σας!

1) Σας αρέσουν τα πάρτυ και γενικώς οι όμαδικές διασκεδάσεις; Ναι: 10 βαθμοί. Όχι: 0 βαθμοί.

2) Σας είναι συνήθως αδιάφορο, αν έσπε στον δρόμο έναν άγνωστο να υποστή ένα άτυχημα; Ναι: 0 βαθμοί. Όχι: 10 βαθμοί.

3) Σας προξενεί ξεχωριστή χαρά ένα ωραίο ήλιοβασιλευμα; Ναι: 10 βαθμοί. Όχι: 0 βαθμοί.

4) Βάζετε την επανγεννητική επιτυχία σας παραπάνω από κάθε τι άλλο; Ναι: 0 βαθμοί. Όχι: 10 βαθμοί.

5) Σας αρέσει να φέρνετε στην σκέψη σας ευχάρια γεγονότα από το παρελθόν; Ναι: 10 βαθμοί. Όχι: 0 βαθμοί.

6) Αισθανόσαστε τον εαυτό σας δεσμευμένο, σε κάθε περίπτωση, από ηθικές έντολές και υποχρεώσεις; Ναι: 0 βαθμοί. Όχι: 10 βαθμοί.

7) Μπορείτε να παραιτηθείτε εύκολα από κάτι, που σας προ-

ξένισε μεγάλη χαρά;

Ναι: 10 βαθμοί. Δεν ξέρω: 5 βαθμοί. Όχι: 0 βαθμοί.

8) Σας στενοχωρεί η σκέψη ενός άδυνου διακανονισμού μιας αισθηματικής σας έκκρεμότητας; Ναι: 0 βαθμοί. Όχι: 10 βαθμοί.

9) Μπορείτε να κρατάτε κλειστό το στόμα σας, ακόμη κι' αν πιστεύετε πως έχετε δίκιο, όταν ο απέναντί σας κρίνει την γνώμη σας άδικη ή λανθασμένη;

Ναι: 10 βαθμοί. Όχι: 0 βαθμοί.

10) Η αντίμιλητε συχνά; Ναι: 0 βαθμοί. Όχι: 10 βαθμοί.

11) Ενδιαφερόσαστε για δι-άσημους άντρες ή γυναίκες που έζησαν στο παρελθόν; Ναι: 10 βαθμοί. Όχι: 0 βαθμοί.

12) Σας αρέσουν οι συχνές μετακινήσεις και πληθύνετε, όταν μένετε πολύν καιρό στο ίδιο μέρος; Ναι: 0 βαθμοί. Όχι: 10 βαθμοί.

13) Αισθανόσαστε χαρά, όταν μπορείτε να προσφέρειτε ένα δώρο; Ναι, πάντα: 10 βαθμοί. Ποτέ-ποτέ: 5 βαθμοί. Όχι: 0 βαθμοί.

14) Σας συμβαίνει να μετανοώσετε, έπειδη χορίσατε κάτι σε κάποιον; Ναι, συχνά: 0 βαθμοί. Ποτέ-ποτέ: 5 βαθμοί. Όχι, ποτέ: 10 βαθμοί.

15) Σας αρέσει να εκδηλώνετε γρήγορα τα ένδοξα αισθήματά σας για ένα πρόσωπο; Ναι: 10 βαθμοί. Όχι: 0 βαθμοί.

16) Έχετε την έντονη πώς οι περισσότεροι από τους συγγενικούς σας έχουν την πρόθεση να σας ξεπαθήσουν; Ναι: 10 βαθμοί. Όχι: 0 βαθμοί.

17) Σας αρέσει το κρασί, ο καφές και το τσιγάρο; Ναι: 10 βαθμοί. Όχι: 0 βαθμοί.

18) Θυμώνετε, όταν το περιβάλλον σας σας απασχολεί με μικροπράγματα; Ναι: 0 βαθμοί. Όχι: 10 βαθμοί.

19) Σας συγκινεί ή ομορφιά ενός — ή μιας — ήθους του κινηματογράφου; Ναι: 10 βαθμοί. Όχι: 0 βαθμοί.

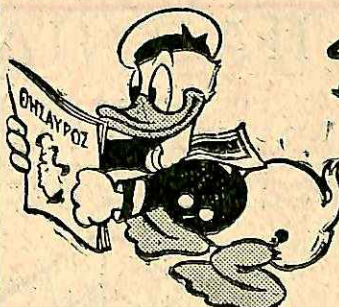
20) Αισθανόσαστε ευχαρίστηση, κάθε φορά που πλησιάζουν οι Αποκριές; Ναι: 10 βαθμοί. Όχι: 0 βαθμοί.

Αν συγκεντρώσετε 20 βαθμούς — δηλαδή, το άνωτα όριο — αυτό σημαίνει πως είσατε αληθινά ένα άτομο γεννημένο για τον έρωτα. Σημαίνει, όμως, ακόμη πως οι ερωτικές σας ικανότητες φθάνουν σε σημείο επικήδυνου για σας τον ίδιο και τον σύντροφο ή την σύντροφό σας!

Το ιδανικό, για να σχηματισθεί ένα τέλειο ζευγάρι, είναι να συγκεντρών η γυναίκα 150 ως 170 βαθμούς και ο άντρας 120 ως 150.

Γυναίκες, που συγκεντρώνουν 70 βαθμούς, ή λιγότερους, είναι τελείως ακατάλληλες για τον έρωτα και οι Γερμανοί εμπειρογνώμονες σας συμβουλεύουν να τις αποφεύγετε, ακόμη κι αν έχουν άλλα προσόντα: ομορφιά, εξυπνάδα κλπ.

Γενικώς — και αυτό είναι εκείνο που έχει την προεχούσα σημασία — μια γυναίκα και ένας άντρας πρέπει να συγκεντρώνουν ανάλογο σύνολο βαθμών σ' αυτό το «τέστ», για να μπορούν να ζήσουν αρμονικά μαζί. Μια γυναίκα, που συγκεντρώνει 200 βαθμούς και ένας άντρας, που συγκεντρώνει μόλις 80 — ή το αντίστροφο — είναι καταδικασμένοι να αποτελέσουν ένα δυστυχισμένο ζευγάρι.

Εύθυμη Ιστοριογλα

Η έκδρομη

Καιρό τη μελετάγαμε και τη συζητάγαμε αυτή την περίφημη έκδρομη, που ήταν εμπνευσis της έξυπνης της γυναίκας μου.

Έννοείται ότι εγώ έκανα, τι πέρανε από το χέρι μου και από το μυαλό μου για να την ματαιώσω. Άλλα η Εύθυμη — ή γυναίκα μου — είναι βράχος στις αποφάσεις της.

Άλλωστε την ιδέα της έκδρομης την επεκρότησε από την πρώτη στιγμή και όλο το συγγενολόι. Γιατί παρέλειψα να διευκρινίσω πως η περιδότη αυτή έκδρομη θα ήταν ασυ-στηρώς οικογενειακή.

Κατ' αρχήν, λοιπόν, έμειναν όλοι σύμφωνοι. Όταν, όμως, το ζήτημα έφτασε στην έκλογη του εξοχικού τοπίου που θα είχε την τιμή να φιλοξενήσει για μια μέρα την εξακουστή φαμίλια μας, φάνηκαν τα ήρωτα σύννεφα στον ορίζοντα.

Οι μισοί δηλαδή ήθελαν βου-νό και οι άλλοι μισοί θάλασσα. Με άναπτερωμένες ελπίδες, αδιέρωσα όλες τις δυνάμεις μου για να υποδουλώσω αυτή τη διχογνωμία και να τους έ-ζωθίσω σε καυνά. Άλλα, δυστυχώς, δεν τα κατάφερα. Στο σόι μας βλέπετε υπερτερούν οι συντηρητικοί και οι ψυχραιμοί.

Κι' ύστερα από άλληπάλληλα σούρα-φέρα, τηλεφωνήματα και συνηγορήσεις, πάθθηκε η μεγάλη απόφασι: θα πηγαίνα-με στη θάλασσα.

Είχανε δεν είχανε, σε καταφέρανε, είπα στην «βουνό-φιλο» Εύθυμη, έλπιζοντας ότι θα κέντριζε τον ενθουσμό της και θα την ανάγκασε να το ξανακουβεντίσει το πράμα και να μαλώσει, αν ανάγκη, αν οι άλλοι δεν συμμεριζόντουσαν τις

«Αντε να δούμε, σκέφτηκα, τι με περιμένει ακόμα».

Πού να φανταστώ ο φουκαράς το ξαφνικό που επακολούθησε. Γιατί ενώ μέχρι εδω η οικογενειακή ομνυχρία τα πήγαινε μέλι-γάλα, αιφνιδίως και σ'α καλά καθούσαμε, πού λένε, τα πράματα ζωόσανε.

Την άφορμη την έδωσε ο ά-

Μην του θυμίζεις, ρε Νόνη, τη γυναίκα του. Ανατριχιάζει!

(Του Β. Χριστοδούλου)

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΓΕΩΡΓ. Μ. ΤΣΑΚΥΡΟΓΛΟΥ
Μαιευτήρ — Χειρουργός — Γυναικολόγος
ΜΕΤΟΧΗΣ
Εργαγκλίνου Ρούσσελτ (Άκαδη-
μίας) 32. Δέχεται 12-1 και 6
-7. Τηλέφωνον 610.005

δελφός της γυναίκας μου που
είπε με το φυσικότερο ύφος
του κόσμου:

— Άντε, πάμε να βρούμε κα-
λά μαγαζί να καθήσουμε.
— Δεν θάσαι στα καλά σου
μού φαίνεται, του φώναξε κά-
ποιος ξάδερφός του.
— Γιατί; αγρίψε ο άλλος.
— Μα είναι για να το ρωτάς,
καμμένε; τόν έκοψε κάποιος
κουμπάρος ή ουμπέρορος — ά-
κόμα δεν μπορώ να τόν ξεχω-
ρίσω. Τι μαγαζιά και πράσινα
άλογα τσαμπουνάς; Στα πεύ-
κα θα πάμε.

— Και που θα γδυθούμε;
— Στα πεύκα!
— Και που θα ξαπλώσουμε;
— Στα πεύκα!
— Και που θα φάμε;
— Στα πεύκα!

— Παρέα με τα μαμουνία
και τα μυρμήγκια; Έγώ δεν
είμαι μαθημένος έτσι.

— Άμ πως είσαι μαθημένος;
— Να τρώω σε τραπέζι με
καθαρό τραπέζομάντηλο! Σαν
άνθρωπος δηλαδή!

— Κι' έμεις που λέμε να φά-
με κάτω από τα πεύκα τί εί-
μαστε; Γαϊδούρια;
— Δεν ξέρω! Μπορεί!

— Από εκεί και κάτω άφισαν
τα λόγια και πιάσανε τα έργα.
Οι μισοί δερνόντουσαν κι' οι
άλλοι μισοί παχιζανε να τούς
χωρίσουν. Έγώ έφωσα, βρήκα
μια καλή σκιά παραγγέλια κι'
ένα ουζάκι και παρακολούθη-
σα το ευχάριστο θέαμα. Όχι,
όμως, για πολύ. Γαϊτί δερνόν-
τας, σπρώχνοντας και τραβών-
τας προχωρούσαν προς το θου-
νό και χαθόταν απ' το όπτι-
κό μου πεδίο.

Και τότε μόλις πρόσεξα πως
είχαν άρψει τα υποναλίκια
τους στην ακρογιαλιά. Κι' ά-
μέσως το άτιμο το μυαλό μου
σκαρφίστηκε κάτι σπουδαίο.
Περιμάζεψα δηλαδή τα οικογε-
νειακά υπάρχοντα, εδύλωσα
στούς παριστανμένους ότι είμαι
μέλος ενός φιλανθρωπικού συ-
ματείου κι' ότι σκοπός μου ή-
ταν να διανείμω τρόφιμα σε
άπορα παιδιά.

Μονομιάς περιτριγυρίστηκα
από «μυριάδα». Και θυμάμαι ότι
μοίρασα 225 κεφτέδες, 180
ντολμάδες, μπρόνικες, ντομά-
τες, καμμία τριανταριά φραν-
τζόλες, τυριά και διάφορα
φρούτα. Κράτησα και για λό-
γους μου μια καλή ποικιλία και
ρίχτηκα στο φαί.

Σε καμμία ώρα γυρίσανε οι
ερίφιδες γρατσουνισμένοι, μα-
τωμένοι και φοβόρι της πείνας.
Άλλα σαν στοργικός σύζυγος
λυπήθηκα μονάχα την Εύτερη,
που, όπως είπαμε, είχε την
ιδέα της εκδρομής. Δεν έπρε-
πε ή εξηνούλα ή Εύτερη
μου να μείνει νποτική. Γι' αυ-
τό την τράβηξα παράμερα και...
έφανε της χρονιάς της!

Κι' αν της βαστάει, άς όρ-
γάνωση κι' άλλη εκδρομή!...
Γ. ΓΙΑΝ.

Σε καμμία ώρα γυρίσανε οι
ερίφιδες γρατσουνισμένοι, μα-
τωμένοι και φοβόρι της πείνας.
Άλλα σαν στοργικός σύζυγος
λυπήθηκα μονάχα την Εύτερη,
που, όπως είπαμε, είχε την
ιδέα της εκδρομής. Δεν έπρε-
πε ή εξηνούλα ή Εύτερη
μου να μείνει νποτική. Γι' αυ-
τό την τράβηξα παράμερα και...
έφανε της χρονιάς της!

Κι' αν της βαστάει, άς όρ-
γάνωση κι' άλλη εκδρομή!...
Γ. ΓΙΑΝ.

Κι' αν της βαστάει, άς όρ-
γάνωση κι' άλλη εκδρομή!...
Γ. ΓΙΑΝ.

Κι' αν της βαστάει, άς όρ-
γάνωση κι' άλλη εκδρομή!...
Γ. ΓΙΑΝ.

Κι' αν της βαστάει, άς όρ-
γάνωση κι' άλλη εκδρομή!...
Γ. ΓΙΑΝ.

Κι' αν της βαστάει, άς όρ-
γάνωση κι' άλλη εκδρομή!...
Γ. ΓΙΑΝ.

Κι' αν της βαστάει, άς όρ-
γάνωση κι' άλλη εκδρομή!...
Γ. ΓΙΑΝ.

Κι' αν της βαστάει, άς όρ-
γάνωση κι' άλλη εκδρομή!...
Γ. ΓΙΑΝ.

Κι' αν της βαστάει, άς όρ-
γάνωση κι' άλλη εκδρομή!...
Γ. ΓΙΑΝ.

Κι' αν της βαστάει, άς όρ-
γάνωση κι' άλλη εκδρομή!...
Γ. ΓΙΑΝ.

Κι' αν της βαστάει, άς όρ-
γάνωση κι' άλλη εκδρομή!...
Γ. ΓΙΑΝ.

Κι' αν της βαστάει, άς όρ-
γάνωση κι' άλλη εκδρομή!...
Γ. ΓΙΑΝ.

Κι' αν της βαστάει, άς όρ-
γάνωση κι' άλλη εκδρομή!...
Γ. ΓΙΑΝ.

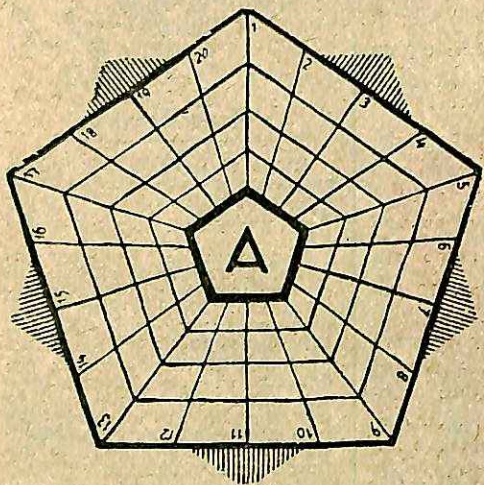
Κι' αν της βαστάει, άς όρ-
γάνωση κι' άλλη εκδρομή!...
Γ. ΓΙΑΝ.

Κι' αν της βαστάει, άς όρ-
γάνωση κι' άλλη εκδρομή!...
Γ. ΓΙΑΝ.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Πεντάγωνο με παρσιμιά

Μέσα στο πεντάγωνο αυτό θα τοποθετήσετε, κα-
θέτως προς το κέντρο, είκοσι λέξεις των πέντε
γράμματων, που να τελειώνουν όλες σε «Α». Σας
δίνουμε πιο κάτω τις εξηγήσεις των λέξεων αυτών.
Αν βρήτε τη σωστή λύση, τότε τα γράμματα της

πρώτης (εξωτερικής σειράς) και της τρίτης (κεν-
τρικής) θα σας δώσουν, διαβαζόμενα στη σειρά, μία
γνωστή ελληνική παροιμία.

1) Πτυχές, αλλά και χαϊδευτικό γυναικείου όνο-
ματος.
2) Θυμίζει εξαιρετικά πούρα.
3) Στολίζουν τα κεφάλια πατών και... αξιωματι-
κών.

4) Μία των 'Ηνωμένων Πολιτειών.
5) Λέγεται και μαγκανοπήγαδο.
6) Η όμορφη μιάς γυναίκας έγινε άφορμή της
καταστροφής της.

7) Την προβάλλει ο στρατός που υποχωρεί.
8) Χένρυ... ήθοποιός του κινηματογράφου.
9) Στον Ιππόδρομο ή αξία τους μεγαλώνει.
10) Στρελά.
11) Προσάναμμα (πληθ.).
12) Κτίριο όπου δίδονται όμώνυμες θεατρικές πα-
ραστάσεις.

13) Πρωτεύουσα ευρωπαϊκού κράτους.
14) Ιστορικός δρόμος της Ιταλίας.
15) Διαπρεπής Γάλλος φιλόσοφος του 17ου αιώ-
νος.

16) Χωρίς αέρα άχρηστεύονται.
17) Μίγμα.
18) Σιχαμάρα.
19) Πίστις (δημ.).
20) Σύζυγος του προφήτου Μωάμεθ.

Α.

Συλλαβόγριφος

Μία νότα παίρνω πρώτα
βαρελιά, βυζαντινή
κατόνιν, παίρνω κι' άλλη
μιά ευρωπαϊκή
και σ' έξοχη πηγαίνω
ώρατα, μαγευτική.

Αναγραμματισμός

Σκοπίστηκε, μιά άποσομμορία
με την εμφάνισή αστυνομικού
και μέσ' την ταραχή του πανικού
γίνηκε κάποιο κράτος στην Άσία.

Λεξιγρίφος

Άρχαιο άγγείο πέφτει, σπάει
μ' αντί συντριμμία ν' άντικρύσω,
αγρίμια βγαίνουν, κι' από πίσω
άλλο έν' αγρίμι ακολουθάει.

Με μία νότα

Προσθέτοντας μία νότα, πάντοτε την ίδια,
στα γράμματα των κάτω λέξεων, θα σχη-
ματίσετε δέκα νέες λέξεις, των οποίων θα
βρείτε πιο κάτω τις σημασίες:

1) Μένος, 2) Κερί, 3) Μία, 4) Κρέμα, 5) Φάρα.
6) Ίος, 7) Κούτα, 8) Ίσα, 9) Καμάρι, 10) Φύρα.

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

1) Γίνεται κανείς έτσι από το κρύο.
2) Αποθήκη τροφίμων.
3) Πόλις της Φθιώτιδος.

- 4) Προορίζεται για έγκληματιες.
- 5) Στολίδια των ίππων.
- 6) Βασιλιάς των Θηβών.
- 7) Χρησιμοποιείται για το σερβίρισμα.
- 8) Μέρη του πλοίου.
- 9) Όταν δεν είναι στη θάλασσα είναι πάνω σ' ένα γραφείο.
- 10) Πέφτουν στα χέρια του νικητού.

12 ελληνικά φίλμ

Έξω από ένα μεγάλο θερινό κινηματογράφο ό-
πηχε μία μεγάλη φωτεινή επιγραφή με τους τί-
τλους 12 ελληνικών κινηματογραφικών έργων. Ένα
βράδυ όμως η εγκατάστασις έπαθε κάποια βλάβη
και τα μισά γράμματα έμειναν σβηστά. Η επιγρα-
φή παρουσίασε έτσι το κατωτέρω θέαμα. Γνωρίζον-
τας ότι κάθε σδυμένο γράμμα έχει αντικαταστα-
θεί με μία παύλα θα μπορούσατε να βρήτε τους τί-
τλους των δώδεκα φίλμ:

Υ-Ι-Κ-Τ-Γ-Ξ-Π-Η-Α
Χ-Μ-Ν-Ι-Γ-Ε-Ο
Ο-Π-Μ-Α-Ε-Π-Ι-Ε-Ε-Α-
Ν-Μ-Σ-Ο-Μ-Σ-Υ-
Τ-Σ-Φ-Ρ-Κ-
Μ-Τ-Μ-Ν-Χ-Ι-Τ-Υ-Ε-Ν-Α
Υ-Τ-Σ-Η-Α-Η-Α-
Ο-Γ-Ρ-Α-Ο-Ε-Ν-Ρ-Ο-Τ-Ι-
Υ-Ο-Υ-Ο-Α-Μ-
Η-Ρ-Ι-Τ-Ν-Θ-Ν-Ν-
Τ-Υ-Ο-Ρ-Μ-Τ-Υ-Ε-Ρ-Μ-Ν-Υ
Ε-Α-Τ-Θ-Ι-

Μικρά προβλήματα

Α.—Τρεις ώρες μετά την άναχώρησι μιάς περι-
πόλου ο διοικητής στέλνει στον έπισηνή σου ηλικία. Ό-
τεος έντολές μ' ένα ποδηλάτη. Ό ποδηλάτης αυ-
τός τρέχει με ταχύτητα 22 χιλιομέτρων την ώρα και
κατορθώνει να φτάση την περίπολο ύστερα από τρία
τέταρτα της ώρας. Μπορείτε να βρήτε με τόσα χι-
λιόμετρα την ώρα βάδιζε ή περίπολος;

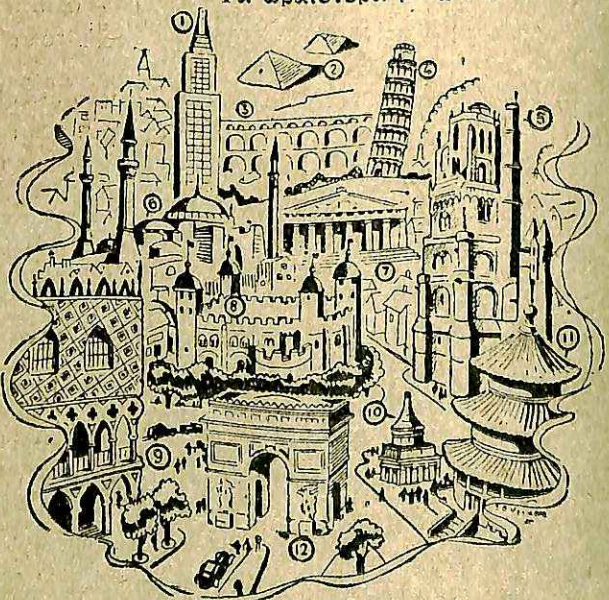
*

Β.—Ό Λεάνδρος λέει στον μικρότερο άδελφό
του:
— Έχω ακρίβως τα διπλάσια χρόνια άπ' όσα εί-
χες έσύ όταν έγώ είχα τη σημερινή σου ηλικία. Ό-
ταν όμως θά είσαι έσύ όσων χρόνων είμαι έγώ
σήμερα, τότε και οι δυο μαζί θά έχουμε 45 χρόνια.
Πόσων χρόνων είναι το καθένα από τα δυο άδελ-
φία;

*

Γ.—Τρία άδελφία, ο Πέτρος, ο Γιάννης και ο
Πάυλος έχουν τη συνήθεια να ζυγίζονται δυο-δυο
μαζί. Γνωρίζοντας ότι ο Πέτρος και ο Πάυλος ζυγι-
ζουν μαζί 70 κιλά, ο Γιάννης και ο Πέτρος 80 και
ο Πάυλος με τον Γιάννη 90, μπορείτε να βρήτε πόσα
κιλά ζυγίζει το καθένα από τα τρία άδελφία;

Τα ωραιότερα μνημεία

Στην εικόνα μας αυτή υπάρχουν δώδεκα περίφη-
μα αρχιτεκτονικά μνημεία που πλανήται μας. Θα
μπορούσατε μήπως να βρήτε ποιά είναι τα μνημεία
αυτά και σε ποιά χώρα βρίσκεται το καθένα; Το
παιγνίδι γίνεται πιο ευχάριστο όταν πάρουν μέρος
πολλοί παίκτες συγχρόνως. Νικητής αναδεικνύεται
έκείνος που θα βρή μέσα σ' ένα ώρισμένο χρονικό
διάστημα τις περισσότερες σωστές απαντήσεις.

Οι λύσεις στη σελ. 82

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΗ ΒΑΡΩΝΗ

Ο κοσμηματοπώλης Γκρισάρ σήκωσε ένα απόγευμα το α-
κουστικό του τηλεφώνου.

— Έμπρός! Ό κ. Γκρισάρ; ρώτησε κάποιος.

— Μάλιστα! Ό ίδιος.
— Είμαι ο βαρώνος Γκυ ντε Γκενουά, όδός φανταί 130. Ση-
μειώστε, παρακαλώ...

— Κράτησα σημειώσι, κύριε βαρώνε! Είμαι στις διαταγές σας,
του άπάντησε ο Γκρισάρ.

— Άύριο γιορτάζει ή γυναίκα μου και θέλω να τής κάνω δώ-
ρο κάτι το εξαιρετικό... Η τιμή δεν μ' ενδιαφέρει... Δυστυχώς

δεν μπορώ να έρθω στο μαγαζί σας.
— Έπεσα από το άλογο σήμερα το πρωί
στο δάσος της Βουλώνης και είμαι
καρφημένος στην πολυθρόνα... Έλάτε
σείς σπίτι μου. Η στείλτε μου κανένα
υπάλληλο της έμπορεύσεώς σας με κο-
σμήματα εξίας για να διαλέξω. Ναι,
ναι, σήμερα κιόλας. Τι ώρα; Από τις
4 ως τις 6, δηλαδή την ώρα που λει-
πει ή βαρώνη... Καταλαβαίνετε... Θέ-
λω να τής κάνω έκπληξη... Α, σας
ειδοποιώ ότι έχω τη συνήθεια να πλη-
ρώνω άμέσως...

— Κύριε βαρώνε, δεν υπάρχει λόγος.
είπε μ' ευγένεια ο Γκρισάρ.

— Μα ποίος ήταν αυτός ο βαρώνος;
Ό κοσμηματοπώλης πρώτη φορά άκου-
γε το όνομά του. Πούλουμε χρυσάφι-
κά σ' όλη την άριστοκρατία του Παρι-
σιού. Μα το όνομα αυτό δεν το θυ-
μόταν καθόλου...

— Παρ' όλ' αυτά διάλεξε τα πιο ω-
ραία και τα πιο ακριβά κοσμήματα
του και κάλεσε έναν από τους υπαλ-
λήλους του, τον Ρολάν, που ήταν κι'
ο ντεντεκτιβ του μαγαζιού.

— Ρολάν, έχε το νου σου! του αυ-
στησε. Τα μάτια σου τέσσερα! Σου
έμπιστευομαι 10 εκατομμύρια σε δια-
μαντικά και μαργαριτάρια.

— Ό υπάλληλος χαμονέλασε με περι-
φρόνησι. Και βάζοντας τα κοσμήματα
σε μία δερματίνη θήκη, και το πιστό-
λι στην τσέπη, ξεκίνησε για το μέγα-
ρο του βαρώνου.

— Στις τέσσερις και μισή χτύπησε την
πύλη. Ένας υπηρέτης με λιβρέα τον
ώδηγε στο σαλονάκι. Μέσα εκεί, σε
μια πολυθρόνα καθόταν ένας κύριος
45 χρόνων. Πλάι του ακριβώς κι' ο
κοσμηματοπώλης καθόταν ένα γρα-
φείο παληού σκλή.

— Ό κύριος βαρώνος ντε Γκενουά;
ρώτησε ο Ρολάν.

— Μάλιστα. Έγώ είμαι... του άπάντη-
σε ο άριστοκράτης ευγενικά. Αν δεν
γελιέμαι, είστε ο υπάλληλος του κ.
Γκρισάρ;

— Ακριβώς, κύριε βαρώνε.
— Εφέρετε τα κοσμήματα;
— Τα καλύτερα και τ' ακριβώτερα,
κύριε...

— Για να τα δούμε, λοιπόν... είπε
περιεργός ο Γκενουά.

— Ό Ρολάν άκούμπησε τη θήκη πά-
νω στο γραφείο, μπροστά στον άρι-
στοκράτη. Έκείνος άδειασε τα κοσμή-
ματα πάνω στο γραφείο, έρριξε τη θή-
κη σε μία πολυθρόνα κι' άρχισε να
τα κυττάζει ένα-ένα. Ήταν
τα πιο όμορφα του κοσμηματοπωλείου
Γκρισάρ.

— Α, νά, αυτό το κολλιέ μ' άρέσει πολύ! είπε ο βαρώνος.
Κι' άρχισε να εξετάζει ένα κολλιέ με 120 μαργαριτάρια.

— Σαφικά όμως έστρεψε τ' αυτί του. Είχε άκούσει μία φωνή
στο διάδρομο.

— Θεέ μου! φώναξε σαστισμένος. Γύρισε ή γυναίκα μου...
Δεν πρέπει να δει τα κοσμήματα...

Και με γρήγορη κίνησι έκλεισε το σκέπασμα του γραφείου.
— Έπειτα γύρισε στο Ρολάν και του είπε:

— Θα ήπτε ότι είστε ο υπάλληλος του χρηματιστού μου...
Μα καταλαβαίνετε... Δεν θέλω να μάθω τίποτα ή βαρώνη... Θα ξαναφύγ-
γιατί γύρισε; φαίνεται πως κάτι θα ξέχασε... Θα ξαναφύγ-
όμως, θα ξαναφύγ...

Τη στιγμή εκείνη μπήκε στο σαλόνι μία εξαιρετικά όμορφη
και κομψή κυρία.

— Αγαπητή μου, είπε στο βαρώνο, ξέχασα να πάρω χρήματα
για τη ράφτρα μου... Δεν μου δίνεις, σε παρακαλώ, πενήντα
χιλιάδες φράγκα;

— Δεν έχω μαζί μου, τής άπάντησε ο βαρώνος. Βοήθησε με
να σηκωθώ... Τα έχω στο χρηματοκιβώτιο... Θέλω να στείλω
κι' ένα ποσό στο χρηματιστή μου. Δεν είν' έτσι, φίλε μου;...

— Μάλιστα, κύριε βαρώνε, έτσι είναι, άπάντησε ο υπάλληλος
σοβρά.

Η όμορφη κυρία βοήθησε τον Γκενουά να σηκωθεί από την
πολυθρόνα.

Κι' έκείνος άκούμπητας στον ώμο της βγήκε μαζί της από
την πόρτα του βάθους.

— Ό Ρολάν έμεινε μόνος στο σαλόνι. Έκανε λίγα βήματα.
— Ύστερα κυττάζε ν' άνοιξη το σκέπασμα του γραφείου... Πως
δεν τα κατάφερε. Διάβόλει... Τι παράξενο σκέπασμα!... Πως
άνοιγε, λοιπόν; Μήπως είχε προφτάσει να το κλειώσει ο βα-
ρώνος;

— Ό Ρολάν δεν άντελήφθηκε τίποτα τέτοιο. Θυμόταν μόνον
την γρήγορη κίνησι που έκανε ο βαρώνος κατεβαίνοντας το
σκέπασμα...

— Η ώρα ώστόσο περνούσε. Καμμία φωνή, δεν άκούγόταν στο
μέγαρο. Μα τι είχαν λοιπόν; Γιατί δεν γύριζαν πίσω;

— Ό Ρολάν πλησίασε στην πόρτα του βάθους. Κανείς. Καμμία
όμιλία! Κρυφά ιδρώτας τον περιέλουσε. Η σιωπή αυτή τον
ένιωσε! Σαφικά, μέσα στη βαθεία σιωπή, άκούστηκαν δυο πυ-
ροβολισμοί κι' άμέσως μία κρουνη πόνου.

— Ό Ρολάν μ' ένα πήδημα βρέθηκε κοντά στο γραφείο. Έτρε-
με για τα κοσμήματα του Γκρισάρ. Πήγαινε μάλιστα να τρελ-
λαθι ο δυστυχής, όταν άκουσε το μοτέο ενός αυτοκινήτου.

— Έτρεξε, άνοιξε το παράθυρο και κυττάζε κάτω. Ό βαρώνος
κι' ή βαρώνη έτοιμαζόντουσαν να φύγουν με αυτοκίνητο!

— Ό ντεντεκτιβ υπάλληλος έβγαλε το περιστροφικό του και το
άδειασε στο αυτοκίνητο. Οι σφαίρες τούνησαν το πυγείο και
χάλασαν τη μηχανή. Το αυτοκίνητο στα-
μάτησε πιο κάτω. Την ίδια στιγμή ένας
αγνώστος βγήκε από την πόρτα του με-
γαρού κι' έτρεξε καντά στο ζευγάρι. Ή
ταν ο αστυνομικός επείθεωτης Μπρινιόλ,
όπως έμαθε ύστερα ο Ρολάν. Ό άγνω-
στος αυτός με το περιστροφικό στο χέρι
ανάγκασε το βαρώνο και τη βαρώνη να
αλλάξουν.

— Νεαρέ μου φίλε, του είπε, είσαι κα-
λός κοσμηματοπώλης... Έτσι έσωσε τα κοσμή-
ματά σου. Άλλοιώς δεν θα πρόφτανά έ-
γώ να τούς πιάσω τρέχοντας με τα πό-
δια. Και τώρα σου παρουσιάζω τον «άσ-
σο» των λωποδυτών Πιέρ Κουστέλ και τη
φιλενάδα του Μπελνιόλ. Έγώ είμαι ο ά-
στυνόμος Μπρινιόλ!...

— Ό Ρολάν τρελλός από φόβο έτρεξε
στο γραφείο.

— Τα κοσμήματα! Που είναι τα κοσμή-
ματα; φώναξε κατάπληκτος.

— Ό Μπρινιόλ τότε με το σουγιά του άνα-
σκήωσε το σκέπασμα.

— Τα κοσμήματα είχαν εξαφανιστεί!...
— Μην τρομάζεις! του είπε ο άστυνό-
μος. Τα έχω εδω στην τσέπη μου... Τα
πήρα από τα χέρια του λακέ που τα εί-
χε κλέψει. Άναγκάστηκα μα-
λίστα, να του ριξώ δυο σφαί-
ρες και να τόν πληγώσω. Αυ-
τό όμως με πρόδωσε. Κι' έ-
τσι ο κύριος από δω και ή κυ-
ρία καταλάβαν πως την εί-
χαν άσχημα και βέβαιαν να
το σκάσουν με το αυτοκίνη-
το. Είναι πέντε μέρες που
τους παρακολουθώ... Ηθέλα
να τούς πιάσω έπ' αυτοφώρω.

— Ό Ρολάν δεν πίστευε στί
αυτά του.

— Μα πως έκλεψαν τα κο-
σμήματα; ψιθύρισε. Έγώ δεν
βγήκα ούτε στιγμή απ' το
σαλόνι!...

— Ό βαρώνος άρχισε να κυττάζει ένα-ένα τα κοσμήματα...

— Τα πήραν από το διπλανό δωμάτιο... του έξηγησε ο Μπρι-
νιόλ. Καθώς βλέπεις το γραφείο άκούμπει στον τοίχο. Ό τοί-
χος όμως έχει μία τρύπα. Έτσι, όταν το γραφείο είναι σκε-
πασμένο, ο λακές, που είναι συνένοχος τους, μπορεί να πε-
ράσει το χέρι του και να πάρη τα κοσμήματα... Αυτή τη φο-
ρά όμως ο φίλος μας δεν ήξερε πως τον παρακολουθούσα.

Και πρόσθεσε:

— Όμορφη σκηνόθεση! Αυτός ο Πιέρ Κουστέλ είναι αληθι-
νός «άσος»!...

Και με το χαμόγελο στα χείλη πέρασε τις χειροπέδες στο
...βαρώνο Γκενουά και στην όμορφη γυναίκα του...

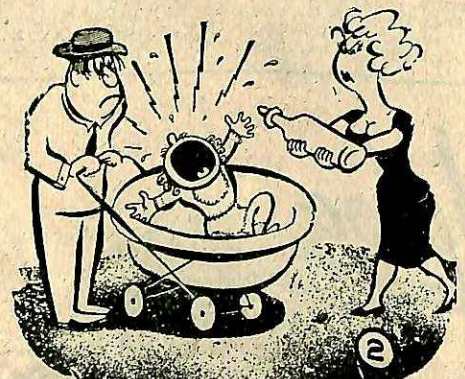
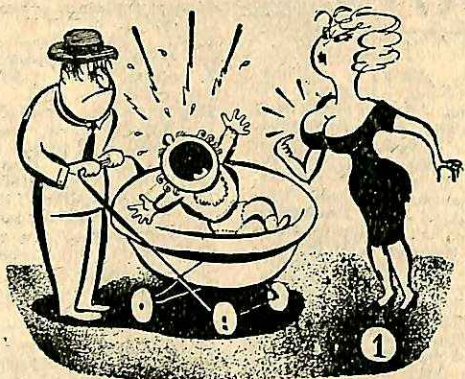
ΜΟΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

Τάκης 'Ηλιόπουλος, Δ.Ε.Ν.Ε., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 906. 'Ιωάννης 'Αποστολόπουλος, 615 Τ.Π., Λ.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 919Α. Θ. Ξούρας, Κ.Ε. Μ.Κ., 1ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902.

Η Ρούλη Νέγρη, Poste Restante, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέους και νέες του εξωτερικού στην ελληνική, γαλλική, αγγλική ή ιταλική γλώσσα. Η Καίτη Καγιαθίδου (30 χρόνων), Poste Restante, Πειραιεύς, Grèce, επιθυμεί αλληλογραφία με έναν κύριο άνω των 40 χρόνων με σκοπό το γάμο. Η Νάνα Πετροπούλου, Poste Restante, Πειραιεύς, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με άγνωστους μας απ' όλον τον κόσμο καθώς και με Έλληνοαμερικανούς αξιωματικούς 25-35 χρόνων. Η Άνθούλα Πετροπούλου (21 χρόνων), Poste Restante, Πειραιεύς, Grèce, επιθυμεί αλληλογραφία με ένα νέο από την Αυστραλία ή την Αμερική. Η Λίνα Σχοινά, Βενιζέλου 64, Κομοτηνή, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέους και νέες του εξωτερικού στην ελληνική, γαλλική ή αγγλική γλώσσα. Η Κάρια Παυλίδου, οδός 7 αριθ. 18, Συκιές, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες του εξωτερικού με σκοπό το γάμο. Η Μικέλα Πετρίδου και η Μιρέλλα Ρούτρου (19 χρόνων), Έλληνικής Δημοκρατίας 34, Καβάλα, Grèce, ζητούν αλληλογραφία με νέους του εξωτερικού με σκοπό το γάμο. Η Φωτούλα Άντωνίου, Νοταρά 19, Κόρινθος, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με μια κοπέλλα της Αλεξανδρείας. Η Γιούλα Λύρα, Νικομήδειας 55, Νίκαια, Πειραιεύς, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες και Έλληνίδες του εξωτερικού. Η Λίλη Παϊδά, Οδυσσεύς 25, Κορυδαλλός, Πειραιεύς, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες ναυτικούς του εξωτερικού. Η Χριστίνα Ζαχαριάδου, Παύλου Καρολίδου 34Β, Συνοικισμός 'Αθηνών, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέους της Αμερικής, της Ιταλίας, της Γαλλίας και της Αυστραλίας. Η Παναγιώτα Χριστοπούλου, Γρεβενών 7, Βοτανικός, 'Αθήναι, Grèce, επιθυμεί αλληλογραφία με Έλληνίδες της Αμερικής. Η Δανάη Μογιέκκη, η Σμαρούλα Ρέκα, η Μίκα Γρενά και η Τούλα Στασιανού, Poste Restante, Κεντρικών Ταχυδρομείων, Ρόδος, Grèce, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες του εξωτερικού με σκοπό το γάμο. Η Άρτεμις Τσισκάκη (18 χρόνων), Poste Restante, Κεντρικών Ταχυδρομείων, Πειραιεύς, Grèce, επιθυμεί αλληλογραφία με νέους απ' όλη την Αμερική, Αγγλία και Γαλλία. Η Μάρκα Κωνσταντίνου και η Τέτα Κωνσταντίνου, Πλατεία 'Αγίας Σοφίας 111, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητούν αλληλογραφία με κυρίους του εξωτερικού 40-50 χρόνων. Η Σ. Ι. Διαμαντή, Poste Restante, Κεντρικών Ταχυδρομείων, 'Αθήναι, Grèce, επιθυμεί αλληλογραφία με Έλληνες του εξωτερικού 28-35 χρόνων. Η Βάσω Βακά (22 χρόνων) και η Τούλα Ευσταθίου (22 χρόνων), Κότσινα 6Β, 'Αθήναι, Grèce, θέλουν αλληλογραφία με Έλληνες της Αμερικής 32-35 χρόνων.

Οι κάτωθι άγνωστές μας ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες του εξωτερικού: 'Εφη Γιαννακούλου, Κεντρική, Βέρροια, Grèce. Βούλα Αθεδισιά (17 χρόνων), 'Ελλάς 35, Αϊγάλεω, 'Αθήναι, Grèce. 'Εφη Λαβεδισιάν, Βασ. Γεωργίου 14Β, Αιγάλεω, 'Αθήναι, Grèce. 'Ελπίδα Βέη (18 χρόνων), Ναυάρχου 'Αποστόλη 3Β, Μυτιλήνη, Grèce. Μαίρη Μοροζίνη, Σπάρτα 18, 'Αθήναι, Grèce. Καίτη Καραγιώργη, Μεγίστης Λαύρας 8, 'Αθήναι, Grèce. Η Μαίρη και η Άννα 'Αστερίου, Πρίγκου 23, Νεάπολις, Θεσσαλονίκη, Grèce. Μανιάννα Άγνο, Ρουμπέση 75, Άγιος Γεώργιος Κυνοσάργους, 'Αθήναι, Grèce.

Χωρίς λόγια

ΓΑΛΛΑ
ΝΟΥΝΟΥ
ΑΝΩΤΕΡΟ ΟΛΩΝ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Απαντήσεις επιστολών

Αναστασίον Στεφανίδην, 'Ιωάννινα: Δεν μπορούσε να γίνει διαφορετικά. Σε τέτοιες περιστάσεις, η «συμπεριφορά» επιβάλλεται. Δεν νομίζετε πως έτσι έπρεπε να γίνεται πάντοτε, αφού όλοι είμαστε Έλληνες; Κλέομενη Ν. Δ. Παπαδημητρίου, Ανδρίτσαινα: Ευχαριστώ, αν μπορούσε να γίνει αυτό. Δυστυχώς όμως είναι αδύνατο. 'Ιωάννη Ν. Κορνήσιαν, Α. Μαστορόπουλον, Ν. Γ. Βογιατζήν και Δ. Στυλιανόν Βαμβακάρην, Λαμία: 'Ο κατάλογος αυτός περιέχει 260 ονόματα. 'Οπως καταλαβαίνετε, δεν είναι δυνατόν να δημοσιευθεί στη στήλη αυτή. Να μου γράψετε ποιο όνομα σας ενδιαφέρει και θα σας απαντήσω ταχυδρομικά. Για την άγνη σας, ευχαριστώ. Α. Σπασιά Παπαδοπούλου, Θεσσαλονίκη: Η ιστορία του αδελφού σας, πραγματικά θλιβερή. 'Ηταν ένας ώριμος και άγνος ήρωας. Με τόσο λίγα όμως στοιχεία που μας δίνετε, να γράψω κάτι μεγάλο; Μαρίτσαν 'Ηλιάδου, Μυτιλήνη: Δεν είχε περάσει ποτέ από το νησί σας, ούτε κατέβηκε ποτέ ως κομάντος. 'Αλλωστε δεν άνηκε σε ομάδα καταδρομών, ούτε ήταν στρατιωτικός. 'Ολ' αυτά σας τα γράφω με απόλυτη ευθύνη. Άντρεάν Μαντζουράνη, Χαλκίδα: Δεν έκανε παρά το καθήκον του. Άν έσεις έχετε διαφορετική γνώμη, δικαιώματός σας. Κώσταν Χατζόπουλον, Περικλή Γιαννολήν, Γεώργιον Δημητράκειαν και Γεώργιον Λαϊαν: 'Οι «Κατάσκοποι» θα συνεχισθούν. Για την αγάπη σας και τα καλά σας λόγια, χίλια ευχαριστώ. Φώτιον Α. Περεβάνην, Γ.Σ.Ε., 'Ενταύθα: Δεν είναι ανάγκη να με «απακαλέσετε». Μόλις έρθει η σειρά του συναδέλφου σας, θα δημοσιευθεί το ιστορικό του. Πάντως θα προσπαθήσω να το επισπεύσω. Νικόλαον Χρονόπουλον, Πάτρας: Το φιλμ αυτό, κάθε άλλο παρά μας θυμίζει το δράμα της Κατοχής. Δυστυχώς το «γύρισμα» άνθρωποι που δεν έζησαν τις φοβερές στιγμές από κοντά. 'Οσοί είναι μια πολύ καλή προσπάθεια, χωρίς αμφισβόλια. Τάσον Μανέταν, Λάρισα: Τώρα πιά έχουν όλα περάσει. 'Ο φόβος σας είναι αδικαιολόγητος. 'Εμφόβηται μόνον ο αμαρτωλός, λέει μια παλιά παροιμία. Άλλα σεις κάθε άλλο παρά αμαρτίες έχετε. Ματθαίον Μπέν Κάλφα, Θεσσαλονίκη: Το ρεπορτάζ που μου προτείνετε, θ' αρχίσω μόλις τελειώσουν οι «Κατάσκοποι». 'Ολα ανεξαιρέτως τα στοιχεία τα έχω υπ' όψη. Ευχαριστώ θερμά για την ευγενική προσφορά σας. Μη νά Παρασκευόπουλον, 'Ενταύθα: Περάστε από τα γραφεία μας και φέρτε μου τις φωτογραφίες. Α. Πολιτόπουλον, Κωνστ. Μιχαηλίδην, Σάββαν Άνδρεάκην, Γεώργιον Λιγδην, Ν. Κανακάρην, 'Ιωάννην Καλοφωλιάν, Σαμάτιον Παντερμαλίν, Κ. Ξένον, Γεώργιον Τρύφτην, 'Εμμανουήλ Κατσαράν, Μιχαήλ Προδατάρην, Γιαννάκην Φερουσίου, Ντίον Φερουσίου, Μ. Πατριδάσαν και Γεώργιον Γελέν, Π.Ε.Ε. 133)110 Σ.Ε.Π.: Ευχαριστώ, καλοί μου φίλοι, για το δμαδικό σας γράμμα. Πάντα προσπαθώ να είμαι αντικειμενικός, γι' αυτό άλλωστε και με άναπτε. Θα συνεχιστούν γι' αρκετό διάστημα ακόμη. 'Επομένως δεν πρέπει... ν' ανησυχείτε. Μαρία Δελγιάννη, Σοφία Μασαράγκα, Γεωργία 'Ασπρολάκη και Τριανταφυλλία Λινάρδου, Άγρινιον: Την εποχή εκείνη κι' οι μικροί ήταν μεγάλοι. 'Ολοι αγωνίζονταν για την 'Ελλάδα. 'Ιωάννην Ντάβον, Λειψορία: Πάντα με κάτι τέτοιο αρχίζουν οι μεγάλες ιστορίες. 'Ο ιστορικός του μέλλοντος θα έρθ' αρκετό δικό και θα το ξεδιαλύν' μόνος του. Γ. Β. Ι.

ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΣΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ

Το μεγάλο επιβιβατικό αεροπλάνο έσκισε το νυχτερινό ουράνιο

Ο Νόβας έσκισε λίγο πάνω απ' τον συνταξιδιώτη του, που κοιμόταν δίπλα του, κι' έριξε μια ματιά έξω, απ' το χοντρό και τετράγωνο κρύσταλλο του παραθύρου. Στο φως τού φεγγαριού, φαινόταν μακριά, κάτω, ή απέραντη Σαχάρα.

Ο Νόβας ήπιε το υπόλοιπο ούισκου του. Πήρε μια κουβέρτα απ' το ράφι, πάνω απ' το κεφάλι του. Ύστερα πίεσε ένα μοχλό, κι' η πλατή τής πολυθρόνας του γλίστρησε προς τα πίσω, έγινε σχεδόν οριζόντια. Τυλίχτηκε τότε με την κουβέρτα, χαλάρωσε το κολάρο και τή γραβάτα του, ξεπλώθηκε και χασμουρήθηκε.

Μια στιγμή, κύριε... τού είπε μια φωνή, ευγενικά. 'Ηταν ή ιπτάμενη συνοδός. Άπλωσε το χέρι της πάνω απ' το κεφάλι του, γύρισε ένα διακόπτη κι' έσβυσε το φώς. Ο Νόβας την ευχαρίστησε. Τού χαμογέλασε, απομακρύνθηκε και πέρασε στη διπλανή καμπίνα.

«'Ομορφη κοπέλλα! σκέφθηκε ο Νόβας. Κρίμα που θα πεθάνη!». Την ίδια συμπίνα ένοιωσε και για όλους τους άλλους. Γιατί δεν είχε σκληρή καρδιά... Σε τέσσερες ή πέντε ώρες, θα πέθαιναν όλοι...έκτός απ' αυτόν κι' απ' όσους θα κατέβαιναν από τ' αεροπλάνο στο Καστέλ Μπενίτο.

Τώρα κοιμόταν όλοι ήσυχα — πάνω από 40 άνθρωποι. Ώφταναν σε τρεις ώρες περίπου στο Καστέλ Μπενίτο. Θάμεναν εκεί μια ώρα, για να ξεμουδιάσουν και να φλυαρήσουν. Ύστερα θα ξαναβείναν στ' αεροπλάνο και θα συνέχιζαν το ταξίδι τους.

Σχεδόν μια ώρα αργότερα, κάπου πάνω απ' τη Μεσόγειο, άα γινόταν ή έκρηξη! Φλόγες, φρίκη, πανικός... κι' ύστερα τίποτα πιά!

Έν' ακόμη αεροπλάνο θάχε καταστραφή μυστηριωδώς. Η έμπιστοσύνη του κόσμου στις αεροπορικές συγκοινωνίες θα χανόταν ολότελα. Αύτο ακριβώς επιδιώκανε εκείνοι που είχαν πληρώσει το Νόβας — άδιαφορώντας πόσα άθωα θύματα θα βρίσκανε θάνατο τραγικό!

Δίχως ν' ανοίξη καθόλου τα μάτια του, ο Νόβας έχωσε το δεξί του χέρι σε μια έσωτερική τσέπη και τραβήξε έξω με προσοχή ένα μεταλλικό κουτάκι, πουμοιάζε με ταμπακίερα. Τά χέλι του μισάνοιξαν σ' ένα χαμόγελο. Παραξένο, αλήθεια, να κρατάει πάνω του τέτοιο πράγμα ένας που δεν κάπνιζε... Μά αυτή ή «ταμπακίερα» έκρυβε μέσα μια βόμβα, περίπτωση καμουφλαρισμένη!

Πίεσε δυνατά τη μετάλλινη επιφάνειά της, ενώ συγχρόνως κύτταζε το διπλανό του, για να βρειωθή πως δεν είχε ακούσει τον έλαφρό κρότο του ελατηρίου που έβαζε σε λειτουργία το κατ' χθόνιο έκρηκτικό μηχανήμα.

Ύστερα έχωσε κλεφτά το κουτάκι ανάμεσα στο μαξιλάρι και στο πλευρό του καθίσματος.

Πάγωσε, ξαφνικά, ακούοντας έλαφρά βήματα πάνω στο χαλί του διαδρόμου τής καμπίνας.

Ξανάνοιξε τα μάτια του, σαν κοιμισμένος, που ξυπνάει για λίγο από κάποιο θόρυβο, κι' είδε την ιπτάμενη συνοδό να στέκεται δίπλα στη θέσι του.

Έκλεισε πάλι τα μάτια του και μουμούρισε κάτι ασυνάρτητα μονοσύλλαβα.

Τά έλαφρά βήματα απομακρύνθηκαν προς τ' βάθος τής καμπίνας, όπου βρισκόταν το τραπέζι τής συνοδού.

Ο Νόβας άνάσανε μ' ανακούφιση. Εύτυχος, δεν τον είχαν άνητιληφθή!...

Έχωσε βαθύτερα τη βόμβα στα πλάγια του καθίσματος. Ύστερα γύρισε από τ' άλλο πλευρό, σκεπάστηκε με την κουβέρτα απ' το κεφάλι και βυθίστηκε σ' ένα ύπνο δίχως όνειρα...

Ο νυχτερινός άέρας ήταν παγωμένος, στο αεροδρόμιο τού Καστέλ Μπενίτο.

Ο Νόβας άνατρίχισε, μόλις βγήκε από τ' αεροπλάνο και πάτησε το έδαφος.

Η συνοδός, με τον κατάλογο τών επιβατών στο χέρι, τού χαμογέλασε κι' έβαλε ένα σημάδι με το μολύβι της δίπλα στ' όνομά του.

Θά μάς αφήσετε, λοιπόν, από δώ, κύριε Νόβας; τού είπε ευγενικά.

Τής έγνεψε «ναί» με το κεφάλι και πρόσθεσε ύστερα, μ' ευγένεια κι' αυτός:

—Ευχαριστώ για τ' ωραίο ταξίδι. Σας βεβαιώ, θά μου μείνι αλησμόνητο!

Περιπετειώδες διήγημα

Κι' ένοιωσε πάλι μια κάποια μεταμέλεια για τ' φοβερό έγκλημα που είχε προετοιμάσει. —Μήπως τυχόν ξεχάσατε τίποτε, κύριε;

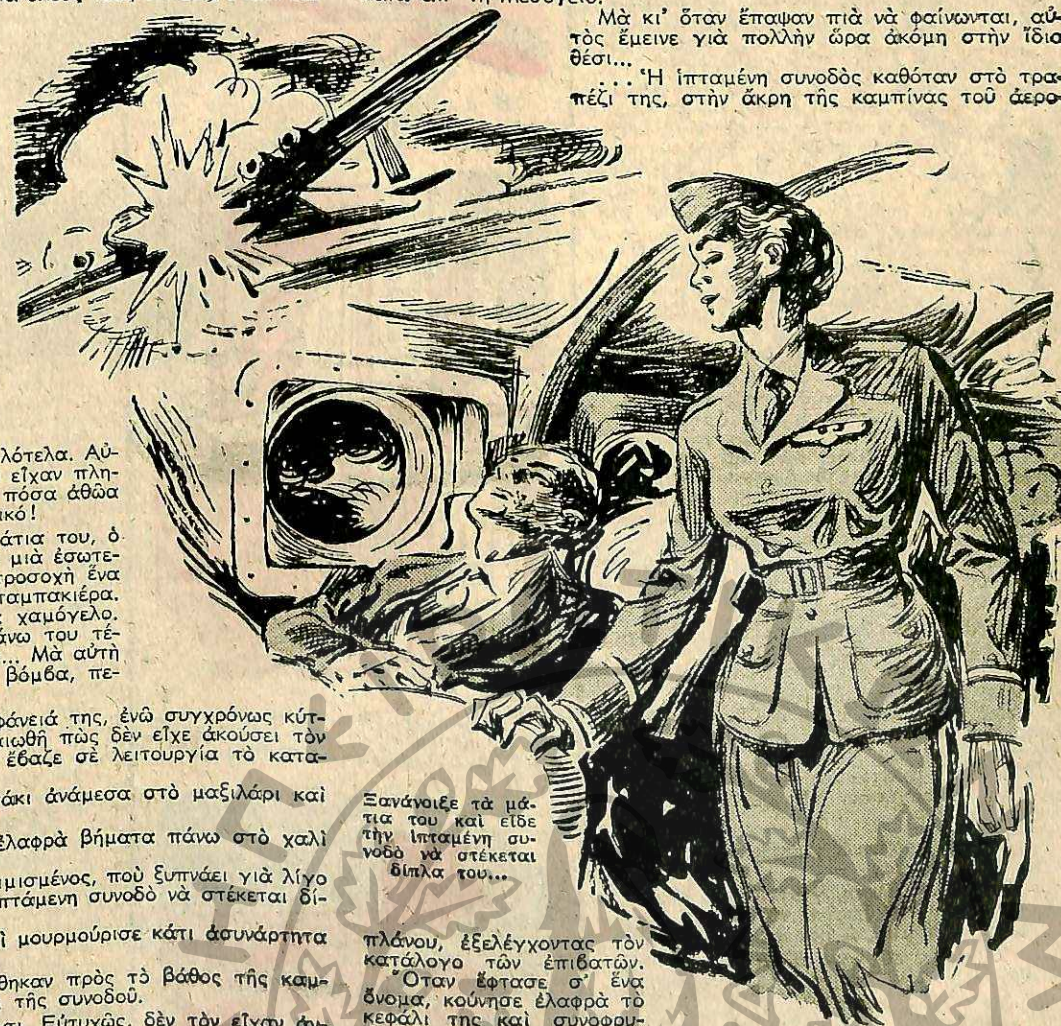
Την κύτταξε μ' έκπληξη κι' άπάντησε, προσπαθώντας να κάνει όσο το δυνατόν πιο φυσική τή φωνή του:

—'Οχι, τίποτε απόλύτως. Καί την ξενακύνταξε καλύτερα. 'Η κοπέλλα χαμογέλασε και φάνηκε ίκανοποιημένη. 'Ο Νόβας νόμισε πως είχε κάποιο παράξενο νόημα τ' χαμόγελό της εκείνο.

Μά ύστερα σκέφθηκε πως τόν παρέσυρε, δίχως άλλο, ή φαντασία του...

Μια ώρα αργότερα, απ' τ' μπαλκόνι τού ξενοδοχείου του, στην Τρίπολι, ο Νόβας κύτταζε τ' αότα πτήσεως τού αεροπλάνου, που έκαναν τ'ό γύρο τού αεροδρομίου κι' ανέβαιναν όλοένα. Έξακολούθησε να τ'α κύττάζει, αμίλητος, άκόμη κι' όταν απομακρύνθηκαν πάνω απ' τη Μεσόγειο.

Μά κι' όταν έπαψαν πιά να φαίνονται, αύτος έμεινε για πολλήν ώρα άκόμη στην ίδια θέσι... 'Η ιπτάμενη συνοδός καθόταν στο τραπέζι της, στην άκρη τής καμπίνας τού αερο-

Ξανάνοιξε τα μάτια του και είδε την ιπτάμενη συνοδό να στέκεται δίπλα του...

πλάνου, εξέλεγχοντας τόν κατάλογο τών επιβατών.

Όταν έφτασε σ' ένα δνομα, κούνησε έλαφρά το κεφάλι της και συνοφρυώθηκε.

Παράξενο τύπος, αύτος ό κ. Νόβας! Ευγενικός, περιποιητικός... άλλα πολύ ντροπαλός κι' εύαίσθητος, δίχως άλλο!

Η κοπέλλα χαμογέλασε άθέλητα στη σκέψι πόσο είχε σαστίσει ό Νόβας όταν έυπνησε ξαφνικά και τή βρήκε να στέκεται όρθια κοντά του.

Θυμήθηκε άκόμα με πόσο άστείο τρόπο είχε προσπαθήσει να κρύψη την ταμπακέρα του μέσα στο καθίσμα, για να μην τόν κατηγορήσουν φαίνεται πως κάπνιζε, παραβαίνοντας την άυστηρή απαγόρευσι!

Η συνοδός ξενακούνησε τ' κεφάλι της, με τ' όδιο πάντα εύθυμο χαμόγελο.

Καί, σίγουρα, ό καλός αύτός κύριος, θά ξεχνούσε εκεί την άωρα ταμπακέρα του, όταν κατέβηκε από τ' αεροπλάνο, νυσταγμένος άκόμα. Μά εύτυχώς ή συνοδός τήν είχε τραβήξει σιγά-σιγά έξω, όταν τόν είδε αποκοιμισμένο πάλι, και τού τήν είχε χώσει στην τσέπη, με προσοχή, δίχως να τόν ξυπνήσει...

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΤΣΑΡΑ

Οι Δωλάδες ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Διπλωματικές

— Πάϊξε τσουπανάκια, Νικολάκη μου! Θα πάω να δώσω εξετάσεις ως ακόλουθος στο Υπουργείο των Ξεωτερικών!...

— Στο Οικονομικών να μη σέ θώ, γιατί τότε κλάψα, Χαράλαμπε!...

— Βρέ, μην κοιονάρης, αυτό είναι το μόνο στάδιο, που προσαρμόζεται η γυναίκα φύσι. Μας είδατε με την μπλούζα του γιατρού, την κουκάρδα της βουλευτίνας στο παρλαμέντο, τώρα θα μάς δhte και με το χαρτοφύλακα το Υπουργίνας στη διπλωματική καριέρα!

— Τι θα κερδίση, βρέ Φταλία, το γκουβέρνο μας απ' τοί διπλωματικές, με τσοί φίδοκοι, και τὰ πιτσιλίσια; Αυτό πάλι να πλαστογραφήτε τσ' άντροι, είναι συμφορά, είναι κατάρρα!...

— Γιατί, μωρέ, είναι συμφορά;

— Γιατί τη στιγμή που θα ξέρω πώς θα πās στὸν Ο.Η.Ε. και θα υπογράψης φετφάδες κι ούλιτιμάτα, να στέλνης έκστρατευτικά σώματα, δηλαδή, έμένα τὸ σπλά-χνο σου, γιά τὸν αδερφό σου, τὸ τζιγέρι σου, τότε, τετέλεστα!...

— Νικολάκη, μην είσαι σερέτης! Μη μιλάς τέρσικα...

— Βρέ Φταλία, άκουσε πὸυ σοῦ λέω, η δουλειά είναι υπόθεσι γιά όπερέττα! Γιατί αυτά είναι τ' ανάποδα της ζωής.

Άγκαλά δα κατά βάθος από σās τσί πα-νούργες καμιά δεν πιστεύει σ' αυτή την επιδημία! Πάτε έτσι, όπως ό ψευτοχριστιανοί π' ακολουθούνε τὸ Χριστό όχι γιά τὸ θαῦμα, αλλά γιά τσοί πέντε άρτοί!...

Μά, στ' άνοστα κι' άτροφικά επιχειρή-ματά του, φώναζε η Έφταλία με ούστα-λίκι:

— Αυτά τ' άκούω βερεσέ! Έμείς, άν-τρα μου, θα γυρέψουμε και κάτι άλλο: Θεσι στὸ στρατό! Και τότε, όταν θα πη-γαίνουμε ταμπούρια ολόκληρα σὸς έκ-στρατείες και σὰ σύννορα και σεις ό άρ-σενικοί θα μένετε σὰ σπιτία μας, θα γι-νουν τὰ μάτια σας γαρίδα κι' ίστέρι-ιστε-μέζ, οὐλά τὰ μιλέτια θα κάνουν συλλαλη-τήρια να καταργήσουν τὸν μεγάλο έχθρο, τὸν πόλεμο!

— Και τ' άρσενικά γηρατειά τί θα τὰ κάντε, βρέ Φταλία;

— Να μη σέ κόφτη, γιατί άν τὰ νειάτα θα μάς δίνουν τὸν έρωτά, τὰ γηρατειά θα μάς δίνουν τὰ μπιζού και τὰ τζιβαερικά!

— Ό,τι θές πές μου, αλλά σέψου, βρέ γυνάικα, απ' την μια να γκουστουράς με έθνική άγωνία, γιά στρατιωτικές συμμα-χίες, νομοσχέδια, διασκέψεις και προβλη-μάτα τουρλου-τουρλου κι' απ' την άλλη να κάθεται τρέις ώρες τη μέρα μπρὸς στὸν κατρέφτη με τὸ φιγουρίνι στὸ χέρι, είναι παλαβομάρα!...

— Μωρέ, άσε τσοί σαχλαμάρες! Έγώ σοῦ λέω, πώς θ' αλλάξή ό ντουινιάς σου-ρουσουίλεν! Γιατί σ' όλα τὰ ζητήματα, θάχουμε πιά την πρωτοβουλία, στσι Δη-μαρχίες, στσι Μπάγκες, στά δικαστήρια, άκόμα και στσι έρωτικές άνταρσίες, πρω-τοβουλία. Μπάμ και κάτω!

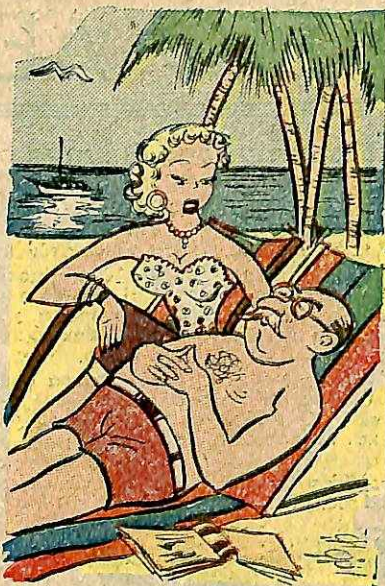
— Μά είδες τί σούπα, βρέ γυνάικα, αυτά είναι τ' ανάποδα της ζωής.

Και, φοβισμένος, τράβηξε στὸν καφενέ κι' άνηψυχος ήλεγε στην παρέα του:

— Καιρός ν' αποκτίσουμε και μείς ίσα δικαιώματα με τσί γυναίκες!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

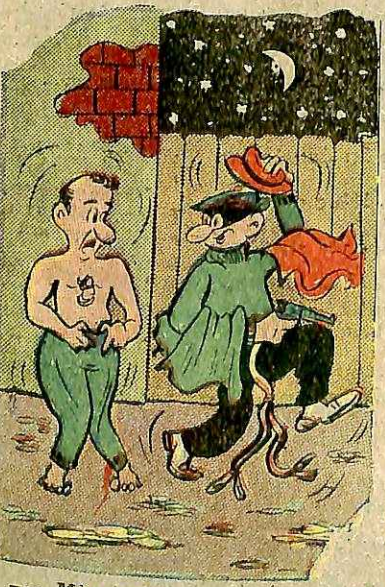
— Μην κάνης έτσι, χριστιανέ μου! Πές πώς πήγες στην Έφορία!

Η στάρ: Είναι η πρώτη φορά που τελειώνω τὸν μήνα τὸν μέλιτος προτού χωρίσω!...

Υπομονή, άγάπη μου, ό άνδρας μου θα μείνι μόνο τη νύχτα και τὸ πρωί θα ξαναφύνη με τὸ έξπρες!

Μην κάνης έτσι, χριστιανέ μου! Πές πώς πήγες στην Έφορία!

Ένα βροχιόλι τοῦ Περού ΣΤΟ ΜΟΝΤΕ ΚΑΡΛΟ

Η μυθιστορηματική περιπέτεια τοῦ Ν. Αζάνθη

Κάθε τόσο διάβάζει κανείς στις γαλλι-κές εφημερίδες ειδήσεις γιά τήν αφάντα-στην τύχη κάποιου απ' τους πολλούς επι-σκέπτες τοῦ Μόντε Κάρλο. Άλλά στὸν παραδεισιακό αυτό τόπο διαμονής, από καιρού σε καιρό διαδραματίζονται και με-ρικές ιστορίες, όπως π. χ. η παρακάτω:

Τὸν περασμένο Δεκέμβριο έφτασε στὸ Μόντε Κάρλο ένα ζευγάρι νεονύμφων. Ήταν ό κ. και η κ. Σαλτέ, από τη Μπρυζ τοῦ Βελγίου. Πήγαν γιά να περάσουν έ-κει τὸ μήνα τοῦ μέλιτος. Η Άστριντ — αυτό ήταν τὸ όνομα της κ. Σαλτέ — ή-ταν πολὺ σεμνά ντυμένη. Έκτός από τη βέρα της δέν φορούσε στὸ χέρι της πα-ρά μόνο ένα χρυσό βραχιόλι πὸυ της χα-ρισε, επ' ευκαιρία τοῦ γάμου της, μια φίλη της. Τὸ βραχιόλι αυτό, είχε αγορά-σθί στὸ Περού και στὸ έξωτερικό τοῦ μέρος είχε χαρηνμένα άνάμικτα κλων-ράκια πεντάφυλλου τριφυλλιοῦ πὸυ θεω-ρείται στὸ Περού πὸς φέρνει τύχη. Η Ά-στριντ λοιπὸν συνοδευομένη από τὸ συ-ζυγο της έπεσκέφθηκε τὸ Καζίνο, έπαι-ζε ένα μικρὸ ποσὸν κι' έχασε.

Τήν άλλη μέρα ξανάπαιξε με τὸ ίδιο αποτέλεσμα. Η Άστριντ και ό σύζυγος της άρχισαν πιά να διπλασιάζουν, να τρι-πλασιάζουν και να τετραπλασιάζουν τις μίζες τους γιά να καλύψουν τήν καούρα. Η Άστριντ, τη μια φορούσε τὸ βραχιόλι της στὸ δεξί χέρι, τήν άλλη στὸ αρι-στερό και κάπου-κάπου τὸ έβασε και στην τσάντα της! Ό,τι όμως κι' άν έκανε τὸ βραχιόλι δέν της έφερνε γούρι.

Επὶ 10 συνεχῶς μέρες έπαιζαν και οι δυὸ και έχαναν. Τέλος η Άστριντ άρχι-σε να κλαίη γιά τὸ βραχιόλι, πὸυ δέν της έφερε τύχη. Έκατὸν τριάντα χιλιάδες γαλλικά φράγκα έχασαν συνολικά κι' οὐ-τὸ δέν ήταν άστέιο ποσόν. Άπάνω στὸν ένκενυρισμό της λοιπὸν η Άστριντ, σπύ-θηκε ξαφνικά και πέταξε τὸ βραχιόλι έ-ξω στὸ δρόμο απ' τὸ παράθυρο.

Τὸ ίδιο βράδυ ξαναπήγαν στὸ Καζίνο και ξανάπαιξαν γιά μια άκόμα φορά. Εί-ναι περιττὸν να προσθέσουμε πὸς άντε-λήφθηκαν ότι άφορμή της κακοτυχίας τους δέν ήταν τὸ βραχιόλι, πὸυ πέτςζαν. Για-τί πάλι έχασαν. Τήν επομένη έγκάτελει-ψαν άπένταροι τὸ Μόντε Κάρλο γιά να καταφύγουν σ' ένα άσημαντὸ χωριουδάκι ψαράδων της περιοχής και να περιμένουν εκεί ένα καινούργιο έμβασμα απ' τη Μπρυζ.

Τὸ βράδυ πὸυ η Άστριντ άναγκασμέ-νη πέταξε τὸ βραχιόλι απ' τὸ παράθυρο έυχε να περνά από κάτω ένας άνθρω-πος χωρίς δεκάρα στην τσέπη. Τὸ φαινό-μενο αυτό δέν είναι σπάνιο στὸ Μόντε Κάρλο. Ό άνθρωπος αυτός ήταν κατά-συνπτῶς ένας Έλληνας. Τὸ όνομά του ήταν Νίκος Αζάνθης, βρισκόταν δέ σέ τέτοια δεινή οικονομική κατάσταση ώστε τὸ βραχιόλι τῶν 18 καρatiῶν τοῦ ήρθε κυριολεκτικά ως θείο δῶρο. Έτρεξε λοι-πὸν γρήγορα και τὸ ένεχυρίασε στὸν πε-ριφημὸ ένεχυροδανειστή τοῦ Μόντε Κάρ-λο, Πιέρ Πατέν.

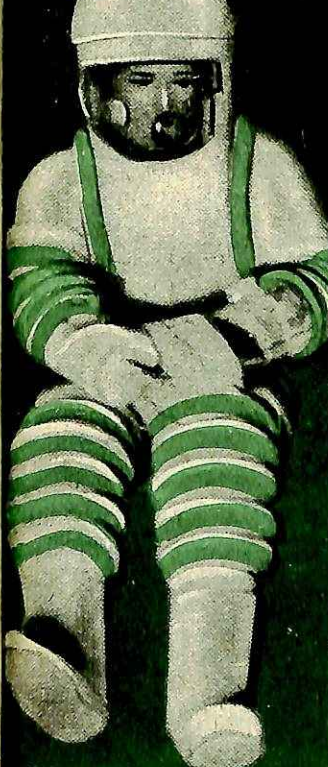
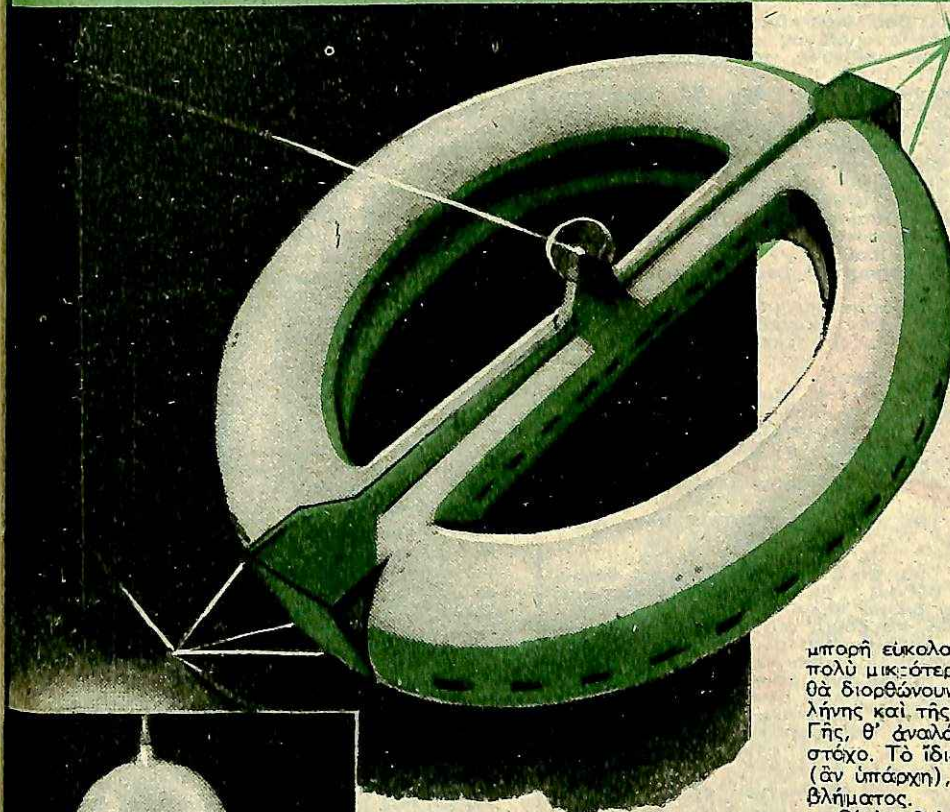
Απ' εἴω και πέρα η ιστορία αυτή έ-ξελίσσεται γοργά. Με τὰ χρήματα πὸυ εἰσέπραξε, ό Αζάνθης πήγε στὸ Καζίνο. Πόνταρε και κέρδισε. Έπαίξε επὶ 3 ή-μερονύκτια και η τύχη συνεχῶς τὸν ευ-νοούσε. Έπειτα έἴωσε στὸ γένο Πιέρ Πατέν 18.000 φράγκα και ξαναπήρε τὸ βραχιόλι.

Ό Αζάνθης, πὸυ είχε περάσει πολλές μπόρες στη ζωή του, από τη στιγμή αὐ-τὴ δέν ξαναπαίξε. Τὸ ενάμιου έκατομ-μύριο γαλλικά φράγκα πὸυ κέρδισε τοῦ ήταν άρκετό! Πήγε λοιπὸν στην εφημε-ρίδα «Εκλαίρερ ντε Νις» και δημοσίευ-σε μια άγγελία. Άναζητούσε τὸν ίδιο-κλήτη ή τήν ιδιοκτήτρια τοῦ βραχιολιοῦ γιά να τὸ επιστρέψι.

Λίγες ημέρες άργότερα πήρε ένα γράμ-μα από τήν Άστριντ με τήν διευθυνσι-ν της και χωρίς καθυστέρηση έσπευσε να τὴν στείλν τὸ βραχιόλι μ' ένα μπουκέττο τῆς τριαντάφυλλα, πὸυ ή όμορφη τους ήταν άσυνήθιστη και γιά τήν Ριβιέρα άκόμη! Ό Αζάνθης ήταν ένας σωτός τέεντλε-μον!

Η ιστορία αυτή δσο και άν φαίνεται φανταστική, είναι ωστόσο αληθινή. Ένι-νε γνωστή κατά τήν διάρκεια μιας δίκης, πὸυ έλαβε χώρα στὸ Παρίσι κατά τοῦ Α-ζάνθη, επειδή δέν παρέδωσε τὸ βραχιό-λι στην άστυνομία, αλλά νά παρη χρη-τὸ ένεχυρίασε μάλιστα, γιά να παρη χρῆ-ματα και να παίξη στη ρουλέττα τοῦ Μόν-τε Κάρλο. Ό Αζάνθης έπέστρεψε τὸ βρα-χιόλι στην κάτοχό του!...

ΒΟΜΒΕΣ ΑΠ' ΤΟ ΑΠΕΙΡΟ

Ανω: Αυτή περίπου τη μορφή προβλέπεται πὸς θα έχουν οι τεχνητοί δορυφόροι της Γης — άν ποτέ κατασκευασθούν — θα στοικίζον δέ περί τὰ 3 δι-σεκατομμύρια δολάρια ό καθε-νας. Άριστερά: Σ' ένα δι-εθνές συνέδριο πὸυ έγινε στη Γερμανία, έπεδείχθη στους επι-σημινες δώδεκα χωρών ή προ-στατευτική αυτή στολή γιά τους ταξιδιώτες τοῦ Άπειροῦ.

Τὰ σχέδια τοῦ τεχνη-τοῦ δορυφόρου και τῶν βάσεων στη Σε-λήνη

ΑΠΟ χρόνια τώρα, γίνεται πολὺς λόγος γιά τὸ με-γαλεπήβολο σχέδιο της δημιουργίας ενός τεχνη-τοῦ δορυφόρου της Γης, σ' από-σταν 1.500 ή 2.000 χιλιομέτρων απ' τήν επιφάνειά της. Οι όπαδοί του, μ' επικεφαλής τὸν εἰδικὸ στα διαπλανητικά ταξείδια Βέρνερ φὸν Μπράουν, υποστηρίζουν πὸς ό δορυφόρος αυτός θ' αποτελέσει ένα πανίσχυρο όπλο σὰ χέρια τῶν Ηνωμ. Πολιτειῶν, γιά τήν έ-ξασφάλισι της παγκοσμίου ειρή-νης.

Υπολογίζουν δηλαδή ότι ή φουρά πὸυ θα υπάρχει πάνω σ' αυτόν, θα μπορέη να βλέπει κα-θαρά τις κινήσεις σε κάθε χώρα της γης και τις τυχόν προετοιμα-σές της γιά επιθετική δράσι. Θα τὴ βομβαρδίζει τότε με κατευθυ-νόμενα βλήματα απόλυτου άκρίβειας, κι' έτσι θα βάξη τέλος στὸν πόλεμο πρίν άκόμα άρχίσθ.

Εξετάζοντας όμως με τὸ φακό της ψυχρής πραγματικότητας τὸ σχέδιο αυτό, οι αντίπαλοί του υποστηρίζουν πὸς δέν έχει τήν πα-ραμικρή στρατιωτική αξία.

Άν υποθέσουμε — μάς λένε πρώτα — ότι τὰ κατευθυνόμενα βλήματα άποκτούν σε λίγα χρόνια τόσο άκρίβεια, ώστε να βρί-σκουν άλάθττα τὸ στόχο τους από μεγάλες αποστάσεις, γιά πὸς λόγο τότε να μην έκσφενδονίζονται από βάσεις επίγειες; Γιατί τό-σοι κάποι και έξοδα, γιά να τὰ μεταφέρουν ως τὸν τεχνητὸ δορυ-

φόρο, κι' από κεί να τὰ ξαναρχίσουν πάλι στη Γη;...

Ερχόμαστε τώρα στὸν ίσχυρισμό ότι ό τε-χνητὸς δορυφόρος θ' αποτελή μια βάσι άπρόσ-βλητη απ' τη Γη. Κι' αυτό επίσης άμφισβητείται σοβαρά. Είναι εὐνόητο ότι, άν ό μισὸς πολιτι-σμένος κόσμος διαθέση όλα τὰ μέσα του γιά τη δημιουργία τοῦ δορυφόρου, ό άλλος μισὸς θα βάλη τὰ δυνατά του γιά να τὸν καταστρέψη. Καί θάχη μεγάλες πιθανότητες να τὸ επιτύχη, μ' ένα κατευθυνόμενο βλήμα ρυθμισμένο έτσι ώ-στε να τὸν συναντήσει σε κάποιο σημείο της τρο-ιάς του.

Πρέπει να σημειωθί ότι οι αντίπαλοι αὐτοῦ τοῦ σχεδίου αποτελούν τη μεγάλη πλειονότητα τῶν εἰδικῶν τεχνικῶν κι' επιστημονῶν. Κατὰ τη γνώμη τους, οι λίγοι εκείνοι πὸυ τὸ υποστηρί-ζουν, μεταχειρίζονται ως πρόσαι μόνάχα τη στρατιωτική χρησιμότητα τοῦ δορυφόρου. Ό πραγματικός σκοπὸς τους είναι να επιτύχουν μ' αυτό τὸ επιχείρημα τήν κατασκευή του, γιά να τὸν μεταχειρισθὸν ύστερα ως ενδιάμεσο σταθμὸ τῶν διαπλανητικῶν ταξείδιῶν.

Έν' άλλο σχέδιο, όχι πολὺ διαφορετικό απ' τὸ προηγούμενο, προβλέπει τήν εγκατάστασι μονίμων στρατιωτικῶν βάσεων πάνω στη Σε-λήνη, απ' όπου θα μπορέη να βομβαρδισθί ή Γη, με κατευθυνόμενα βλήματα συνδυασμένα με ατο-μικές βόμβες. Κατὰ τους σχετικούς υπολογι-σμούς, άκόμα κι' ένα βλήμα τοῦ τύπου V-2 θα

μπορέη εύκολα να έκτοξευθί απ' τη Σελήνη, όπου ή βαρύτης είναι πολὺ μικρότερη απ' δσο στη Γη. Απτόι ήλεκτρονικοί μηχανισμοί θα διορθώνουν συνεχῶς τήν παράκλισι από τη μετακίνησι της Σε-λήνης και της Γης. Όταν τὸ βλήμα εισδύση στην ατμόσφαιρα της Γης, θ' αναλάβουν επίγειοι σταθμοί τήν καθοδήγησί του πρὸς τὸ στόχο. Τὸ ίδιο όμως μπορεί να γίνη κι' από τὸν τεχνητὸ δορυφόρο (άν ύπάρχη), απ' όπου θα βλέπουν καθαρά όλη τη διαδρομή τοῦ βλήματος.

Οι όπαδοί αὐτοῦ τοῦ σχεδίου υποστηρίζουν ότι ή Σελήνη δέν θα μπορέη να καταστραφί μ' ήχθρικά βλήματα, όπως ό τεχνητὸς δορυ-φόρος. Οι στρατιωτικές βάσεις θάκαι καλά κρυμένες και καμου-φλαρισμένες μέσα στα βουνά της. Θα μποροῦν δέ, γιά περισσότερη άσφάλεια, να διασκορπισθὸν σε πολὺ μεγάλη έκτασι.

Κατάλληλες βιομηχανικές εγκαταστάσεις θα εξασφαλίζουν τήν αὐτάρκεια αὐτῶν τῶν βάσεων.

Άλλά κι' αὐτὸ τὸ σχέδιο, όπως θα δούμε άμέσως, δέν άντέχει στην αὐστηρή κριτική και τὰ επιχειρήματα τῶν αντιπάλων του.

Τὰ βλήματα πὸυ προβλέπεται να χρησιμοποιηθὸν γιά βομβαρ-δισμό της Γης από τη Σελήνη, δέν θα χρειάζεται νακαι πολὺ μεγά-λύτερα από τὰ κοινά V-2. Στη Γη, αὐτὰ αναπτύσσουν ταχύτη-τα 5.700 χιλιομέτρων τήν ώρα, αλλά ή απόδοσί τους περιορίζεται απ' τήν ύπαρξί της ατμόσφαιρας κι' απ' τη δύναμη της βαρύτητας. Στη Σελήνη, όπου θα λείπουν αὐτὰ τὰ μεγάλια, ό κινητήρας τους θα μπορέη ν' αναπτύξη πολὺ μεγαλύτερη δύναμη.

Έχει άλλωστε επινοηθί ήδη ένας νέος τύπος κινητήρος, πὸυ έχει τὸ ένα τρίτο τοῦ μεγέθους τῶν προηγούμενων και καταναλίσκει μό-νο τὸ ένα τρίτο της καυσίμου ύλης, άποδίδοντας όμως τήν ίδια δύναμη. Συνεπώς, από τήν πλευρά αὐτή, δέν υπάρχει κανένα άλυτο τεχνικό πρόβλημα.

Η προσεκτική εξέτασι όμως τοῦ σχεδίου τῶν βάσεων της Σε-λήνης παρουσιάζει —κατὰ τους αντιπάλους του— τόσες δυσκο-λίες και μειονεκτήματα, ώστε δέν αξίζει να συζητήται σοβαρά.

Έφσον δέν θα μπορέη να κατασκευασθί στη Σελήνη ή καύσιμη ύλη γιά τὰ κατευθυνόμενα βλήματα, θα πρέπει να μεταφέρεται από τη Γη και ν' αποθηκεύεται εκεί επί πολὺν καιρό. Η λύσις όμως αὐτή είναι πρακτικὸς άδύνατη, γιατί προκείται γιά χημικές ουσίες πὸυ άποσυντίθενται εύκολα.

Θα πρέπει επίσης να μεταφερθὸν στη Σελήνη, με τεράστια έ-ξοδα και κόπους, έκατοντάδες κατευθυνόμενα βλήματα.

Τέλος, θα χρειασθί ν' ανοιχτὸν μεγάλες σπηλιές σὰ βουνά της Σελήνης, μ' εξασφαλισμένο φωτισμό, θέρμανσι κι' άερισμό, γιά τὸ ύλικό και τὸ προσωπικό τῶν βάσεων.

Έξέ άλλου, άν θεωρητὴ δυνατή ή εγκατάστασι μικρῶν μονίμων σταθμῶν στη Σελήνη γιά επιστημονικές έρευνες, αποτελεί όμως πραγματική οὐτοπία ή σκέψι της δημιουργίας ολόκληρων έργστα-σιῶν γιά τὸν έφοδιασμό τῶν βάσεων.

Υστερα, γιά να πραγματοποιηθί ένα τέτοιο σχέδιο, έάπρεπε βεβαίως να περάσουν πολλὰ χρόνια άκόμα. Καί στὸ μεταξύ, θά-χουν τόσο τελειοποιηθί τὰ κατευθυνόμενα βλήματα, ώστε θα μπο-ρέη ν' αντιμεταπισθί μ' αὐτὰ ένας βομβαρδισμός απ' τη Σελήνη.

Άφίσαμε τελευταίό τὸ ίσχυρότερο επιχείρημα τῶν αντιπάλων αὐτοῦ τοῦ σχεδίου —τὸ ίδιο πὸυ αναφέραμε και προκειμένου γιά τὸν τεχνητὸ δορυφόρο: Γιατί όλες αὐτές οι προσπάθειες, οι κόποι και τὰ έξοδα, αφού θα μποροῦσε να γίνη ή ίδια, και καλύτερη ίσως, δουλειά από επίγειους σταθμούς εκτοξεύσεως τῶν βλημάτων;

Τὸ καιμουφλάρισμα και ή διασπορά αὐτῶν τῶν σταθμῶν θάκαι πολὺ εύκολότερα στη Γη, παρά στη Σελήνη.

Κατὰ τις προβλέψεις δέ τῶν εἰδικῶν, σε 10 χρόνια τὰ κατευθυ-νόμενα βλήματα θάχουν άποκτήσει τόσο εύστοχία ώστε θ' άχρη-στευθὸν πιά τὰ βαρέα βομβαρδιστικά άεροπλάνα.

Ανατολίτικο

ΧΙΟΥΜΟΡ

Η τσιγκουνιά του Χότζα

Για πολλά κουσούρια κι' αναποδιές κατηγόρουσαν το Ναστραδίν, αλλά για την τσιγκουνιά του είχαν δίκιο πέρα για πέρα. Κι' ο αθεόφοβος δεν έχανε ευκαιρία να μην το δείχνει με τα λογής-λογής φροσιμάτα του: Πρώτα-πρώτα δεν αγόραζε ποτέ δικό του καπνό για το νργίλε, που έβρινε στο καφέ-νιό, αλλά βολευότανε μ' ό,τι... περρίσσευε απ' τους συκαριανούς του! Ύστερα συνήθιζε να πινάινει το περισσότερο δρόμο για την Προύσσα πεζή, γιατί αν καθά-λουσε το γάδαρό του συνεχώς, θα ήθελε το ζωντανό όλο και περισσότερο σανό...

Μια φορά λοιπόν ο Ιμάμης του Έσκ-Σεχέρ δεν δάσταζε και του το είπε:

—Μα καλά μπρέ Χότζα, εσύ που είσαι μορφωμένος άνθρωπος και νοικοκύρης, επιτρέπεται να φοράς αυτά τα κουρέλια πάνω σου; Δεν ντρέπεσαι, τζάνουμ;

—Ο Ναστραδίν όμως, χωρίς να πειραχτεί καθόλου, γι' αυτά τα λόγια του, του αποκρίθηκε:

—Δεν βαρύνεσαι, μάμ μου... Έγώ είμαι τόσο γνωστός στο χωριό και ξεχωρίζω τόσο πολύ ανάμεσα σ' όλους, που ό,τι κι' αν φορέσω πάλι ο Χότζας θα είμαι! Γιατί λοιπόν, να ζοδεύωμαι χωρίς λόγο;

—Ετσι ο Ιμάμης, βλέποντας πώς δεν μπορούσε να του βάλει μυαλό, κούνησε το κεφάλι του, σαν να τον έλεγε νοηλογούσε, και δεν του ξαναμίλησε ποτέ πια γι' αυτό το ζήτημα.

Όταν πέρασαν όμως μερικοί μήνες, ο ίδιος ο Ιμάμης βρέθηκε στην Προύσσα. Κι' έντελώς τυχαία συνάντησε το Χότζα, που κάθεται στο παζάρι, ρωτώντας διαρκώς, όπως συνήθιζε, τις τιμές για όλες τις προμήθειες και μη αγοραζόντας τίποτα στο τέλος.

—Αλλ' αυτό που έκανε μεγαλύτερη εντύπωση στον Ιμάμη ήταν πάλι τα τρομερά κουρέλια που φορούσε ο Ναστραδίν, χωρίς να λογαριάζει ο αθεόφοβος πώς βρισκόταν σε μία μενάλη πολιτεία και στις παραμονές μάλιστα του Μπαϊραμιού!

Χωρίς να χάσει καιρό λοιπόν, ρώτησε το Χότζα, σίγουρος πια πώς θα τον έφερνε σε δύσκολη θέση και θα τον έκανε επί τέλους να ντραπή για τη τσιγκουνιά του:

—Καλά, Ναστραδίν, στο χωριό, όπως έλεγε δεν σ' ένοιαζε τί θα φορούσες γιατί όλοι σε έβλεπον και σ' εκτιμούν; Ό,τι κι' αν κρύβεις τη γυνή σου. Εδώ όμως στη μεγάλη πολιτεία που δεν σε ξέρει ο κόσμος, δεν σε νοιάζει στάλα;

—Αλλά ο Χότζας, χωρίς να τα χάσει διόλου απ' την αναπάντεχη ερώτησή του Ιμάμη, χαμογέλασε και του αποκρίθηκε άμεσως, χαϊδολογώντας τα γενέλια του:

—Και γιατί να με νοιάζει Ιμάμη μου, που βγαίνω έτσι στην πόλη; Εδώ πάλι κανείς δεν με ξέρει κι' ούτε θα δώσει προσοχή σε μένα. Μονάχα εσύ με ξέρεις. Αλλά εσύ με ξέρεις κι' απ' το χωριό...

—Ο Ιμάμης κατάλαβε πώς δεν μπορούσε να τα βγάλει πέρα με το Χότζα.

—Αλλά και ποιός μπορούσε τάχα να τα βγάλει;

Τά δάσανα του Καραμπέτ

ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ

Κουζούμ βασιλικός κήπος, λένε, θέατρο είναι. Νύχτα ανοιγμένους είναι, Ρωμαιοί φελιάν φοιτκή παίζου, το Σουρπουίτσα μου με λέει:

—Καραμπετάνκι μου, δεν θα πάμε στον Βασιλικό κήπο;

—Εγώ χις τίποτα ντέν ήξερα και λέω:

—Τί να κάνουμε, κουζούμ;

—Να δούμε την παράσταση.

—Παράσταση να δούμε; Τί παράσταση για-βρούμ. Μέσα στο Βασιλικό κήπο μόνο ζευγαράκια παίζουνε και αυτά επάνω στα παγκάκια παράστασις δίνουνε. Αυτό το παράστασις να ιδούμε;

—Αμα Σουρπουίτσα μου έξω φρενών ήνεται:

—Βρέ Καραμπετάνκι μου δεν βλέπεις τις εφημερίδες; Δεν ακούσεις; Ο κήπος έγινε θέατρο και παίζουν εκεί μέσα Ρωμαιοί και Ιουλιέττα.

—Ρωμαιοί είπες;

—Ρωμαιοί μάλιστα. Και Ιουλιέττα. Είναι μία μεγάλη τραγωδία.

—Και τί με νοιάζει εμένα; Τραγωδία, κουζούμ, ήμμορες να ιδέλης σήμερα με αυτό το ζεστό;

—Αμα ύστερα το πιράγμα καλά καλά το ισεφίτκα:

—Δεν μου λές, Σουρπουίτσα μου, νύχτα παίζου;

—Νύχτα.

—Και μπαίνει στον κήπο όποιος θέλει; Και βέβαια. Αμα πληρώσουν εισιτήριο μπαίνουν όποιοι θέλουν.

—Βάι, βάι, κουζούμ, αυτό ντέν είναι άσκη-να ιδέα. Σουρπουίτσα μου είπα ντέ ήμμορ να πινάινω άμμο από το μυαλό μου άλλο πιράγμα περσομένο ζίνε. Πινάινω ντογρού και βρισκω το φίλος μου το Μανωλάκης.

—Μανωλάκη, γιαδρούμ, λέω ήξερες κάτι; Βασιλικός κήπος την νύχτα ανοιγμένους είναι.

—Και λοιπόν;

—Ρωμιοί και Ιουλιέττα, φελιάν φιστίκ, παίγμένο εκάνουνε. Έμεις.

—Και λοιπόν;

—Έμεις, λοιπόν, τα κοριτσάκια μας θα παίρνουμε, εισιτήρια θα ιδγάλουμε και αντί να πάμε στο παράστασις θα τραβήξουμε πέρα, μέσα στο σκοτάδι, ώραία ώραία θα περάσουμε, χις κανέναν ντέν θα μάς ιδέλην.

—Το φίλος μου το Μανωλάκης ισεφίτκα το πιράμμα ύστερα μέλο χαβά εκάνε:

—Τί λές, βρέ Καραμπετάνκι;

—Ιστέ αυτό, λέω!

—Βρέ καλή ιδέα είναι αυτή! Ποιός θα μάς δει εκεί μέσα, ε;

—Το λοιπόν; Θα φέρης τα κοριτσάκια;

—Το φίλος μου το Μανωλάκης — κιοπόγλου κιοπέκ — πολύ πονηρός αντίρωπος ένεται, κοριτσάκια, μοριτσάκια όλο ντραθεριμένους ένεται. Τό λοιπόν παρά δυο δουλάκια ι-φέρνει και έμένα συστημένο ικάνει:

—Από δω ο φίλος μου Καραμπέτ Σορο-πιάν!

—Τό ένα κορίτσι πολύ ιστρουμπούλο ένεται:

—Χαίρω ποιάς! Λέει.

—Τό άλλο, πολλά έλια εκάνει:

—Τόν ξέρω τόν κ. Καραμπέτ. Μία φορά με πήρε από πίσω. Χι, χι, χι.

—Και εγώ κάνω:

—Χού, χού, χού.

—Ύστερα παρέα ινόμαστε, πασατέμπο και σιτραγάλια και φιστίκια άράπικα — πέντε κω-νιά — αγοράσμένα εκάνουμε. Ύστερα λέω στα κοριτσάκια:

—Κουζούμ στο θέατρο θα σάς πάμε!

—Ποιό θέατρο;

—Στόν Βασιλικό κήπο.

—Τί παίζου;

—Ρωμιοί και Ιουλιέττα τα λένε, άμα ντέν ήξερω τί πράμα ένεται.

—Τέλος σπάγγων εισιτήρια ιδγάζουμε, μέσα κήπο μπαίνουμε. Έγώ

το λοιπόν, μαζί με τόν κόσμο πινάινω άμμο ι-στιγμή άλλας δρόμο και σ' ένα στενό ιμπαίνω.

—Ντέν πειράζει, λέω, κουζούμ. Έμεις πάμε από δω, δρόμο να κόψου-με, γρηγορώτερα να ι-φτάσουμε.

—Βάι, βάι, τί ώραία που ήτανε. Από δω ήπιαμε, από κει ήπιαμε, καθήκα-με, θέατρο ντέν ήμμορε-σαμε να βρούμε! Άμάν, τί ώραία που περάσαμε, θεός ακωρές τα πεθόμε-να του Σαίπτον έφέντη, που άνοιξε τόν κήπο τη νύχτα! Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Οι ιδιοτροπίες

ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Έκδρομή

Μάλιστα. Άυριο θα πάω έκδρομή. Τί είπες; "Αν είμαστε μεγάλη παρέα; "Ο-χι, πολύ μικρή. "Η πιο μικρή που μπο-ρει να γίνει. "Η παρέα μου αποτελείται από ένα και μόνον μέλος, τόν υποφαι-νόμενο. Πώς; Μου προτείνεις νάρθης και σύ μαζί; "Οχι, ευχαριστώ πολύ για την ευγενική προσφορά, αλλά προτιμώ να πάω μόνος μου.

—Ορίστε; Σου προξενεί κατάτληξ; ή δήλωσις μου; Και προσθέτεις μάλιστα ότι δεν έχεις ξανα-κούσει έκδρομη από ένα πρόσωπο; Αί, να λοιπόν που το ά-κούς τώρα. Ευχαρι-στήθηκες;

—Νά τος! Μωρέ έ-πιμνής που την έ-χεις! Έξακολουθείς να ρωτάς μήπως δεν βρίσκω παρέα. Βρέ άνόητε, παρέα για έκδρομη βρισκω όποια ώρα θέλω.

—Αλλά δεν θέλω. Μ' έννοεις ή πρέπει να σου άνοιξω την κεφαλή με καμιά σφή-να για να έννοήσης; Ορίστε! Έπιμέ-νει πάλι! Έκδρομη, λέει, χωρίς παρέα δεν νοείται. Και γιατί δεν νοείται; Υ-πάρχει κανένας νόμος που υποχρεώνει έναν άνθρωπο σάνει και καλά να κου-βαλάη κι' άλλους μαζί του, προκειμέ-νου να πάη κάπου να πάρη καθαρό αέ-ρα; Σε ρωτώ, αν υπάρχει κανένας σχε-τικός νόμος και δεν τόν έχω ύπ' όψι μου για να συμμορφωθώ. Δεν υπάρχει. Αυτό λέω κι' εγώ! Τότε γιατί θα πάρω παρέα;

—Τί να την κάνω μωρέ την παρέα; Έ-γώ πάω την ήμερήσια έκδρομη μου για να πάρω τόν καθαρό αέρα που άνεφε-ρα, να θαυμάσω τη φύση, να φάω κάτι και να επιστρέψω. Γιατί, όπωδοήποτε, πρέπει ναχω κι' άλλους κοντά μου; Δεν μπορώ όλ' αυτά που σου είπα να τα φέρω εις πέρας μόνος μου, αλλά χρειά-ζομαι και Βεηθό;

—Βρέ εγώ ένας λόγος που πηγαίνω μόνος μου έκδρομη είναι ακριβώς ότι έ-πιθυμώ να είμαι μόνος. Ν' απομακρυν-θώ από τόν πλήθος, να χωθώ σ' ένα δά-σος και να βρεθώ έντελώς μόνος, να μη βλέπω άνθρωπο, να μην άκούω άνθρο-πο, να έχω την έντύπωσι ότι δεν υπάρ-χει άλλος επί της γής εκτός από τόν έαυτό μου. Μόνο γι' αυτό τó λόγο και για κανέναν άλλον πηγαίνω έκδρομη. Κι' εσύ μου λές να πάρω παρέα και μάλιστα μου προτείνεις τη δική σου, βλακέντια, που σε βλέπω και βαρύνεμαι και συχαίνομαι τόν κόσμο. Νά σ' έχω μία όλόκληρη μέρα μαζί μου, ν' άκούω τις κουταμάρες που θα μου λές και να είμαι αναγκασμένος να σου άπαντώ κι' όλας. Αί, δεν είμαστε καλά.

—Τί; Ρωτάς που θα πάω; Όπου θέ-λω θα πάω βρέ. Τό λόγο θα σου δώσω; Άκου άπαίτησι! Άναφορά, που θα πάω. "Η μήπως με ρωτάς έπιτηδες για να μου φανερωθής φάντης μπαστούνης μπροστά μου; Άμ, αν τολμήσης να διαπράξης καμιά τέτοια άνοησία, μαύ-ρο φίδι που σ' έφαγε. Οά φας κανένα πέταμα πού χαράδρα που δεν θα βρούμε ούτε τó κοκκαλάκι σου; Βλακέντια.

—Δεν τόχεις ξανακούσει; Λοιπόν, τώ-ρα που τ' άκουσες ξεφανίσου, για να μην άκούσης κι' άλλα. Παρέα, λέει. Άν-τε βρες άλλες παρέες.

Η ΔΥΝΑΜΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΣΤΑ παλιά τα χρόνια ζούσε στο βασίλειο της Βρετανίας μία πάντωκη οικογένεια. "Η πείνα ήταν ό πιο ταχτικός της επισκέπτης. Πολλές φορές, πατέρας και μητέρα έμεναν νηστικοί για να μοιράσουν ένα ξεροκόμματο ψωμιού με τα παιδιά τους.

Μία μέρα, ό μικρός γιός σκώθηκε κι' είπε:

—Πατέρα, βλέπω πόσο τσακίζει τα χέρια σου στις σκληρές δουλειές για να μάς θρέψης... Κι' εσύ, μα-νούλα μου βασανίστηκες πολύ μέχρι να μάς ξεπετά-ζης... Θέλω λοιπόν από δω και πέρα να φροντίσω μό-νος μου για τη ζωή μου...

Κι' ό Λίλλεκορντ, όπως λεγόταν τó παλληκάρι, πή-ρε τα ρουχαλάκια του, ένα ραβδί, τή σφεντόνα του και ξεκίνησε για τó άγνωστο.

Μέρες και βδομάδες περπατούσε. Πέρασε χωριά, πο-λιτείες, λαγκάδια, δάση και βουνά. Κι' ένα πρωί άντά-μωσε μία μονοθάλαμη γρηά στρίγγλα.

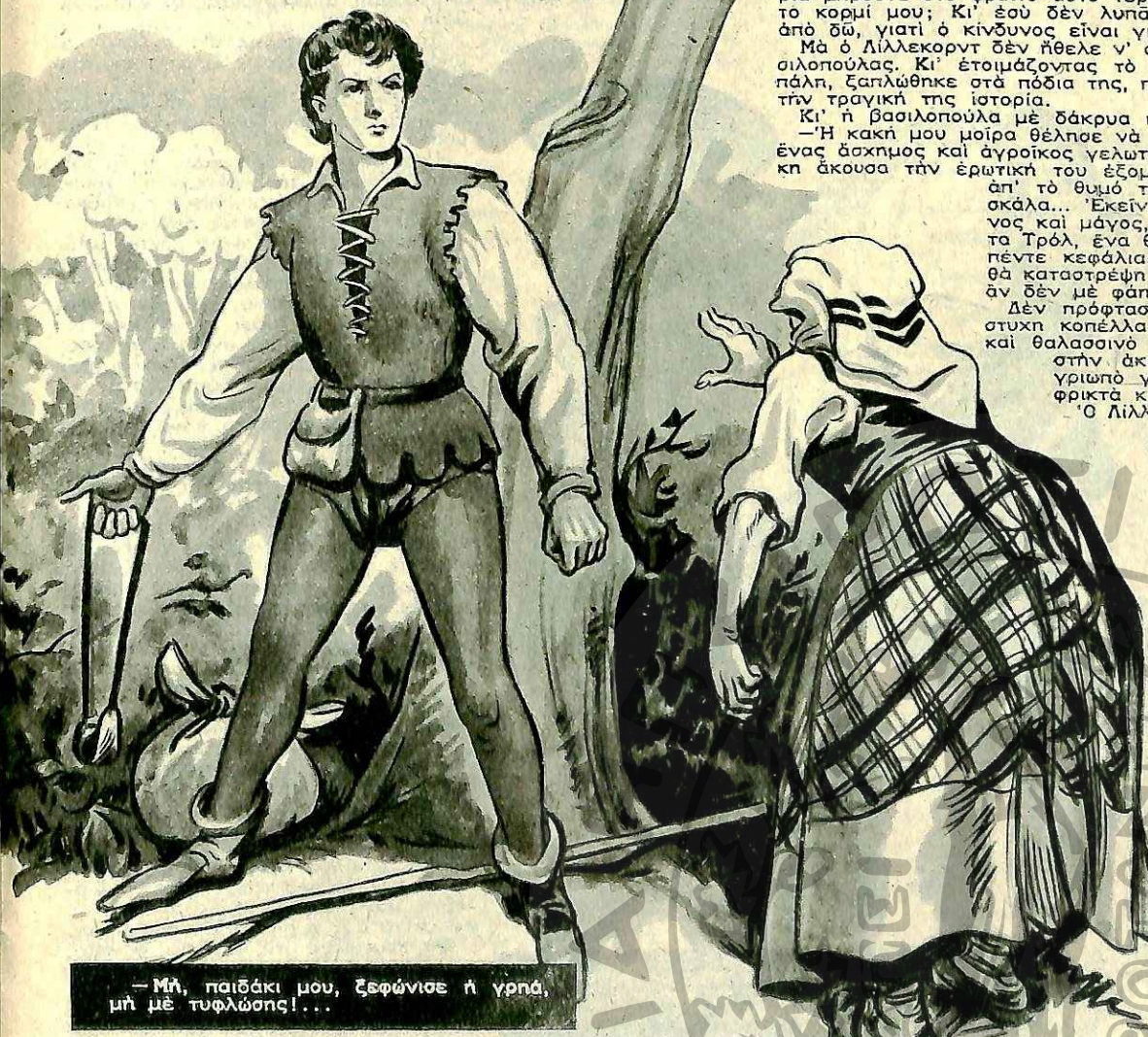
—Εκείνη, μόλις τόν είδε, άρχισε ν' άκονιζή τά δόν-τια της και να ουρλιάζει:

—Καλώς τó τó μικρό μου! Καιρό είχα να μπήξω τά δόντια μου σε τρυφερή σάρκα!...

—Εγώ πάω να βρω τήν τύχη μου κι' όχι τó θάνατο! της αποκρίθηκε τó παλληκάρι.

Και τή στιγμή, που άνοιγε τó στόμα της να κυμή-ξη πάνω στο παλληκάρι, ή σφεντόνα του Λίλλεκορντ, της έκοψε τή λαλιά.

—Μή, παιδάκι μου, ξεφώνισες ή γρηά. Όταν ής εδώ! Μή με τυφλώσης! Ένα μονάκριβο ματάκι έχω!

—Μή, παιδάκι μου, ξεφώνισες ή γρηά, μή με τυφλώσης!...

—Όρκίζεσαι ότι δεν θα ξαναβλάψης άνθρωπο στη ζωή σου; τήν ρώτησε ό Λίλλεκορντ.

—Όρκίζομαι στο θεό! αποκρίθηκε ή στρίγγλα.

Και από ευγνωμοσύνη, που δεν της χτύπησε τó μάτι, τούδω-σε ένα βαρύ σπαθί και μία άταλάνια φορεσιά, λέγοντάς του:

—Παιδάκι μου, πάψε πια να τρέχεις άναζητώντας τήν τύχη σου... Κατέβα στόν κάμπο, περπάτα όλόδια και μόλις όδς τή θάλασσα, σταμάτασε... Από τó ξεριδί σου χέρι θ' άγναντέ-ψης μία πολιτεία. Έμπα σ' αυτήν. Μήν τρομάξης απ' όσα θα όδς και θ' άκούσης. Τό σπαθί κι' ή φορεσιά θα σου δώσουν ύστερα να βρης τήν ευτυχία!...

Δεν πρόφτασε να πη κάτι ό Λίλλεκορντ και μπροστά του απλώθηκε ένας γαλάσιος κανός κι' ή γρηά έγινε άφαντη.

Έτσι τó παλληκάρι πήρε πάλι τó δρόμο του. Τό βαρύ σπαθί τού φαινόταν τώρα σαν παικνιδάκι κι' ή άταλάνια φορεσιά είχε γίνει επάνω του έλαφριά σαν πούπουλο.

Έφτασε τέλος στη μεγάλη πόλη. "Ο κόσμος κύτταζε παρα-ζενωμένους τόν όμορφο νέο με τή λεβέντικη κορμοστασιά.

Κι' ό Λίλλεκορντ, όσο προχωρούσε, έβλεπε τριγύρω του μ' άπορία τά όπιτα νάνα φρεσκοκαμμένα μαύρα. Κι' αυτό άκούη τó παλάτι τού βασιλιά, εκτός από τούς τοίχους είχε και τή στέγη του όλόμαυρη!

—Γιατί αυτό τó πένθος, καλέ μου άνθρωπε; ρώτησε ό Λίλλε-κορντ, έναν θλιμμένο άνθρωπάκο τού λαού. Γιατί όλοι περ-πατάτε βουδοί και συλλογισμένοι; Γιατί στα πρόσωπα σας είναι ζωγραφισμένη ή θλίψη;

—Άλλοίμονο, καλέ μου άρχοντα, τού αποκρίθηκε έκείνος. Μεγάλη συμφορά μάς βρήκε... Τό μεσημέρι όα βγή ή δράκος με τά δεκαπέντε κεφάλια να φάη τήν άγαπημένη μας βασίλοπούλα. Άν ό άμοιρος ό βασιλιάς δεν τού πην έδινε, αυτό τó τέρας φοβέριζε ότι δεν θ' άφηνε άνθρο-πο ζωντανό στην πολιτεία. Και τώρα ή μονάκριδη θυγα-τερα τού βασιλιά βρίσκεται δεμένη στην άκρογιαλιά περιμένοντας τó θηρίο!...

Χωρίς να χάσει καιρό ό Λίλλεκορντ τράβηξε για τήν παραλία. Από μακριά ξεχώρισε μία όροση κοπέλλα, όμορφη σαν νεράιδα, να είναι δεμένη με άλυσίδες και να κυττάζει με τρόμο τή παραγμένη θάλασσα. Κοκκίνισε απ' τó θυμό του ό Λίλλεκορντ μόλις τήν είδε έτσι όλο-μωναχη. Έτρεξε άφοβα κοντά της, έκοψε τις άλυσίδες με τó βαρύ σπαθί του και της είπε:

—Βασίλοπούλα, γιατί τόσο νείο ευγενείς από εδώ σας άφησαν έτσι στη θλίβηρι σας τύχη;... Δεν βρέθηκε κα-νένας να σας προστατέψη;

—Άλλοίμονο, γενναίε μου ιππότη! πηθύρισε πικραμέ-νη ή βασίλοπούλα. Τί μπορούν να κάνουν τά παλληκάρ-ια μπροστά στο φρικτό αυτό τέρας, που θα σπαράξη σε λίγο τó κορμί μου; Κι' εσύ δεν λυπάσαι τή όμορφιά σου; Όυγε από δω, γιατί ό κίνδυνος είναι για σένα πολύ μεγάλος...

Μά ό Λίλλεκορντ δεν ήθελε ν' άκούση τά παρακαλία της βα-σίλοπούλας. Κι' ετοιμάζοντας τó κορτερό σπαθί του για τήν πάλη, ξεπλώθηκε στα πόδια της, περιμένοντας να τού διηγηθί τήν τραγική της ιστορία.

Κι' ή βασίλοπούλα με δάκρυα πικρά άρχισε να τού λέη:

—"Η κακή μου μοίρα θέλανε να μ' άγαπήση ό ιππότης Ρέντι, ένας άσχημος και άγροίκος γελωτοπόιος τού παλατιού. Με φοί-κη άκουσα τήν έρωτική του έξομολόγησι κι' ό πατέρας μου, απ' τó θυμό του, τόν πέταξε κάτω απ' τή σκάλα... Έκείνος, τότε, όπως ήταν κολασμέ-νος και μάγος, κάλεσε με έζρκια τó γίγα-ντα Τρόλ, ένα θαλασσινό δράκοντα με δεκα-πέντε κεφάλια... Κι' ό Τρόλ φοβέρισε πώς θα καταστρέψη τó βασίλειό τού πατέρα μου, αν δεν με φάη ζωντανή!...

Δεν πρόφτασε να πη τίποτ' άλλο ή δύ-στιχη κοπέλλα. Ένας σείφοντας από άέρα και θαλασσινό νερό σπρώχθηκε και έζερεσε στην άκρογιαλιά τόν Τρόλ, ένα ά-γριωπό γίγαντα τέρας με δεκαπέντε φρικτά κεφάλια.

—Ο Λίλλεκορντ τινάχτηκε με τó σπα-θί τόν χέρι και ώρμησε έ-ναντιόν του. Τό τέρας όμως είχε παρασείρει μαζί του κι' ένα καράδι με σίδερα, που άρχισε να τά πετάει πάνω στο νέο. Μά τή στιγμή εκεί-νη έγινε κάτι τó θαυμαστό:

—"Η μαγική φορεσιά τού Λίλ-λεκορντ άστραψε σαν χρυ-σάφι, τó σπαθί του μακρυ-νε άπότομα και με τó πρω-τό χτύπημα του τά δεκα-πέντε κεφάλια τού Τρόλ κυλίστηκαν κομμένα στα πόδια του!...

Μόλις μαθεύτηκε τó κα-τόρθωμα αυτό τού Λίλλε-κορντ, ό κόσμος χάρηκε και πανηγύρισε όλη ή πόλη. "Ο βασιλιάς κάλεσε τó σω-τήρα της μοναχοκέρης του στο παλάτι του κι' ένθου-σιασμένος θέλησε να τόν κάνει γαμπρό του και να τού δώση τó μισό του βα-σίλειο. "Ο Λίλλεκορντ ό-μως άρνήθηκε και παρα-βλέποντας τήν άπορία τού βασιλιά και τή θλίψη της βασίλοπούλας, κάλεσε τó γελωτοπόιο μπροστά τους και τούς είπε:

—Μεγαλειότατε, εγώ έχω άποστολή να έλαφρώω πι-κρες, να υπερασπίζωμαι ά-δύνατες υπάρξεις και να στεγνώω δάκρυα. Στο χω-ριό Γκαόλ βρισκονται οι φτωχοί γονείς μου. Φροντί-στε γι' αυτούς, άνακουφι-στε τήν άπορία τους με τούς θησαυρούς σας και δώστε τήν κόρη σας γυναικα στον ιππότη Ρέντι! Έχω τή δύναμη να τόν κάνω όμορφο και ζηλευτό. Όσο για τήν κακή του πράξη, συγ-χωρέστε τον!...

Κι' ένθ ό Ρέντ τόν κυττούσε με τρόμο, ό Λίλλεκορντ τού-δωσε να πιή ένα ποτήρι κρασί, μουρμουρίζοντας κάτι μέσα από τά δόντια του. Άμέσως ό γελωτοπόιος φάνηκε σαν να κάρηκε απ' τó κρασί. Πέταξε μακριά τó ποτήρι κι' άρχισε σιγά-σιγά να ψηλώνη και να όμορφαίνη, ένθ ό Λίλλεκορντ, άρχισε σιγά-σιγά να λυώνη σαν καπνός και να πετάη σ' άλλες χώρες, για να κάνει τó καλό.

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

Η ΜΟΔΑ ΚΑΙ Η ΣΙΛΟΥΕΤΙΑ

ρυχαρία στην μασχάλη και δεν υπογραμμίζουν το στήθος.

Η ζώνη σας να μην είναι πιο πλατιά από 4-5 εκατοστά του μέτρου.

Διαλέξτε χρώματα σκούρα και τρόπον τινά ουδέτερα, υφάσματα σταμπάτα με απαλές αποχρώσεις. Έπιδιώξτε τις εσάρπες, που είναι ένα ωραίο συμπλήρωμα για την ντεκολτέ τουαλέττα σας.

Τις ραβδώσεις θα τις τοποθετήτε πάντα κάθετα και αν κλίνετε για τα σταμπάτα, να διαλέγετε πάντα μικρά σχέδια, ανθό-κια ή βούλες σε πολύ απαλά χρώματα.

Αποφύγετε τις σουρωτές φούστες, τις αστάκιστες πιέτες, τα εφαρμοστά πουλόβερ και εν γένει τα φορέματα που υπογραμμίζουν τις γραμμές, τους πολύ μεγάλους γιακάδες, τις πολύ ευθύγραμμες φούστες, τις ντραπαριστές ζώνες, τα ψηλά τακούνια, τα κοντά φορέματα, τις δριζόντιες ραβδώσεις, τα καντριγιέ, τις αντιθέσεις στα χρώματα και τα ντεκολτέ κορσάζ χωρίς μπρετέλλες.

Ανείστε κοντή και κλειστή στο πρόσωπο. Στην περίπτωση αυτή θα διαλέξετε, ότι είναι δυνατόν να σας δώσει ανάστημα.

Τη φούστα σας με πιέτες σιδερωμένες, που θα ξεφεύγουν από ένα άμπελο γύρω στους γοφούς. Τη φούστα που ταγιέρ σας με μία φαρδιά κουφωτή πίσω, τη φούστα τις τουαλεττίτσας σας με ελαφρά γκοντέ προς τα κάτω.

Το κορσάζ σας να το προτιμάτε με μύτερο ντεκολτέ ή με ελαφρό σταύρωμα εμπρός και μικρά ρεβέρ.

Τα πουλόβερ σας θα είναι μύτερα στο λαιμό και ποτέ κλειστά και όρθια.

Η βέστα σας θα είναι ευθύγραμμη, αποφεύγοντας να υπογραμμιστεί τη μέση.

Τα ταγιέρ σας με στενή ζώνη και μπάσκα που να εφαρμόζεται γύρω από τους γοφούς.

Το επανωφόρι σας θα το διαλέξετε ευθύγραμμο, χωρίς όμως να είναι εφαρμοστό.

Προτιμήστε τα «κόλ-σάλ», τα «τρουά-κάρ» μανίκια, τα ουδέτερα ή σκούρα χρώματα, τα μικροσκοπικά σχεδιάκια στα έμπριμέ, τις λεπτές ραβδώσεις.

Αποφύγετε τις πολύ κοντές μπάσκες, τις φαρδιές ζώνες, τις φούστες αν φόρμ, τους μεγάλους γιακάδες, τα πολύ «κολάν» μανίκια, τα γκοντέ στη φούστα προς τα πίσω, τις σούρες γύρω από τη μέση, τα σκωτσέζικα υφάσματα, τα σταμπάτα με μεγάλα σχέδια, τις πλατείες ραβδώσεις, τα κτυπητά χρώματα, τα βαρειά υφάσματα, την ανοιχτόχρωμη βέστα πάνω από μία σκούρα φούστα.

Ανείστε ψηλή και αδύνατη: Η σιλουέττα σας σας άφινει μεγάλη ελευθερία στην έκλογη.

Εν τούτοις, αν οι ώμοι σας είναι στενοί, αν δεν έχετε αρκετό στήθος, επιδιώξτε τις σούρες στο κορσάζ σας, τα στρογγυλά ντεκολτέ, τους ντραπαριστούς γιακάδες, τις μικρές κάπες, τα μανίκια με άφθονο υφάσμα, τις σούρες στις φούστες ή τις ελεύθερες πιέτες.

Επιδιώξτε ρεβέρ στα μανίκια, ρεζιγ-κότες που υπογραμμίζουν τη μέση με αίσθητο φάρδος προς τα κάτω, τουαλέτες βραδυνές με άφθονο υφάσμα, ζώνες φαρδιές, μπλουζέ στα κορσάζ, στα χρώματα που σας ταίριαζουν, αδιαφορώντας αν είναι κτυπητά.

Αποφύγετε τα στενά μανίκια, τις κοντές φούστες και τα πολύ ψηλά τακούνια.

Ανείστε κοντή και αδύνατη: Στην περίπτωση αυτή θα διαλέξετε μοντέλα που να κολακεύουν τη σιλουέττα σας χωρίς να την φορτώνουν.

Θα προτιμάτε τις φαρδιές φούστες με τις αστάκιστες πιέτες ή τις σούρες ή τις φούστες αν φόρμ.

Θα διαλέγετε κορσάζ με ναμίτες ή με σούρες που θα ξεφεύγουν από τον ώμο.

Όλα τα πουλόβερ σας θα έχουν φαρδιές και οι γιακάδες σας μάλλον μικροί.

Μη βάζετε ποτέ φαρδιά μανίκια, ούτε φάρδος στην πλάτη, ούτε μεγάλους γιακάδες.

Μπορείτε να φορέσετε όποιο χρώμα θέλετε, αλλά μόνο μικρά σχέδια στα έμπριμέ σας φορέματα και σκωτσέζικα σε άχνα χρώματα, αποφεύγοντας τα κτυπητά καρτώ.

ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ ΜΑΣ

Τα καπέλλα αποκτούν εκ νέου την πραγματική τους οντότητα και είτε είναι μπρέ, είτε τουρμπάν, είτε κλοσάκια, κάθονται καλά στο κεφάλι και το πολύ-πολύ άφινουν να διαφαίνεται το ένα μόνον αμύδι. Θέλετε δε να ακούσετε τους τρεις λόγους για τους οποίους

η νέα μόδα στα καπέλλα θα έχει μεγάλη πέραση; Ο πρώτος λόγος είναι αισθητικός, ως τον πούμε έτσι. Τα νέα καπέλλα θα άφινουν ακάλυπτο το μέτωπο, αλλά θα καλύπτουν τους κροτάφους με μία κλίσι που πράγματι θα κολακεύει το πρόσωπο.

Ο δεύτερος λόγος είναι πρακτικός. Τα νέα καπέλλα καταβαίνουν χαμηλά στον αυχένα κι' έτσι θα προφυλάσσουν από το κρύο.

Ο τρίτος λόγος είναι βασικός. Τα νέα καπέλλα εμφανίζουν μία μορφή τελείως διαφορετική απ' ό,τι είχαμε συνηθίσει. Διο αυτό το διάστημα κι' έτσι η πρωτοτυπία τους θα κατακτήσει τους πάντες.

Κι' ως μιλήσουμε πρώτα απ' όλα για τα χρώματα που παίρνουν τόσο ρόλο στα καπέλλα, γιατί η ανταύγιά τους κολακεύει το πρόσωπο.

Το κόκκινο σε αποχρώσεις θράκας, βενετσιάνικου, φούξιας, καρντινάλ, θα βασιλεύουν απ' άκρη σε άκρη.

Ερχεται έπειτα το μπλέ σε αποχρώσεις παγωνιού, σαπ-φείρου, τουρκουάζ.

Το πράσινο σε αποχρώσεις έμερών, μπρόνζ και άμυγδαλό.

Το μ'λι σε τόνους κεχριμπαριού παλμού και βιζόν.

Αναρίθμητοι τόνοι γκριζού και μαύρου.

ΥΛΙΚΑ ΚΑΠΕΛΛΩΝ

Αλλά ποιά θα είναι τα υλικά που θα χρησιμοποιηθούν στις μύριες αυτές αποχρώσεις; Βελούδο φέτρ, ζέρσευ μάλλινα ή μεταξωτά, τωπέ, σατέν. Αυτές είναι οι πρώτες ύλες.

Εξ άλλου, μία ιδιότητα της Παρισινής μόδας στα καπέλλα είναι ότι κάθε σχήμα θυμίζει ένα κομμάτι από την ιστορία.

Εν πρώτοις, το μπρέ που θα έχει έφετος μεγάλη πέραση. Ένας από τους γνωστότερους Παρισινούς Οίκους εμπνέεται για την κατασκευή των μπρέ από τα καπέλλα που φορούσαν στην Αύλη του Έρρίκου Γ'.

Έτσι όλα του τα μπρέ είναι πλατύγυρα απ' ενός και απ' έτερου μασκά ή πιο μικρά με ένα ιδιότροπο ντραπαρίσμα.

Άλλος Παρισινός Οίκος λανσάρει μπρέ με κλίσι προς τα πίσω.

Η κατεργασία τους είναι ιδιότροπη, γιατί γίνονται με τρίγωνες φέτες, που συνδυάζουν αρμονικά διάφορα χρώματα.

Άλλος πάλι Οίκος εμπνέεται από την εποχή του ρομαντισμού.

Τα καπέλλα, που δημιουργεί, περιβάλλουν σαν χείρι το κεφάλι, άφινοντας τα μαλλιά ελεύθερα στο μέτωπο, ενώ τα κλοσάκια του έχουν βαθείς καλότητες και δαντελωτά μπόρ.

Αλλά σχήματα καπέλων μας κάνουν να επιχειρούμε ένα μακρινό ταξίδι στην αρχαία Ελλάδα μας, γιατί είναι εμπνευσμένα από τις κάσκες των αρχαίων πολεμιστών: Κλοσάκια με μικρά μπόρ.

Το βελούδο είναι φυσικά εκείνο που πρωτοστατεί στα μπρέ.

Τα φέτρ στα κλός και τα ζέρσευ μεταξωτά ή μάλλινα, χρησιμοποιούνται για τουρμπάν και γενικά ντραπέ.

ΣΤΑ ΠΕΤΑΧΤΑ

Στις συλλογές του Ζαν Ντεσσε, τα χρώματα που κυριαρχούν, είναι το μπρέ, το γκρι, το κόκκινο και το μαύρο.

Επίσης τα περισσότερα μοντέλα του είναι επηρεασμένα από την ανδρική μόδα και στην κοπή των επανωφοριών και στην έκλογη των υφασμάτων.

Από τα πλέον κομμά συνολα είναι ένα ριχτό επανωφοράκι από βελούδο μπρέ κοτλέ, μία φαρδιά φούστα στον ίδιο τόνο και μία μπλουζά από κόκκινο ζέρσευ. Ός συμπλήρωμα ένα κατελλάκι από καστόρι μπρέ γαρινρισμένο με κόκκινο μπόρ.

Λανσάρει επίσης πολλά τουρμπάν, που είναι ως επί το πλείστον ανάμιξι ζέρσευ και βελούδου.

Έχει επίσης πολλές φούστες από κόκκινη ρατρίν και κορσάζ από ζέρσευ σε χρώμα ραρί.

Ακόμη και στα υποδήματα βλέπουμε την ανάμιξι του κόκκινου με το μαύρο ή με το γκρι ή με το μπρέ.

Οι τσάντες παρουσιάζονται στα πιο απίθανα σχήματα. Βαρελάκια, κουβάδες, ταγάρια. Για την κατασκευή τους δε χρησιμοποιούνται τα πάντα: δέρματα, βελούδο, σατέν, κρετόν, φάβα, υφάσμα, πλεκτά διάφορα με κροσέ.

Διάφορα σχέδια από μπλουζές άμπινιέ. Θα φορεθούν πολύ το φθινόπωρο με φούστες από λαϊνάς.

ΟΤΑΝ ΚΕΙΡΙΤΑΙ ΤΟ ΦΥΛΛΟ

Σκάλωσε κάπου το φόρεμά σας και σκίστηκε. Μπορείτε να το διαρθώσετε εύκολα, με τον εξής τρόπο:

Παίρνετε ένα φύλλο γουταπέρκα, που νάχη πάχος όσο ένα χαρτί. Το περιάτε κάτω απ' το σκίσμο, ανάμεσα στο υφάσμα και στη φόδρα.

Υστερα βάζετε πάνω ένα σίδερο πολύ ζεστό. Η γουταπέρκα λιώνει τότε και κολλάει τη φόδρα με το υφάσμα.

Στην περίπτωση που δεν υπάρχει φόδρα, πρέπει να βάζετε οπωσδήποτε κάτω απ' τη γουταπέρκα ένα κομμάτι από οποιαδήποτε υφάσμα.

Η Άλληλογραφία μου

Μαρία Βασανιδά με νη.— Το μόνο που καθαρίζει είναι ζεστή σαπουνάδα, στην οποία να ρίχνετε μία κουταλιά της σούπας τριβάλ. Άφινετέ τα μισά ώρα μέσα σ' αυτή τη σαπουνάδα και ύστερα να το τρίβετε καλά.

Μόνα Λίζα, Λεμεσό.— Θα στοικίσουν περίπου 40 δραχμές, αλλά η άποστολή είναι δύσκολη και δεν θα μπορέσω να την αναλάβω. Προσπαθήστε να κάμετε την παραγγελία σας σε κάποιον που πρόκειται να ταξιδεύει.

Ανναν Μπάστερ.— Έχετε δικιο, πρέπει να αφήσετε την επιδερμίδα σας να ξεκουρασθί λίγο και τον χειμώνα αρχίζετε πάλι το τακτικό σας μακιγιάριαμα. Το ίδιο σας συμβουλεύω να κάμετε και για το νύχια σας. Όχι βερνίκια δηλαδή, αλλά τρίψιμο τα βράδια με λίγο λάδι.

Βολιώτικο Άηδόνι.— Άφου ενδιαφέρεστε να μάθετε, σας πληροφορώ, ότι είναι παντρεμένος.

Λίλιαν Σ., Ναύπλιον.— Η καλύτερη λουσιόν που έχω να σας συστήσω για το πρόσωπο είναι ροδόνερο 400 γρ. και βάμμα βενζόνης 4 γρ.

ΕΣΜΕΡΑΔΑ

Χαριτωμένα κοστούμια για την πλάζ, που φοριούνται πολύ έφετος στα κοσμικά ιταλικά ακρογιάλια.

Για το κορσάζ σας διαλέξετε ένα ντεκολτέ μύτερο και σχηματίστε το στήθος με πένες ή με σούρες, που ξεκινάνε από τον ώμο. Έπειτα, για να μακρύνετε λίγο τον μπόυστο, επιδιώξτε ένα είδος ζιλέ, που να ξεπερνά τη μέση.

Για τη φούστα σας προτιμήστε την κούπη, που εφάπτεται στους γοφούς, αρχίζοντας ευθύγραμμη και προχωρώντας σε σχήμα αν φόρμ προς τα κάτω.

Η βέστα, που θα φορέσετε άπάνω από την τουαλέττα σας, πρέπει να είναι αρκετά μακριά και να σχηματίζει γκοντέ προς τα πίσω.

Το επανωφόρι σας θα πέφτι ελεύθερα, αλλά ευθύγραμμο, ενώ γιακάς του θα ακολουθή τη γραμμή του «κας-κόλ». Προτιμήστε τα μανίκια ραγκλάν που προσδίδουν κάποια ευ-

Ο μικρός

ΠΟΚΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Μπόμπυ με τους φίλους του έφτασε στα Ήλυσια Πεδία, όπου ήταν συγκεντρωμένος ο κόσμος. Μόλις έφτασε ο Βασίλης Λουδοβίκος 16ος, ο στρατηγός Λαφαιγιέ τον παρέδωσε τα κλειδιά του Παρισιού. Ο Λουδοβίκος έδωσε τότε τους σωματωφύλακες του για να δείξει ότι είχε εμπιστοσύνη στο λαό του και μόνος ξεκίνησε για το Δημαρχείο, ανάμεσα στους ένοπλους και τους περιέργους. Ο μικρός τζόκευ κατόπιν γύρισε πάλι στην ταβέρνα του Ζιροφλέ, όπου εξακολούθησε την παλιά ζωή του, λέγοντας φανταστικές ιστορίες για τη Βασιλίδα στους πελάτες του Ζιροφλέ. Ο ταβερνιάρης ήταν κατενθουσιασμένος από το Μπόμπυ και του έδειχνε κάθε ημέρα και μεγαλύτερη καλωσύνη.

30ον Στο τέλος ο μικρός μας τζόκευ έμαθε να πίνει κρασί και ρακί. Για να βρισκείται με τις κακές παρτές του, που κάθε λίγο και λιγάκι στην ταβέρνα του έλεγε να του γυρίσει το ποτήρι του με τα δικά τους, ο μικρός τζόκευ εκινδύνευε να γίνει ένα παλινόπαρτο. Για καλή του τύχη έγινε κάτι, που τον σταμάτησε από τον κατήφορο που είχε πάρει. Τον κρούσαν χειμωνιάτικο πρωινό του 1791. Βγή για δουλειά στο Ζιροφλέ, έτρεχε γρήγορα με τα χέρια στις τσέπες και τον κόκκινο σκοφό του χωμένον ως τ' αυτιά. Βιάζονταν να γυρίσει γρήγορα στην ταβέρνα για να πιη το ποτήρι που θα του πρόσφεραν οι φίλοι του.

Ξαφνικά στο δρόμο του είδε ένα περίεργο άνθρωπο που περπατούσε στο πεζοδρόμιο κοντά-κοντά στον τοίχο. Ο άνθρωπος αυτός φορούσε ένα μακρύ γούνινο πανωφόρι, που με τον βορρρά άνοιγε και φαινόταν από μέσα μια πολυτελέστατη φορεσιά από θαλασσινά μεταξωτό με άργυρα σερίφια. Το καπέλλο του ήταν στολισμένο με άσπρα φτερά, και τα βελούδινα του σκορπίνια είχαν επάνω πολυτιμες πέτρες. Στα δαχτυλά του άστραποδολλούσαν διαμάντια και ρουμπίνια.

Ο Μπόμπυ, βαδίζοντας πίσω του συλλογίζονταν: «Μα εγώ κάπου τον γνωρίζω αυτόν άνθρωπο! Κάπου είδα αυτή τη γούνα κι' αυτά τα πολλά δαχτυλίδια με τα ρουμπίνια και τα διαμάντια!»

Για να βεβαιωθεί, άνοιξε το βήμα του, και προσπερνώντας τον άγνωστο, γύρισε και τούρπριε μια προσεκτική ματιά. Τα χαρακτηριστικά του, το ροδαλό του πρόσωπο, το ανάστημά του έκαναν το Μπόμπυ θυμήθηκε! «Καλέ, αυτός είναι! Τώρα τον κυρίου Λωζέν, τη νύχτα εκείνη που είδα στο δίσκο στα χαρτιά!... Είναι ό... Καλλιότρο! Δούκα Λωζέν, πώς μια μέρα θα τον σώσω από το μεγάλο κίνδυνο!»

Ο Μπόμπυ κάνοντας τις σκέψεις αυτές, που φαινόταν ότι συμβαδίζανε κι' οι δύο σαν φίλοι.

Και όσο ο Μπόμπυ δεν ξεκινούσε τα μάτια του από πάνω του, τόσο κι' ο Καλλιότρο γιατί αυτός ήταν... τον θυμόταν απλόως νεύμα με το χέρι και τον κύταζε στα μάτια.

Ο Μπόμπυ τότε αποφάσισε να τον ακολουθήσει, χωρίς να ξέρη το γιατί. Κάτι τον τραβούσε κοντά του.

Έχασε και το κρύο και τον Ζιροφλέ και τους πελάτες που τον περίμεναν στην ταβέρνα και όλα. Συνέχισε λοιπόν να βαδίζει κοντά

στον άνθρωπο εκείνον, που δεν έδειχνε κανένα ενδιαφέρον για τον μικρό. Πέρασε έτσι μαζί του το βουλευτήριο του Τέμπλου και μπήκε στην οδό Κλαυδίου. Εκεί ο Καλλιότρο σταμάτησε μπροστά στην πόρτα μιας μικρής μονοκατοικίας κι' άνοιξε. Ένα χρυσό κλειδί μπήκε μέσα στο σπίτη. Χωρίς να διατάση ο Μπόμπυ τον ακολουθήσει και μπήκε κι' αυτός σ' έναν διάδρομο στρωμένον μ' ένα κατακόκκινο υφασμα. Δεν ήξερε τι ήθελε σ' αυτό το σπίτη. «Η-ξερε μόνο ότι έπρεπε να μπη».

Και ακολουθώντας πάντα το μάγο βρέθηκε μαζί του σ' ένα μεγάλο δωμάτιο, που φωτιζόταν από τέσσερα παράθυρα. Το δωμάτιο αυτό είχε λίγα έπιπλα και στη μέση ένα στρογγυλό τραπέζι, πάνω δέ σ' αυτό υπήρχε μια μπουτίλα με νερό.

Ο μικρός τζόκευ δεν είχε καιρό να προσέξω όσα υπήρχαν μέσα εκεί, αλλά πήγε και στάθηκε κοντά στον Καλλιότρο, που είχε χαλάσει την ίδια στιγμή άμυλητος και σκεπτικός σε μια πολυθρόνα. «Επί τέλους ο μάγος γύρισε και είδε τον μικρό τζόκευ».

—Μικρέ μου, τού είπε με γλυκειά φωνή, ήταν γραμμένο από την Τύχη να με συναντήσεις σήμερα, γιατί έχεις ξεφύγει από το δρόμο που έπρεπε σ' ακολουθήσεις στη ζωή σου! Βλέπω, ναι, βλέπω καθαρά ότι δεν είσαι πιά εκείνο το καλό παιδί που γνώρισα στην αρχή.

Ο Μπόμπυ τότε άρχισε να του διηγείται όσα του είχαν συμβεί στη ζωή του. Ναι, τού τα είπε όλα για να ξεδυμάνει. Δεν ήξερε να τον φαντάζεται ότι είχε φύγει από τον καλό δρόμο. Κάθισε λοιπόν και τού είπε την συνάντησή του με τον τυφλό γέροντα του Μαύρου Πύργου, την υπόσχεση που είχε δώσει στο φυλακισμένο, το γράμμα του κυρίου του, που είχε αναλάβει να το παραδώσει στον δούκα της Ορλεάνης, την φυλακιστή του στη Βασιλίδα, και τέλος την συμπεριφορά του στην ταβέρνα του Ζιροφλέ.

Όταν τελείωσε την ιστορία του ο Μπόμπυ, ο μάγος σήκωσε το κεφάλι του και είπε: —Τα ήξερα εγώ δλ' αυτά που μου διηγήθηκες. Γι' αυτό σου είπα στην αρχή ότι ξεφυγες από τον δρόμο σου.

Ο μικρός τζόκευ, που τα λόγια αυτά του μάγου του έκαναν έντυπασι, γύρισε και τον ρώτησε:

—Τότε, λοιπόν, κύριε, αφού τα ξέρετε όλα, πείτε μου τι πρέπει να κάνω;

Ο Καλλιότρο, αντί να του απαντήσει, σηκώθηκε και με αργό βήμα, πλησίασε το τραπέζι πάνω στο οποίο βρισκόταν η μπουτίλα με το νερό.

Πήρε τη μπουτίλα, την σήκωσε ψηλά, έκανε διάφορα μυστηριώδη σχήματα και έπειτα, αφού την έβαλε πάλι μπροστά του, είπε με βαθεία και καθαρή φωνή:

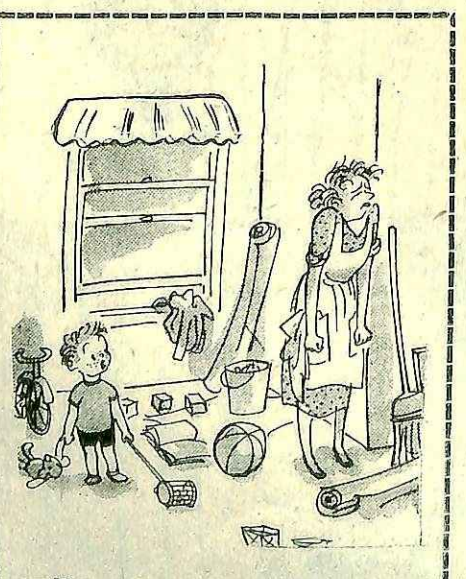
—Μικρέ, δεν θα σου απαντήσω εγώ, αλλά τα πνεύματα του άλλου κόσμου. «Άκουσε!»

Ο Μπόμπυ κρεμάσθηκε τώρα από το στόμα του μάγου, που εξακολούθησε:

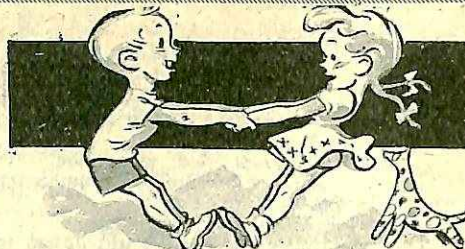
—Βλέπω... βλέπω... ένα γέροντα... έναν όρκον... χρήματα... πολλά χρήματα... έμποδια... δυσκολίες... Θα νικήσω... Ναι, χρήματα... πολλά χρήματα... Θα γίνης πλούσιος, αλλά πρέπει... πρέπει να κρατήσεις τον όρκο σου.

Και εξαπλώνοντας από την προσπάθεια που κατέβαλε, ο μάγος έπεσε πάλι στην πολυθρόνα του κι' έμεινε ακίνητος με τα μάτια κλειστά.

Ο Μπόμπυ δεν τόλμισε να τον ανησυχήσει.

—Μα γιατί σου δίνω στα νεύρα, καλέ μαμα;

Περίμενε λίγο. Κι' όταν τον είδε να κινείται τον παρακάλεσε:

—Κύριε, σάς παρακαλώ πολύ... πείτε μου, τι πρέπει να κάνω για να νικήσω; Είμαι παιδί... και δεν μπορώ μόνος μου να πάω να ελευθερώσω από την φυλακή του Μαύρου Πύργου τον γέρο κόμητα... Φοβούμαι... ναι, το δηλολογώ, φοβούμαι το σκοτεινό υπόγειο, τους ποτικούς...

Ο Καλλιότρο τότε παίρνοντας πάλι την συνθησιμένη του όψη και φωνή, τού απάντησε καθαρά:

—Μικρέ μου φίλε, αφού ζητάς την συμβουλή μου, θα σου την δώσω. Για να ελευθερώσεις τον κόμητα Μουσύ, δεν έχεις παρά να πιάς στον πύργο της Καμπανίας έχοντας παρέα καμιά είκοσαριά πελάτες της ταβέρνας του Ζιροφλέ. Αυτή την εποχή δεν είναι σπουδαίο πράγμα η λεηλασία ενός πύργου! Όλοι αυτοί σ' αγαπούν. Είσαι το είδωλό τους! Άπαψε, λοιπόν, μόλις γυρίσεις στην ταβέρνα, δεν έχεις παρά να συνεννοηθείς με τους φίλους του.

—Μα δεν είναι φίλοι μου αυτοί. Η ανάγκη με έκανε να μείνω σαν υπρέτης στην ταβέρνα του Ζιροφλέ.

—Έλεος πάντων, συνέχισε ο μάγος, θά πιάς να πιάς σ' αυτούς: «Έλάτε μαζί μου να λεηλατήσουμε τον πύργο του κόμητα Μουσύ, στην Καμπανία. Αυτός μ' έστειλε στη Βασιλίδα!» Θα μαζευτούν άμέσως είκοσι, τριάντα, πού θα σε ακολουθήσουν πρόθυμα και θα σε βοηθήσουν να ελευθερώσεις τον γέρο τυφλό. Κατάλαβες;

—Μάλιστα, απάντησε ο Μπόμπυ. Πήγαινε, λοιπόν, παιδί μου και άμα ελευθερώσεις τον γέρο κόμητα, έλα να μου το πιάς άμέσως!

—Μα θα πετύχω;

—Θα πετύχεις! Τα πνεύματα μου τού είπαν από τη μπουτίλα τού νερού!

Παίρνοντας θάρρος ο μικρός τζόκευ με τα λόγια του μάγου, τον αποχαιρέτησε. Έκείνος πάλι όταν έφυγε ο Μπόμπυ, τού σύστησε για τελευταία φορά, μόλις ελευθερώση το γέροντα να τρέξη να τον ειδοποιήσει.

Κι' ενώ ο Μπόμπυ έφυγε για την ταβέρνα του Ζιροφλέ μια γυναίκα με άσπρο φόρεμα, έπρωξε την πόρτα του Καλλιότρο και μπήκε μέσα.

Ήταν η γυναίκα του. Ο μάγος είχε τη γυναίκα του για περισσότερη του, που στη γλώσσα της γαελικής, σημαίνει πρόσωπο, που έχει το χάρisma να προλέγη, κατά διαταγή άλλου, τα μέλλοντα!

Από την κουβέντα των δύο αυτών συζύγων, θα δοίτε ότι αυτοί οι δίδυμοι μάγοι, δεν ήταν παρά δυο επιτήδειοι τσαρλατάνοι, που εκμεταλλευόντουσαν την ευσπλασία του κόσμου. —Μπα; είπε το «περιστερίνι», στον άντρα της. Δεν έχεις σήμερα άλλους πελάτες, για να χάνεις τον καιρό σου μ' ένα παλινόπαρτο, σαν αυτό ποδύγευ;

Ο Καλλιότρο χαμογέλασε.

—Αγαπητή μου φίλη, σου έχω εξηγήσει, μου φαίνεται, τον τρόπο, που κάνω τους ανθρώπους να μου εμπιστευούνται και να μου λένε τα μυστικά τους, της είπε. «Ετσι αποκτήσα τη φήμη μεγάλου μάγου! Κι' αυτή τη φορά ο τρόπος μου πέτυχε, γιατί αυτό το παιδί μου μαρτύρησε ένα μεγάλο μυστικό, που αξίζει δολοκλήρη περιουσία!»

—Μπα! Άλήθεια; φώναξε η κ. Καλλιότρο. Για πές μου, λοιπόν, πού είναι το μυστικό;

Ο μάγος αφού χαμογέλασε καλά στην πολυθρόνα του, σταύρωσε τα πόδια του, πήρε μια σάσι χαρούμενη και όχι σοβαρή, όπως έπαιρνε όταν βρισκόταν μπροστά στα θυμάτά του, κι' άρχισε να λέη στο «περιστερίνι» του:

—Συνάντησα στο δρόμο, που έρχόμουν, αυτό το παιδί, που ήξερα ότι ήταν στην δημεσία του δούκα του Λωζέν. Κι' εκείνη ήθελε να πάρω μερικές πληροφορίες για τον δούκα, κατάφερα, με τον τρόπο μου, να φέρω ως εδώ το μικρό. Μ' ένα μόνο μαγνητικό μου βλέμμα, το παιδί με ακολουθήσε σαν πιστό σκυλάκι. Και πάλι, με τον τρόπο μου, το έκανα να μιλήσει. Δεν μου είπε τίποτε σπουδαίο για τον κύριο του, παρά μόνο ότι έχει κάποιο γράμμα για τον δούκα της Ορλεάνης. Αυτό όμως το γράμμα δεν μ' ενδιαφέρει.

—Και τότε πώς είναι εκείνο το μυστικό που αξίζει δολοκλήρη περιουσία; ρώτησε το «περιστερίνι».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο ΞΕΥΠΝΟΣ ΕΓΓΟΝΟΣ

Μια φορά κι' έναν καιρό ζούσε ένας άρχοντας με τη γυναίκα του και το παιδί του. Ο άρχοντας αυτός ήταν μυαλωμένος και γλυκομίλητος. Όλοι τον τιμούσαν, τον αγαπούσαν και πήγαιναν τακτικά στο σπίτι του. Η γυναίκα του πάλι ήταν πάντα με το γέλιο στο στόμα. Όσο για το γυιό, ήταν σοβαρός και προκομμένος στα γράμματα.

Κάποτε ο άρχοντας πήρε τη γυναίκα του και το παιδί και πήγε να γνωρίσει μια ξένη πολιτεία. Στα δύο χρόνια απάνω είχε την άτυχια να πεθάνη η γυναίκα του. Πατέρας και γυιός θρήνησαν το χαμό της.

Ο πατέρας μάλιστα παρηγορούσε το γυιό του και τού έλεγε:

—Παιδί μου η μητέρα σου πέθανε. Έτσι ήθελε ο Θεός. Όλοι θα πεθάνουμε μια μέρα... Έσύ όμως που είσαι άνω κι' όμορφος φρόντισε να παντρευτείς.

Απέναντι στο σπίτι του άρχοντα καθόντουσαν τρία αγόρια που είχαν μιάν αδερφή. Αυτοί ήταν από μεγάλη και τρανή οικογένεια. Απέραισταν, άμυαλα, κι' επιπόλεια τ' αγόρια αυτά σπατάλησαν την περιουσία του πατέρα τους και δεν είχαν πιά στον ήλιο μοίρα. Μονάχα η αδερφή, που ήταν μια ψωροπέφηνη είχε κληρονομήσει ένα σπίτι, που το νοίκιαζε κι' έπαιρνε μερικούς παράδες.

Ο άρχοντας λοιπόν ζήτησε από τα τρία αδέρφια τη νέα γυιό, να τη δώσει γυναίκα στο γυιό του. Εκείνα δέχτηκαν και λίγες μέρες πριν από το γάμο, ο άρχοντας κάλεσε μαρτυρές και χάρισε όλη του την περιουσία στο γυιό του.

Έτσι οι δυο νέοι παντρεύτηκαν, κι' ο άρχοντας ζούσε κοντά στο γυιό του και τη νύφη του. Το αντρόγνυο έκανε κι' ένα χαριτωμένο αγοράκι. Πέρασαν λίγα χρόνια κι' η νύφη η υπερήφανη άρχισε να λήη κάθε μέρα στον άντρα της:

—'Αν μ' αγαπάς, δίδω από το σπίτι τον πατέρα σου. Είναι παράξενος, γκρινιάρης και δεν μπορεί να τον βλέπω πιά μπροστά μου.

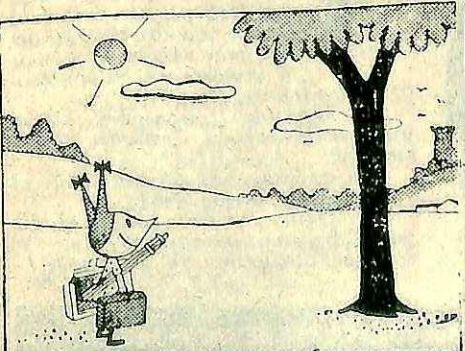
Από τα πολλά η νύφη κατάφερε τον άντρα της. Κι' εκείνος βρήκε τον πατέρα του και τού είπε:

—Να φύγεις πιά από το σπίτι... Τόσα χρόνια σε ταϊζουμε και σε ποτίζουμε... Πήγαινε όπου θέλεις...

—Τί είν' αυτά που μου λές, γυιέ μου; άπόρησε εκείνος. Πώς τολμάς να μη σέβεσαι τον πατέρα σου και να θέλεις να τον πετάξεις στους πέντε δρόμους; Έγώ δεν σου ζητάω μεταξωτά, ούτε στρώματα παχιά. Μια γωνιά σ' αυτό το σπίτι με φτάνει. Μη με δικάωεις από δώ... Οί μέρες μου είναι μετρημένες. Πόσο θα ζήση ακόμα ο γέρο - πατέρας σου;

—Να φύγεις από δώ! φώναζε ο γυιός. Δεν έχω σκοπό να πεθάνη η γυναίκα μου απ' το κακό της!...

—Μα που θέλεις να πάω, παιδί μου;

Και πώς θα ζήσω;

—Να πιάς στην πατρίδα σου! Θα βρής πολλούς που θα σου δώσουν μια γωνιά στο σπίτι τους να κοιμηθείς...

—Και τί θα μου κάνουν οί ξένοι, αφού εσύ δεν θέλεις να μου δώσεις ένα πιάτο φαί;

—Δεν μπορώ πιά να σου κάνω τίποτα. Έτσι μου είπε η γυναίκα μου. Δεν θέλει να σε βλέπη μπροστά της!...

—Αφού δεν με θέλεις στο σπίτι σου, φεύγω, παιδί μου. Ας ζήσω να συχαρώ τη μεγάλη άμαρτία σου. Σε παρακαλώ όμως δώσε μου ένα ρούχο να ρίξω απάνω μου, γιατί έξω κάνει κρύο κι' εκείνα που φοράω παλινώσαν.

Τη στιγμή εκείνη μπήκε μέσα το εγγονάκι του. Είδε τον παππού λυπημένο, μα δεν μίλησε.

Τότε ο πατέρας είπε στο παιδί του: —Σύε, γυιέ μου, στο σταύλο και πάρε το σκέπασμα που έχω ρίξει στο άλογο. Φέρτο και δώστο στον παππού σου που κρύνει...

Ο εγγονος, που ήταν έξυπνο παιδί, είπε άμέσως:

—Καλά... Πάμε, παππού, μαζί...

Όταν φτάσανε στο σταύλο, βρήκαν το σκέπασμα. Τό πήρε ο εγγονος και μ' ένα μαχαίρι τέκοψε στα δύο.

—Γιατί, παιδί μου, τού λέει ο παππούς, τέκοψες στη μέση; Αυτό δεν με φτάνει να σκεπαστώ. Ο πατέρας σου είπε να μου το δώσεις όλο!...

—Έγώ θα σου δώσω το μισό... απάντησε εκείνος. Πήγαινε να κάνης τα παράπονά σου στον πατέρα μου...

Ο γέρο - άρχοντας πήγε και βρήκε το γυιό του.

—Ξέρεις τί έκανε το παιδί σου; Έκοψε στα δύο το σκέπασμα. Δεν μου το δίνει όλο, παιδί μου.

Τότε ο πατέρας λέει στο γυιό του:

—Δεν έκανες καλά! Έπρεπε να δώσεις όλο το σκέπασμα στον παππού σου!... Γιατί το έκοψες στη μέση!...

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Η Βαρκούλα

Με το κύμα φτερουγίζει σαν θαλασσινό πουλί και με τα κουπιά αρμενίζει κι' αν γεννιό ο γιάλος νυαλί.

Μα σαν είναι στο καράβι πάντα ο ναύτης τη θωρεί σαν έλπίδα που δεν παύει να τότε παρηγορή.

Γιατί η βάρκα θα τον φέρη σαν αράξει αντίκρυνά σ' ακρογιάλια και στα μέρη που η καρδούλα του πονά...

Κι' ο Θεός να μνήν το δώση το καράβι αν βυθιστή, τη ζωή του ίσως γλυτώση η βαρκούλα του η πιστή.

Ι. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

—Τό έκομα στη μέση, άπαρκείθηκε ο ξευπνος εγγονος, για να δώσω σε σένα, πατέρα, το άλλο μισό. Όπως πετάς εσύ στο δρόμο τον πατέρα σου, θα σε δώσω κι' εγώ μια μέρα. Και τότε με τί θα σκεπασής, που θα κάνη κρύο;

Όταν ο πατέρας άκουσε αυτά τα λόγια, αναστέναζε βοδεια. Κατάλαβε το μεγάλο κακό που πήγαινε να κάνη στον πατέρα του και είπε στο γέρο - άρχοντα:

—Συχώρα με, πατέρα! Σε άδίκησα!... Συχώρα με... Μείνε στο σπίτι σου! Έσύ θα είσαι ο αφέντης μας εδώ μέσα!...

Και κάνοντας το σταυρό του, ψιθύρισε «Τίμα τον πατέρα σου και τη μητέρα σου!...»

Κι' από τότε έζησε αγαπημένος με τον πατέρα του, ενώ η γυναίκα του έχυσε πικρά δάκρυα, μετανοιώνοντας για το κακό που ήθελε να κάνη τού πεθερού της.

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Φλυαρία και ραδιόφωνο

Ο πατέρας τού Λάκη δεν χάνει εύκαιρία για να δίνη στο γυιό του κάθε τόσο συμβουλές. Μα ο Λάκης, σωστό τρελλό-παιδί, συνεχίζει με περισσότερο... όρμη τις άταξιές του.

«Ετσι, μια φορά που οί γονεείς του είχαν καλεσμένους, ο Λάκης παράτησε τα παιχνίδια του και θρονισμένος σε μια πολυθρόνα άρχισε ν' ανακατεύεται στις κουβέντες των μεγάλων φλυαρώντας συνεχώς.

Σε μια στιγμή ο πατέρας του, έβω φρενών απ' τη διαγωγή του, γυρίζει και τού λέει:

—Να έκhes επί' όψη σου, παιδί μου, ότι η φλυαρία είναι ζημία!

—Και όμως, μπαμπά, άπαντά, χωρίς να χάση καιρό ο Λάκης, ενώ ξέρω κάποιον που κερδίζει απ' αυτήν.

—Και ποιος είναι αυτός; ρωτάει κατάπληκτος ο πατέρας του.

—Ο βέιος Άνδρέας! απαντάει ο Λάκης. Χρόνια τώρα δεν είναι σπύκερ στο ραδιοφωνικό σταθμό;

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

Χιούμορ

Τί πράγμα είναι ελαφρό σαν το φτερό κι' όμως δεν μπορούν χίλιοι άνθρωποι να το σηκώσουν;

—Η σαπούνφορσκα... *

Σ το σχολείο.

—Τι γένους είναι το αυγό, Τοτό;

—Εξαρτάται. Θα περιμένουμε να δούμε τι θα βγή; κόκκορας ή κόττα.

—'Αν σ' ένα φράχτη βρίσκονται δώδεκα πουλάκια κι' ένας κυνηγός σκοτώση το ένα πόσα θα μείνουν;

—Ένα! Τί άλλα θα έχουν πετάξει!

—Γιατί, Λιλή, δεν βγήκε σήμερα ο ήλιος;

—Γιατί τον μάλωσε ο μπαμπάς του που έπαιζε χθες όλη την ημέρα με τα σύννεφα.

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ

Κατάρα σ' εκείνον που μου κλέψε τη γυναίκα μου! άκούστη-
κε μια απελπισμένη κραυγή μέσ' στη νύχτα.
Ένας άντρας ψηλός, μ' άσπασμα μπράτσα, κατέβαινε
τό μικρό λόφο, όπου είχε στήσει πριν μια βοδμάδα την
καλαμενία καλύβα του.

— Κατάρα κι' έκδικησι! ξαναφώναξε, σφίγγοντας τις γρο-
θές του.
Σάπασαν άμέσως τα «τάμ - τάμ», και μια σιωπή νεκρική ά-
πλώθηκε άπ' την πρώτη ως την τελευταία καλύβα του χωριού. Τό
γλέντι, που είχε άρχισει από δυό μέρες και που έπρεπε να συνε-
χισθί ένα όλόκληρο φεγγάρι, σταμάτησε ξαφνικά.

Ποιά αίτια λοιπόν έκανε τό Σιραντού — δυό ημερών γαμπρό —
να φωνάξη «Κατάρα!», στην πιο ευχάριστη στιγμή της ζωής του;
Ο ψηλός μύθος πλέριασε τό φύλαρχο, γονάτισε μπρο-
στά του και τούπε, μ' ένα λυγμό πούμοιαζε με ούρλιασμα:
— Μου κλέψανε τη Φατουμάτα! Κατάρα σ' εκείνον που τόκα-
νε! Ζητώ έκδικησι!

Σ' ένα νεύμα του άρχηγού, τό μεγαλύτερο τύμπανο άρχισε να
χτυπά άργά αλλά ζωηρά: Τάμ... Τάμ... Τάμ...
Ο άρχηγός καλούσε έτσι όλο τό χωριό, γιά κάτι τό πολύ
σοβαρό.

Οί μωυροι σχημάτισαν σε λίγο ένα κύκλο και κάθισαν πάνω
στην άμμο. Στο βάθος, κάτω άπ' τόν αιώναόβιο πλάτανο της έρή-
μου, στήθηκε τό δικαστήριο: Ο άρχηγός τών 'Ασσαυλι, της Φυ-
λής τών άνδρείων, με τά δυό του πρωτοπαλλήκαρά, τόν 'Αμπντου-
λά και τό Νεφιλά, άριστερά. Δεξιά, ό ιερεύς και μάγος ό πολύ-

καλύβα, σαν κάποιος να τσακωνόνταν. Τού φάνηκε παράξενο, τέ-
τοιαν άρα. Βγήκε να δή. Μά δεν βρήκε κανένα. Όταν γύρισε
ύστερα στην καλύβα του, ή γυναίκα του είχε εξαφανιστή! Κάποιος
τού την είχε κλέψει!

Άφου τελείωσε αυτή τη διήγησί του, ό Σιραντού έγειρε τό κε-
φάλι του στο στήθος του.

Ξαφνικά, σήκωσε ψηλά τά χέρια του και φώναξε στον άρχηγό:
— Κατηγορώ...

— Εκείνος τούκαμε τότε τις συνηθισμένες συστάσεις:
— Άν εκείνος πούκλεψε τη γυναίκα σου είναι μάγος-ιερεύς,
φύλαξο, γιατί θα έκδικηθί κι' αυτός.

— Κατηγορώ... ξανάπε ό Σιραντού.

— Άν δεν σου την έκλεψαν, μά έφυγε μόνη της, οι θεοί θα σε
τιμωρήσουνε.

— Κατηγορώ... έπτε πάλι ό Σιραντού.

— Καλά, λοιπόν, μίλησε...

Μιά άγωνία είχε κυριέψει τώρα άντρες και γυναίκες. Γιατί ό
κατηγορούμενος, κι' αν ακόμα δεν ύπάρχαν άλλες αποδείξεις, θα-
ταν υποχρεωμένος να πιή μπροστά στο φύλαρχο τό «δηλητήριο
της δοκιμασίας» πούφτιασαν οι δυό γυνές!

Άν πέθαινε, θα σήμαινε πως ήταν ένοχος. Θα καίγανε τότε τό
σπίτι του και θα διώχνανε όλους τούς συγγενείς του άπ' τό χω-
ριό. Άν όμως ζούσε, θαχε τό δικαίωμα να σκοτώση εκείνον που
τόν κατηγορήσε άδικα.

Ο Σιραντού άρχισε πάλι να μιλά, άργά:

— Κατηγορώ τό θείο μου Μουσταφά, τόν άρχιερέα!

— Ένα ρίγος πέρασε άπ' τά

κορμιά τών νέων. Οί γέροι τα-
ράχτηκαν κι' ό φύλαρχος έσκω-
ψε τό κεφάλι.

Ο Μουσταφά σηκώθηκε, — ά

τάραχος, και προχώρησε στη

μέση του κύκλου. Στράφηκε ά-
μέσως στις γυνές και τούς έ-
γνεψε να τού ετοιμάσουνε τό

πιστό. Ύστερα γονάτισε γιά
να προσευχηθί...

Σε λίγο σηκώθηκε, πήρε με

τά δυό του χέρια τό κύπελλο
που τού πρόσφεραν οι γυνές,
κι' ήπιε μονορούφι όλο τό πε-
ριεχόμενό του!

Ολοι κρατούσαν την άνάσα

τους, όλοι βρίσκονταν σε άγω-
νία. Τί θα γινόταν τώρα;...

Μά ό Μουσταφά, κάθισε σ'

ένα κάθισμα, άτάραχος. Τό δη-
λητήριο δεν τόν είχε πειράξει
καθόλου!

Ο Σιραντού τόν κύτταξε,

και τό άπλοϊκό μυαλό του σά-
στιζε. Γιατί ήξερε καλά πως ή
γυναίκα του βρισκότανε σε μία
καλύβα τού θείου του, στο
δάσος.

Πώς λοιπόν είχαν θελή-
σει οι θεοί να μην πεθάνη
ό ένοχος Μουσταφά; Ήταν
τόσο άδικο;...

Άπορούσε ό Σιραντού,
γιατί δεν ήξερε πως οι δυό
γυνές, που ήταν όργανα
του Μουσταφά, δεν τού εί-
χαν βάλεϊ δηλητήριο στο
πιστό που ετοιμάσαν!...

Την άλλη μέρα, ό Σι-
ραντού δραπέτευσε άπ' τό
χωριό, διψασμένος γιά έκ-
ζουγκλα, κι' άφου πάσχισε
δίκησι.

Κρύφτηκε στη ζούγκλα,
κι' άφου πάσχισε τρεις
μήνες, άρπαξε στο τέλος
ένα λεονταράκι άπ' τούς
γονείς του και τόρριξε μέ-
σα στην καλύβα πούμεναν
ή γυναίκα του κι' ό Μου-
σταφά, τό ένοχο ζευγάρι.

Σε λίγο, ή έξαγριωμένη λέαινα
μπήκε στην καλύβα, ζητώντας τό μι-
κρό της.

Και σπάραξε την άπιστη, μαζί με
τόν κακούργο Μουσταφά!

... Όταν, την άλλη μέρα, οι χω-
ρικοί βρήκαν κατασπαράγμένο τό
ζευγάρι, συχώρεσαν τό Σιραντού.

ΓΚΥ ΛΕ ΜΟΥΕΝ

Ο Σιραντού άρπαξε ένα λεονταράκι από τούς γο-
νείς του...

Συναρπαστικό άστυνομικό μυθιστόρημα υπό Τζέιμς Μίλλερ

Τό δημάδι του θανάτου

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο πλούσιος διομήχανος φαρ-
μακευτικών ειδών Φρέντερικ Τζίλ-
χαμ κάνει μία παράξενη πρόταση
στο νεαρό καθηγητή της Ιαπωνι-
κής πάλης Ντανιέλ Μόρισον: να
τόν προσλάβη στην ύπηρεσία του,
με καλό μισθό, γιά να φυλάξη την
δυομήνη και θεοτέρελλη κόρη του
Μάρτζυ, που προκαλεί σκάνδαλα
κάθε τόσο και κινδυνεύει να μπλε-
χτή σε πολύ άσχημες περιπέτειες.
Εκείνος δέχεται. Μά ή Μάρτζυ
τού φέρεται περιφρονητικά και τό
δηλώνει καθαρά πως θα τόν α-
ναγκάση να φύγη με τη συμπερι-
φορά της. Έξ' άλλου, ό Μόρισον
παίρνει ένα μυστηριώδες άπειλη-
τικό τηλεγράφημα από κάποιον ά-
γνωστο, που τού συνιστά να μην
αναλάβη αυτή τη δουλειά αν άγα-
πά τη ζωή του. Στο σπίτι τών
Τζίλχαμ μένουν ή μίς 'Ελεν Τζίλ-
χαμ, γεροντοκόρη κι' άδελφή τού
διομήχανου, ό μεσοκόπος δόκτωρ
Βάρντεν κι' ό νεαρός φίλος της
οικογενίας Ράλφ Φόρντχαμ. Ή
μίς 'Ελεν πληροφορεί τό Μόρισον
ότι ή γυναίκα τού άδελφού της,
ή Κόνστανς, τόν άπατάει ξεδιάν-
τροπα κι' ότι άδιαφορεί τελείως
γιά τό σπίτι της, άλλ' ό άντρας
της δεν έχει τη δύναμη να της έ-
πιδωθή. Τό πρώτο έραβό, μετά
τό φαγητό, ή Μάρτζυ βγαίνει γιά
να πάη σ' ένα νυχτερινό κέντρο.
Ο Μόρισον τη συνοδεύει. Εκεί
μολώνε μ' ένα ύποπο τύπο που
την ένωχούσε, και τόν τσακίζει
στο έδαφος. Άρνείται ώστόσο να
δεσθή μία πρόταση της Μάρτζορ,
που θέλει να τόν δωροδοκήση γιά
να τόν έχη με τό μέρος της. Ξα-
φνικά, μπαίνει στο κέντρο ή ώ-
ριστοτάτη μητέρα της Μάρτζορ,
μαζί με τό φίλο της, ένα άθλητι-
κό νέο. Ή Μάρτζορ φεύγει άμέ-
σως, με τό Μόρισον. Όταν φτά-
νουν σπίτι, ό Τζίλχαμ έχει βήλ
έξω. Σε λίγο, ή Κόνστανς φερ-
νει εκεί τό φίλο της. Ή 'Ελεν
νέι άκούει, έξεγείρεται γιά τό
θράσος της και της φωνάζει πως
θα τή πιά οκτα στον άδελφό της.
Τ' άλλο πρωί, ή Μάρτζορ ζη-
τάει άπ' τό Μόρισον να της δώση
μαθήματα ζίου - ζιτσου.

— Μά είναι πολύ έ-

πικίνδυνο, της είπα.

— Άν τυχόν στοχαμπου-
λήσετε κανένα χέρι,

δεν θα υποσώψτε πιά να σηκά-
στε ένα ποτήρι με κοκταίν!

— Τόσο τό χειρότερο! φώ-
ναξε ή Μάρτζυ.

Και σηκώθηκε να φύγη, λί-
γο πεσιμωμένη. Την άφησαν ν'

άποιασκρυνθί μερικά βήματα,
κι' ύστερα της φώναζε να κι'

σταθή. Είχα σκεφθί πως δεν
ήταν συμφέρον μου ν' άποθα-
ρής τις αγαθές προθέσεις
της άπέναντί μου.

— Καλά, έλάτε να σας δεί-
ξω μερικές λαβές, της είπα.

Τό χαμόγελό της φανέρωσε
πως ήταν ήδη βεβαία γιά την
υπόταξή μου. Νευρίασα, μά
δεν μπορούσα πιά να πάρω
πίσω τό λόγο μου.

Εξαλλος τότε ό άρχηγός της 'Αστυνομίας, άπ' την άνοησία
του 'Αφελίδη, στέλνει καταπείγον τηλεγράφημα στον άραστή
τόσων άδικών συλλήψεων και τού λέει:

«Ήλιθιε, δεν καταλαβαίνεις, ότι ένας είναι ό έγκληματίας
που καταζητείται».

Άλλά ό 'Αφελίδης, χωρίς να χάση διάλογο τό θάρρος του,
άπαντά με την έξης νεότερη άναφορά:

«Εσείς άπ' την πρωτεύουσα, βλέπετε πάντα με άλλο μάτι
τά πράγματα. Εμείς όμως στα χωριά έννοούμε να λαβαίνουμε
τά μέτρα μας. Και οι τέσσερις συλληθέντες έχουν ρημάσει
τά κοτέτσια της περιοχής... Έλπίζω στους ύπόλοιπους δυό να
περιλαμβάνεται ό δολοφόνος σας!...».

Ο Τζίλχαμ κι' ό Ράλφ
Φόρντχαμ διασκέδαζαν
κυττάζοντάς μας.

— Ή Μάρτζορ κάνει
γυμναστική μία Κυριακή πρωί...
Άπίστευτο!... είπε ό Τζίλ-
χαμ.

— Φύγετε από κεί! τούς
φώναζε νευριασμένος.

— Συνεχίστε λοιπόν, είπε
ό Φόρντχαμ. Άφίστε να σας
θαυμάσω με λίγο ακόμα.

— Πιστεύω πως ή δεσποί-
νις κουράστηκε πιά.

— Μπά, καθόλου, φώναξε
ή Μάρτζυ. Μάθετέ μου κι' άλ-
λα!

— Όχι. Φτάνουν αυτά γιά
πρώτο μάθημα.

— Εσείς λοιπόν κουρασθή-
κατε, φαίνεται, μου είπε είρω-
νικά.

Μούκωσε δυό δάχτυλά της
στα πλευρά, κόβοντάς μου έ-
τσι την άνάσα. Ύστερα έτρε-
ξε και μπήκε στο σπίτι.

Την κύτταζε πού έφευγε, με
τό στόμα άνοιχτό. Σίγουρα,
δεν θα μπορούσα ποτέ να κα-
ταλάβω τις γυναίκες. Άπο-
ρούσα πάντα πως κατάφεραν
ν' άποθηκεύουν τόση ένέργεια
στο λεπτοκαμωμένο κορμί
τους...

Άνέβηκα σιγά - σιγά στη
βεράντα.

— Σας θαύμασα, Ντάν,
μου ξαναείπε ό Φόρντχαμ. Πο-
λύ θάθελα να μου κάνετε κι' έ-
μένα μαθήματα.

— Συμφωνώ. Θέλω κι' έ-

Μικρές Ιστορίες

Οι τέσσερις από τούς έξη...

Κάποτε ό άρχηγός της άστυνομίας μιάς μεγαλουπόλεως πλη-
ροφορήθηκε από τα όργανά του, ότι ένας καταζητούμενος στυ-
γερός έγκληματίας, έχει καταφύγει σε μία μικρή επαρχιακή
πόλη. Άμέσως, λοιπόν, στέλνει στον άστυνομίο της περιοχής
'Αφελίδη μιά σειρά από φωτογραφίες τού κακοποιού σε έξη
διαφορετικές στάσεις.

Δεν περνούν δυό μέρες κι' ό άρχηγός παίρνει την άκόλουθη
άναφορά από τόν τοπικό άστυνομίο:

«Ήδη έχω συλλάβει τέσσερις από τούς έξη καταζητούμε-
νους. Έλπίζω, ότι και οι άλλοι δεν θα άργήσουν να συλλη-
φθούν από τούς άνδρες μου!...».

Εξαλλος τότε ό άρχηγός της 'Αστυνομίας, άπ' την άνοησία
του 'Αφελίδη, στέλνει καταπείγον τηλεγράφημα στον άραστή
τόσων άδικών συλλήψεων και τού λέει:

«Ήλιθιε, δεν καταλαβαίνεις, ότι ένας είναι ό έγκληματίας
που καταζητείται».

Άλλά ό 'Αφελίδης, χωρίς να χάση διάλογο τό θάρρος του,
άπαντά με την έξης νεότερη άναφορά:

«Εσείς άπ' την πρωτεύουσα, βλέπετε πάντα με άλλο μάτι
τά πράγματα. Εμείς όμως στα χωριά έννοούμε να λαβαίνουμε
τά μέτρα μας. Και οι τέσσερις συλληθέντες έχουν ρημάσει
τά κοτέτσια της περιοχής... Έλπίζω στους ύπόλοιπους δυό να
περιλαμβάνεται ό δολοφόνος σας!...».

γώ να ξεμουδιάζω κάπου - κά-
που, γιά να μη χάνω τη φό-
μα μου.

— Έγώ την έχω χάσει κι'
όλας! Τόν περασμένο χειμέ-
να, κολυμπούσα ταχτικά. Ά-
πό την άνοιξη και δώδε όμως,
τό μοναδικό σπορ που κάνω,
είναι τό άνεδοκατέδασμα αυ-
τής της σκάλας!

— Κι' εγώ χρειάζομαι λίγη
γυμναστική, είπε ό Τζίλχαμ.

Έχω μιά ιδέα, Μόρισον: Να
ιδρύσουμε μιά άθλητική λέ-
σχη, εδώ μεταξύ μας! Αύριο
κι' όλας θα παρακαλέσω τό
δικηγόρο μου να συντάξη τό
καταστατικό.

Άκουσα τό θόρυβο τών
τοσών ενός αυτοκινήτου στη
χοντρή άμμο της δενδροστοι-
χίας, και τό είδα σε λίγο να
σταματά μπροστά στη σκά-
λα.

Ένας άνθρωπάκος κοντός
και φαλακρός βγήκε άπ' αυτό.
Κρατούσε μιά θηκή με ιατρι-
κά εργαλεία.

— Καλημέρα, αγαπητέ μου
Γκρήν, τού είπε ό Τζίλχαμ. Ή
άδελφή μου ξαναπάθε νευρο-
κή λοιπόν. Ο δόκτωρ Βάρντεν,
που μένει στο σπίτι μας, της
έδωσε ένα κάποιο καταπραύ-
ντικό. Σκέφθηκα όμως πως ή-
ταν προτιμότερο να σας είδο-
ποιήσω γιά να τη δπτε και
σείς.

— Πού είναι; ρώτησε ό
γιατρός.

— Στην κάμαρά της.

Ο δόκτωρ Γκρήν μπήκε στο
σπίτι. Ο Τζίλχαμ σιγάφικε
σε μας.

— Άχ, αυτές οι γυναίκες!
μας είπε. Θάλεγε κανείς πως
βαλθηκαν να πλουτίσουνε
τούς γιατρούς. Μιά γυναίκα,
μονάχη της, καταφέρνει νάχη
πιο πολλές άρρώστειες από δε-
κα άντρες μαζί!

— Ναι, μά είναι τόσο ευ-
χάριστο να τις βλέπω κανείς
γύρω τού! παρατήρησε ό Φόρ-
ντχαμ.

— Μπά! Σε τί μας χρησι-
μεύουνε; Έγώ προσωπικά δεν
μπορώ να τό καταλάβω... Λέ-
νε συνήθως πως μας κρατάνε
συντροφιά. Κι' όμως, κανείς
στον κόσμο δεν σου κρατάει
τόσο λίγη συντροφιά, όσο μιά
γυναίκα... Άλλοτε, διευθύνεις
έσθ τη ζωή τους κι' άλλοτε έ-
κείνες τη δική σου. Δεν υπάρ-
χει μέση λύσις... Οί άντρες
κάνουν εκατό φορές καλύτερη
συντροφιά.

— Ναι, μά μιά γυναίκα μπο-
ρεί να σου προσφέρει υπηρεσί-
ες, που δεν μπορεί να τις προ-
σφέρει κανείς άντρας.

— Άηλοδή!

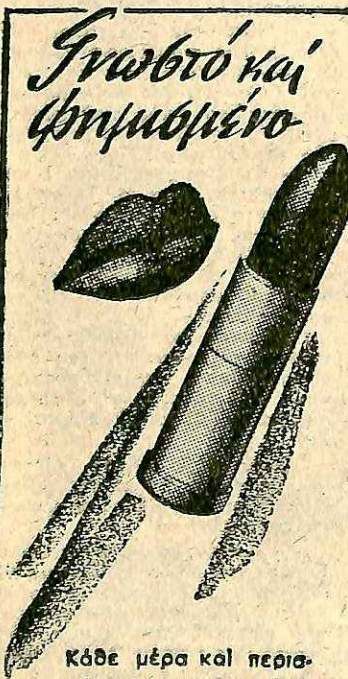
— Νά... άς πούμε, σου διη-
γείται τά μικρά μυστικά της
κάθε φιλενάδας της...

Τη στιγμή εκείνη, βγήκε
τρέχοντας από τό σπίτι μιά
καμωμένη.

— Κύριε! Κύριε! φώναξε.
Ο γιατρός σας παρακαλεί να
τηλεφωνήστε άμέσως στο νοσο-
κομείο να στείλουν ένα ασκό
δευγόνου. Είναι πολύ άσχημα
ή με 'Ελεν!

Ο Τζίλχαμ μπήκε βιαστι-
κά στο σπίτι. Ο Φόρντχαμ

κι' εγώ κυτταχθήκαμε με κάποιον άμχανία.
— Πάμε να δούμε μήπως μπορούμε να φανούμε χαρτί-μοι σε τίποτε μου είπε ο Φόρντχαμ.
Ακολουθήσαμε την ξερο-λαμένη καμαριέρα ως το τρίτο πάτωμα. Στα μέσα του διαδρόμου, μπροστά σε μια πόρτα, στεκόταν τρεις άλλοι ύ-

Κάθε μέρα και περισ-
σότερες γυναίκες θρ-
σκούν πως τό κραγιόν
ZANDE διαρκεί πολύ,
θαίνει λιγότερο και
δίνει στη χείλη τους
την φυσική χάρη και
γοητεία που επιδιώκουν

Zande

MADE IN U.S.A.
KRAΓION ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ
ΕΙΣ ΤΡΙΑ ΜΕΓΕΘΗ ΚΑΙ ΑΝΤΑΛ/ΚΑ
PIMMEL ΚΑΙ ΑΝΤΑΛ/ΚΑ
POYZ ΕΙΣ ΚΡΕΜΑ

ΜΕ ΛΟΣΕΙΣ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΓΑΒΡΙΛΑΚΗΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 61
1^{ος} ΟΡΟΦΟΣ· ΤΗΛ. 28-407

Μ. ΛΟΥΓΙΔΟΥ-ΑΜΠΑΖΩ
Ειδικώς εκπαιδευθείσα εις Πα-
ρισίους δια την περιποίησιν
προσώπου· βερματός· Μασάζ,
ρυτίδες, φακίδες, παχυσαρ-
κία. Δέχεται εις τό ΕΠΙΣΤΗ-
ΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ
ΚΑΛΟΝΗΣ.
*Αγ. Κων/τίου 14

πρωτεύει. Δεν ήταν δύσκολο να
μαντέψω κανείς πως κρυφάκου-
γαν.
— Ένας θόρυβος παράξενος
ερχόταν από μέσα απ' το δω-
μάτιο: Κάτι σαν να τραβού-
σε κανείς με μικρά τινάγματα
τα μιά καρτέλα πάνω σε κά-
ποιο υλισμένο παρκέ.
«Κι' όμως υπάρχουνε πάν-
του χαλιά σ' αυτό το σπίτι!»
σκέφθηκα.

Μια αγωνία ακαθόριστη με
είχε παγώσει. Αυτό που άκου-
γα, ήταν ή άναπνοή της «Ε-
λεν! Δοκίμασα την έντυπωση
πως ένα προϊόνι μου πριόνιζε
τα κόκκαλα...»

«Ακούστηκε ξαφνικά μιά τρο-
μαγμένη γυναικεία φωνή. Ύ-
στερα άνοιξε ή πόρτα και φά-
νηκε ή Κόνστακε Τζίλχαμ. Τα
χαρακτηριστικά της ήταν συ-
σπασμένα από τον τρόμο. Το
δέρμα της φαινόταν βουτηγμέ-
νο σε κάποιο υγρό αποχρωμα-
τισμού. Τα χείλη της ήταν μι-
νανοχίτα αλλά ακίνητα...»

— Όταν άνοιξε ή πόρτα, ό
αόγκος ακούστηκε δυνατότερα.
Είδα τό γιατρό σκυμένο πάνω
από τό κρεβάτι, με τη θήκη
των εργαλείων του άνοιχτή δί-
πλα του.

— Η Κόνστακε μ'ε πάσαμέρι-
σε για να περάσει. Προχώρησε
στο διάδρομο, έστριψε δεξιά
και χάθηκε.

Φάνηκε ύστερα στο κατώφλι
ή Μάρτζυ.

— Πέστε στο μπαμπά ν' ά-
νεβή άμέσως, είπε.

— Μήπως μπορώ, Μάρτζο-
ρου... άρχισε ό Φόρντχαμ.

Μα ή πόρτα ξανάκλεισε ά-
μέσως.

Μια καμαριέρα πήγε να εί-
δοποίηση τό Τζίλχαμ.

— Ακούτε αυτό τό ψυχουα-
χητό: Είναι φοιητό! μου ψιθύ-
ρισε ό Φόρντχαμ.

— Ο μακάβριος εκείνος ήχος
άδυνάτιζε σιγά-σιγά.

— Τη βοήκη ή κυρία σ' αυ-
τή την κατάσταση, μ'ε πλη-
ροφόρησε ή καμαριέρα, που εί-
χε μείνει μαζί μ'ε — ή ίδια
που είχα πρωτοδ'η την προη-
γούμενη μέρα, όταν έφτασα
μαζί με τό Τζίλχαμ. «Αν δεν
είχε μ'η αυτή, για να δ'η π'ε
π'ήγαινε ή μ'ε «Ελεν, δεν θα
καταλάβαινε κανείς τίποτε...»

— Ακούστηκαν βρεδιά ήήματα
στη σκάλα και φάνηκε στο δι-
άδρομο ό Φρέντερικ Τζίλχαμ.
Πέρασε μπροστά μ'ε δίχως να
σταματήσει κι' άνοιξε την πόρ-
τα της κάμαρας.

— Η μ'ε «Ελεν ήταν ξαπλώ-
μένη ανάσκελα στο κρεβάτι
της, δίχως μαξιλάρι τώρα.

— Άνάσκιε με δυσκολία, άλ-
λά δεν είχε πιά όρ'οχο. Μιά
γαλήνη άπόλυτη άπλωνόταν
στά χαρακτηριστικά της.

— Στα πόδια του κρεβατιού, ό
γιατρός έψαχνε μ'ε' στη θήκη
των εργαλείων του.

— Η Μάρτζυ στεκόταν όρθια
κοντά του. Όταν μπήκε ό πα-
τέρας της, φρόντισε άμέσως
να ξανάκλειση την πόρτα.

— Φαίνεται πως τούς ένο-
χλούμε, είπα. Πάμε να φύ-
γουμε.

— Όχι, άς περιμένουμε λί-
γο, άπάντησε ό Φόρντχαμ.

— Η καμαριέρα έβγαλε ξα-
φνικά μιά φωνή.

— Δεν άκούγεται πιά τίπο-
τά! ούρλιασε.

— Στράφηκα για να τη διατά-
ξω να σωπάση, μα αυτή έφυ-
γε κλαίγοντας με λυγμούς.

— Άπλώθηκε πάλι σιωπή γύ-
ρω μ'ε. Τέντωσα τότε τ' αυτί
μου.

Ναί, είχε σταματήσει ό θό-
ρυβος της άναπνοής της «Ε-
λεν!

«Αυτό δεν θα π'η τίποτα,
συλλογίστηκα. Είν' άδύνατο
άλλωστε ν' άκουσ'η μ'ε κανο-
νική άναπνοή μέσα από μ'ε
κλεισμένη πόρτα».

— Η πόρτα της κάμαρας ξα-
νάνιζε άπότομα και φάνηκε
τό κεφάλι του Τζίλχαμ.

— Γρήγορα! φώναξε. Τηλε-
φωνήστε στο νοσοκομείο Νόρ-
γουντ. Γιατί δεν φέρανε άκό-
μα τόν άσκό του όυγονού;...
Πεθαίνει!...

— Ο Φόρντχαμ έφυγε τρέχον-
τας και κατέβηκε τα σκαλο-
πάτια τέσσερα-τέσσερα.

— Τον άκολουθησα κι' εγώ.

Τηλεφώνησε στο νοσοκομείο.
Τού άπάντησαν πως είχαν
στείλει τό όυγόνο προ δέκα
λεπτών και πως θάφτανε σί-
γουρα από στιγμή σε στιγμή.
Δεν μπορούσαν να κάνουν τί-
ποτα περισσότερο...

— Ο Φόρντχαμ κρέμασε τ' ά-
κουστικό. Π'ηρε ύστερα στο έ-
σωτερικό τηλέφωνο τό θυρωρό
και τού είπε να στείλη άμέσως
στο τρίτο πάτωμα ό,τι θάφε-
ραν από τό νοσοκομείο.

Ξανανέβηκαμε έπειτα. Κα-
θώς πλησιάζαμε στην πόρτα
της κάμαρας της «Ελεν, είδα-
με να βγαίνει από κεί ό Τζίλ-
χαμ. Δεν βιαζότανε πιά. Το
κεφάλι του φαινόταν χωμένο
ανάμεσα στους ώμους του...!

— Τον άκολουθούσε κι' ό για-
τρός, και τούλεγε με ταραχή:
— Πρέπει να είδοποιήσετε ά-
μέσως την άστυνομία! Η γυ-
ναίκα αυτή δηλητηριάστηκε!

— Ναι, είχα σταματήσει ό θό-
ρυβος της άναπνοής της «Ε-
λεν!

«Αυτό δεν θα π'η τίποτα,
συλλογίστηκα. Είν' άδύνατο
άλλωστε ν' άκουσ'η μ'ε κανο-
νική άναπνοή μέσα από μ'ε
κλεισμένη πόρτα».

— Η πόρτα της κάμαρας ξα-
νάνιζε άπότομα και φάνηκε
τό κεφάλι του Τζίλχαμ.

— Γρήγορα! φώναξε. Τηλε-
φωνήστε στο νοσοκομείο Νόρ-
γουντ. Γιατί δεν φέρανε άκό-
μα τόν άσκό του όυγονού;...
Πεθαίνει!...

— Ο Φόρντχαμ έφυγε τρέχον-
τας και κατέβηκε τα σκαλο-
πάτια τέσσερα-τέσσερα.

— Τον άκολουθησα κι' εγώ.

Τηλεφώνησε στο νοσοκομείο.
Τού άπάντησαν πως είχαν
στείλει τό όυγόνο προ δέκα
λεπτών και πως θάφτανε σί-
γουρα από στιγμή σε στιγμή.
Δεν μπορούσαν να κάνουν τί-
ποτα περισσότερο...

— Ο Φόρντχαμ κρέμασε τ' ά-
κουστικό. Π'ηρε ύστερα στο έ-
σωτερικό τηλέφωνο τό θυρωρό
και τού είπε να στείλη άμέσως
στο τρίτο πάτωμα ό,τι θάφε-
ραν από τό νοσοκομείο.

Ξανανέβηκαμε έπειτα. Κα-
θώς πλησιάζαμε στην πόρτα
της κάμαρας της «Ελεν, είδα-
με να βγαίνει από κεί ό Τζίλ-
χαμ. Δεν βιαζότανε πιά. Το
κεφάλι του φαινόταν χωμένο
ανάμεσα στους ώμους του...!

— Τον άκολουθούσε κι' ό για-
τρός, και τούλεγε με ταραχή:
— Πρέπει να είδοποιήσετε ά-
μέσως την άστυνομία! Η γυ-
ναίκα αυτή δηλητηριάστηκε!

— Ναι, είχα σταματήσει ό θό-
ρυβος της άναπνοής της «Ε-
λεν!

«Αυτό δεν θα π'η τίποτα,
συλλογίστηκα. Είν' άδύνατο
άλλωστε ν' άκουσ'η μ'ε κανο-
νική άναπνοή μέσα από μ'ε
κλεισμένη πόρτα».

— Η πόρτα της κάμαρας ξα-
νάνιζε άπότομα και φάνηκε
τό κεφάλι του Τζίλχαμ.

— Γρήγορα! φώναξε. Τηλε-
φωνήστε στο νοσοκομείο Νόρ-
γουντ. Γιατί δεν φέρανε άκό-
μα τόν άσκό του όυγονού;...
Πεθαίνει!...

— Ο Φόρντχαμ έφυγε τρέχον-
τας και κατέβηκε τα σκαλο-
πάτια τέσσερα-τέσσερα.

— Τον άκολουθησα κι' εγώ.

Τηλεφώνησε στο νοσοκομείο.
Τού άπάντησαν πως είχαν
στείλει τό όυγόνο προ δέκα
λεπτών και πως θάφτανε σί-
γουρα από στιγμή σε στιγμή.
Δεν μπορούσαν να κάνουν τί-
ποτα περισσότερο...

— Ο Φόρντχαμ κρέμασε τ' ά-
κουστικό. Π'ηρε ύστερα στο έ-
σωτερικό τηλέφωνο τό θυρωρό
και τού είπε να στείλη άμέσως
στο τρίτο πάτωμα ό,τι θάφε-
ραν από τό νοσοκομείο.

Ξανανέβηκαμε έπειτα. Κα-
θώς πλησιάζαμε στην πόρτα
της κάμαρας της «Ελεν, είδα-
με να βγαίνει από κεί ό Τζίλ-
χαμ. Δεν βιαζότανε πιά. Το
κεφάλι του φαινόταν χωμένο
ανάμεσα στους ώμους του...!

— Τον άκολουθούσε κι' ό για-
τρός, και τούλεγε με ταραχή:
— Πρέπει να είδοποιήσετε ά-
μέσως την άστυνομία! Η γυ-
ναίκα αυτή δηλητηριάστηκε!

— Ναι, είχα σταματήσει ό θό-
ρυβος της άναπνοής της «Ε-
λεν!

«Αυτό δεν θα π'η τίποτα,
συλλογίστηκα. Είν' άδύνατο
άλλωστε ν' άκουσ'η μ'ε κανο-
νική άναπνοή μέσα από μ'ε
κλεισμένη πόρτα».

— Η πόρτα της κάμαρας ξα-
νάνιζε άπότομα και φάνηκε
τό κεφάλι του Τζίλχαμ.

— Γρήγορα! φώναξε. Τηλε-
φωνήστε στο νοσοκομείο Νόρ-
γουντ. Γιατί δεν φέρανε άκό-
μα τόν άσκό του όυγονού;...
Πεθαίνει!...

— Ο Φόρντχαμ έφυγε τρέχον-
τας και κατέβηκε τα σκαλο-
πάτια τέσσερα-τέσσερα.

— Τον άκολουθησα κι' εγώ.

Τηλεφώνησε στο νοσοκομείο.
Τού άπάντησαν πως είχαν
στείλει τό όυγόνο προ δέκα
λεπτών και πως θάφτανε σί-
γουρα από στιγμή σε στιγμή.
Δεν μπορούσαν να κάνουν τί-
ποτα περισσότερο...

— Ο Φόρντχαμ κρέμασε τ' ά-
κουστικό. Π'ηρε ύστερα στο έ-
σωτερικό τηλέφωνο τό θυρωρό
και τού είπε να στείλη άμέσως
στο τρίτο πάτωμα ό,τι θάφε-
ραν από τό νοσοκομείο.

Ξανανέβηκαμε έπειτα. Κα-
θώς πλησιάζαμε στην πόρτα
της κάμαρας της «Ελεν, είδα-
με να βγαίνει από κεί ό Τζίλ-
χαμ. Δεν βιαζότανε πιά. Το
κεφάλι του φαινόταν χωμένο
ανάμεσα στους ώμους του...!

— Τον άκολουθούσε κι' ό για-
τρός, και τούλεγε με ταραχή:
— Πρέπει να είδοποιήσετε ά-
μέσως την άστυνομία! Η γυ-
ναίκα αυτή δηλητηριάστηκε!

— Ναι, είχα σταματήσει ό θό-
ρυβος της άναπνοής της «Ε-
λεν!

«Αυτό δεν θα π'η τίποτα,
συλλογίστηκα. Είν' άδύνατο
άλλωστε ν' άκουσ'η μ'ε κανο-
νική άναπνοή μέσα από μ'ε
κλεισμένη πόρτα».

— Η πόρτα της κάμαρας ξα-
νάνιζε άπότομα και φάνηκε
τό κεφάλι του Τζίλχαμ.

— Γρήγορα! φώναξε. Τηλε-
φωνήστε στο νοσοκομείο Νόρ-
γουντ. Γιατί δεν φέρανε άκό-
μα τόν άσκό του όυγονού;...
Πεθαίνει!...

— Ο Φόρντχαμ έφυγε τρέχον-
τας και κατέβηκε τα σκαλο-
πάτια τέσσερα-τέσσερα.

— Τον άκολουθησα κι' εγώ.

Τηλεφώνησε στο νοσοκομείο.
Τού άπάντησαν πως είχαν
στείλει τό όυγόνο προ δέκα
λεπτών και πως θάφτανε σί-
γουρα από στιγμή σε στιγμή.
Δεν μπορούσαν να κάνουν τί-
ποτα περισσότερο...

— Ο Φόρντχαμ κρέμασε τ' ά-
κουστικό. Π'ηρε ύστερα στο έ-
σωτερικό τηλέφωνο τό θυρωρό
και τού είπε να στείλη άμέσως
στο τρίτο πάτωμα ό,τι θάφε-
ραν από τό νοσοκομείο.

Ξανανέβηκαμε έπειτα. Κα-
θώς πλησιάζαμε στην πόρτα
της κάμαρας της «Ελεν, είδα-
με να βγαίνει από κεί ό Τζίλ-
χαμ. Δεν βιαζότανε πιά. Το
κεφάλι του φαινόταν χωμένο
ανάμεσα στους ώμους του...!

— Τον άκολουθούσε κι' ό για-
τρός, και τούλεγε με ταραχή:
— Πρέπει να είδοποιήσετε ά-
μέσως την άστυνομία! Η γυ-
ναίκα αυτή δηλητηριάστηκε!

— Ναι, είχα σταματήσει ό θό-
ρυβος της άναπνοής της «Ε-
λεν!

«Αυτό δεν θα π'η τίποτα,
συλλογίστηκα. Είν' άδύνατο
άλλωστε ν' άκουσ'η μ'ε κανο-
νική άναπνοή μέσα από μ'ε
κλεισμένη πόρτα».

— Η πόρτα της κάμαρας ξα-
νάνιζε άπότομα και φάνηκε
τό κεφάλι του Τζίλχαμ.

— Ναι, είχα σταματήσει ό θό-
ρυβος της άναπνοής της «Ε-
λεν!

«Αυτό δεν θα π'η τίποτα,
συλλογίστηκα. Είν' άδύνατο
άλλωστε ν' άκουσ'η μ'ε κανο-
νική άναπνοή μέσα από μ'ε
κλεισμένη πόρτα».

— Η πόρτα της κάμαρας ξα-
νάνιζε άπότομα και φάνηκε
τό κεφάλι του Τζίλχαμ.

— Γρήγορα! φώναξε. Τηλε-
φωνήστε στο νοσοκομείο Νόρ-
γουντ. Γιατί δεν φέρανε άκό-
μα τόν άσκό του όυγονού;...
Πεθαίνει!...

— Ο Φόρντχαμ έφυγε τρέχον-
τας και κατέβηκε τα σκαλο-
πάτια τέσσερα-τέσσερα.

— Τον άκολουθησα κι' εγώ.

Τηλεφώνησε στο νοσοκομείο.
Τού άπάντησαν πως είχαν
στείλει τό όυγόνο προ δέκα
λεπτών και πως θάφτανε σί-
γουρα από στιγμή σε στιγμή.
Δεν μπορούσαν να κάνουν τί-
ποτα περισσότερο...

— Ο Φόρντχαμ κρέμασε τ' ά-
κουστικό. Π'ηρε ύστερα στο έ-
σωτερικό τηλέφωνο τό θυρωρό
και τού είπε να στείλη άμέσως
στο τρίτο πάτωμα ό,τι θάφε-
ραν από τό νοσοκομείο.

Ξανανέβηκαμε έπειτα. Κα-
θώς πλησιάζαμε στην πόρτα
της κάμαρας της «Ελεν, είδα-
με να βγαίνει από κεί ό Τζίλ-
χαμ. Δεν βιαζότανε πιά. Το
κεφάλι του φαινόταν χωμένο
ανάμεσα στους ώμους του...!

— Τον άκολουθούσε κι' ό για-
τρός, και τούλεγε με ταραχή:
— Πρέπει να είδοποιήσετε ά-
μέσως την άστυνομία! Η γυ-
ναίκα αυτή δηλητηριάστηκε!

— Ναι, είχα σταματήσει ό θό-
ρυβος της άναπνοής της «Ε-
λεν!

«Αυτό δεν θα π'η τίποτα,
συλλογίστηκα. Είν' άδύνατο
άλλωστε ν' άκουσ'η μ'ε κανο-
νική άναπνοή μέσα από μ'ε
κλεισμένη πόρτα».

— Η πόρτα της κάμαρας ξα-
νάνιζε άπότομα και φάνηκε
τό κεφάλι του Τζίλχαμ.

— Γρήγορα! φώναξε. Τηλε-
φωνήστε στο νοσοκομείο Νόρ-
γουντ. Γιατί δεν φέρανε άκό-
μα τόν άσκό του όυγονού;...
Πεθαίνει!...

— Ο Φόρντχαμ έφυγε τρέχον-
τας και κατέβηκε τα σκαλο-
πάτια τέσσερα-τέσσερα.

— Τον άκολουθησα κι' εγώ.

Τηλεφώνησε στο νοσοκομείο.
Τού άπάντησαν πως είχαν
στείλει τό όυγόνο προ δέκα
λεπτών και πως θάφτανε σί-
γουρα από στιγμή σε στιγμή.
Δεν μπορούσαν να κάνουν τί-
ποτα περισσότερο...

— Ο Φόρντχαμ κρέμασε τ' ά-
κουστικό. Π'ηρε ύστερα στο έ-
σωτερικό τηλέφωνο τό θυρωρό
και τού είπε να στείλη άμέσως
στο τρίτο πάτωμα ό,τι θάφε-
ραν από τό νοσοκομείο.

Ξανανέβηκαμε έπειτα. Κα-
θώς πλησιάζαμε στην πόρτα
της κάμαρας της «Ελεν, είδα-
με να βγαίνει από κεί ό Τζίλ-
χαμ. Δεν βιαζότανε πιά. Το
κεφάλι του φαινόταν χωμένο
ανάμεσα στους ώμους του...!

— Τον άκολουθούσε κι' ό για-
τρός, και τούλεγε με ταραχή:
— Πρέπει να είδοποιήσετε ά-
μέσως την άστυνομία! Η γυ-
ναίκα αυτή δηλητηριάστηκε!

— Ναι, είχα σταματήσει ό θό-
ρυβος της άναπνοής της «Ε-
λεν!

«Αυτό δεν θα π'η τίποτα,
συλλογίστηκα. Είν' άδύνατο
άλλωστε ν' άκουσ'η μ'ε κανο-
νική άναπνοή μέσα από μ'ε
κλεισμένη πόρτα».

— Η πόρτα της κάμαρας ξα-
νάνιζε άπότομα και φάνηκε
τό κεφάλι του Τζίλχαμ.

— Γρήγορα! φώναξε. Τηλε-
φωνήστε στο νοσοκομείο Νόρ-
γουντ. Γιατί δεν φέρανε άκό-
μα τόν άσκό του όυγονού;...
Πεθαίνει!...

— Ο Φόρντχαμ έφυγε τρέχον-
τας και κατέβηκε τα σκαλο-
πάτια τέσσερα-τέσσερα.

— Τον άκολουθησα κι' εγώ.

Τηλεφώνησε στο νοσοκομείο.
Τού άπάντησαν πως είχαν
στείλει τό όυγόνο προ δέκα
λεπτών και πως θάφτανε σί-
γουρα από στιγμή σε στιγμή.
Δεν μπορούσαν να κάνουν τί-
ποτα περισσότερο...

— Ο Φόρντχαμ κρέμασε τ' ά-
κουστικό. Π'ηρε ύστερα στο έ-
σωτερικό τηλέφωνο τό θυρωρό
και τού είπε να στείλη άμέσως
στο τρίτο πάτωμα ό,τι θάφε-
ραν από τό νοσοκομείο.

Ξανανέβηκαμε έπειτα. Κα-
θώς πλησιάζαμε στην πόρτα
της κάμαρας της «Ελεν, είδα-
με να βγαίνει από κεί ό Τζίλ-
χαμ. Δεν βιαζότανε πιά. Το
κεφάλι του φαινόταν χωμένο
ανάμεσα στους ώμους του...!

— Τον άκολουθούσε κι' ό για-
τρός, και τούλεγε με ταραχή:
— Πρέπει να είδοποιήσετε ά-
μέσως την άστυνομία! Η γυ-
ναίκα αυτή δηλητηριάστηκε!

— Ναι, είχα σταματήσει ό θό-
ρυβος της άναπνοής της «Ε-
λεν!

«Αυτό δεν θα π'η τίποτα,
συλλογίστηκα. Είν' άδύνατο
άλλωστε ν' άκουσ'η μ'ε κανο-
νική άναπνοή μέσα από μ'ε
κλεισμένη πόρτα».

— Η πόρτα της κάμαρας ξα-
νάνιζε άπότομα και φάνηκε
τό κεφάλι του Τζίλχαμ.

— Γρήγορα! φώναξε. Τηλε-
φωνήστε στο νοσοκομείο Νόρ-
γουντ. Γιατί δεν φέρανε άκό-
μα τόν άσκό του όυγονού;...
Πεθαίνει!...

— Ο Φόρντχαμ έφυγε τρέχον-
τας και κατέβηκε τα σκαλο-
πάτια τέσσερα-τέσσερα.

— Τον άκολουθησα κι' εγώ.

Τηλεφώνησε στο νοσοκομείο.
Τού άπάντησαν πως είχαν
στείλει τό όυγόνο προ δέκα
λεπτών και πως θάφτανε σί-
γουρα από στιγμή σε στιγμή.
Δεν μπορούσαν να κάνουν τί-
ποτα περισσότερο...

— Ο Φόρντχαμ κρέμασε τ' ά-
κουστικό. Π'ηρε ύστερα στο έ-
σωτερικό τηλέφωνο τό θυρωρό
και τού είπε να στείλη άμέσως
στο τρίτο πάτωμα ό,τι θάφε-
ραν από τό νοσοκομείο.

Ξανανέβηκαμε έπειτα. Κα-
θώς πλησιάζαμε στην πόρτα
της κάμαρας της «Ελεν, είδα-
με να βγαίνει από κεί ό Τζίλ-
χαμ. Δεν βιαζότανε πιά. Το
κεφάλι του φαινόταν χωμένο
ανάμεσα στους ώμους του...!

— Τον άκολουθούσε κι' ό για-
τρός, και τούλεγε με ταραχή:
— Πρέπει να είδοποιήσετε ά-
μέσως την άστυνομία! Η γυ-
ναίκα αυτή δηλητηριάστηκε!

— Ναι, είχα σταματήσει ό θό-
ρυβος της άναπνοής της «Ε-
λεν!

«Αυτό δεν θα π'η τίποτα,
συλλογίστηκα. Είν' άδύνατο
άλλωστε ν' άκουσ'η μ'ε κανο-
νική άναπνοή μέσα από μ'ε
κλεισμένη πόρτα».

— Η πόρτα της κάμαρας ξα-
νάνιζε άπότομα και φάνηκε
τό κεφάλι του Τζίλχαμ.

— Ναι, είχα σταματήσει ό θό-
ρυβος της άναπνοής της «Ε-
λεν!

«Αυτό δεν θα π'η τίποτα,
συλλογίστηκα. Είν' άδύνατο
άλλωστε ν' άκουσ'η μ'ε κανο-
νική άναπνοή μέσα από μ'ε
κλεισμένη πόρτα».

— Η πόρτα της κάμαρας ξα-
νάνιζε άπότομα και φάνηκε
τό κεφάλι του Τζίλχαμ.

— Γρήγορα! φώναξε. Τηλε-
φωνήστε στο νοσοκομείο Νόρ-
γουντ. Γιατί δεν φέρανε άκό-
μα τόν άσκό του όυγονού;...
Πεθαίνει!...

— Ο Φόρντχαμ έφυγε τρέχον-
τας και κατέβηκε τα σκαλο-
πάτια τέσσερα-τέσσερα.

— Τον άκολουθησα κι' εγώ.

Τηλεφώνησε στο νοσοκομείο.
Τού άπάντησαν πως είχαν
στείλει τό όυγόνο προ δέκα
λεπτών και πως θάφτανε σί-
γουρα από στιγμή σε στιγμή.
Δεν μπορούσαν να κάνουν τί-
ποτα περισσότερο...

— Ο Φόρντχαμ κρέμασε τ' ά-
κουστικό. Π'ηρε ύστε

δείχνει τίποτα, γιατί, αν λένε ψεύματα πώς δεν είχαν ακόνιτον, θα φρόντισαν βέβαια να ξεσπαστούν αυτό που είχαν!

»Σκέφθηκα ακόμη πως μπορεί νακανε λάθος ο υπάλληλος που έτοιμασε το φάρμακο. Μα ο δόκτωρ Λάμπερτ το αποκλείει. Οι καψούλες που πήρε το θύμα, περιείχαν ακόνιτον σ' όρεκτη δόση για να σκοτώσουν δυο ή τρεις ανθρώπους. Ο ιατροδικαστής είναι βέβαιος πως παρασκευάστηκαν με εγκληματικό σκοπό.

—Αποκλείετε λοιπόν τους ανθρώπους του φαρμακείου;

—Οχι εντελώς, δεν πιστεύω όμως να βρίσκεται ο ένοχος ανάμεσα τους. Πάντως, εκλείβω στη φυλακή τον Ντότζ, τον υπάλληλο, για να τρομάξει ο άφροντικός του και να μιλήσει, σε περίπτωση που ξέρει κάτι και προσπαθεί να το σκεπάσει... Παράγγειλα έξω άλλου στο Μπρέκερ ότι, αν μιλήσει μ' ελκρινεία, δίχως να μας κρύψει τίποτα, αναλαμβάνω εγώ να μην αναφέρουν καθόλου οι εφημερίδες το όνομα του φαρμακείου του. Άλλοιώς, θα του γίνω μια πρώτη τάξεως... ρεκλαμά από την ανάποδη! Μα, ως τώρα, δεν κατάφερα να του πάρω λέξη.

»Οπωδήποτε, έχω λόγους να κάνω τους ανθρώπους του σπιτιού να πιστεύουν πως έστρεψα τις έρευνές μου σ' άλλη κατεύθυνση.

—Είσαστε πονηρός, σαν γρηά αλεπού!

—Ε, όχι και τόσο... Για την ώρα, έχω κάμποσες υπονοίες, μα τίποτα το συγκεκριμένο. Βρίσκω σ' ένα πέλαγος, δίχως πυξίδα... "Ας πάρουμε γ' παράδειγμα τους υπαρκτές. Μπορεί καλλίστα νακανε το εγκλημα ένα οποιοσδήποτε απ' αυτούς.

—Μά γιατί; Ποιό λόγο θα είχε;

—Το άμεσο οικονομικό συμφέρον. Ξέρουν όλοι τους πως η "Ελεν είχε βάσει κατά μέρος 3 ή 4 χιλιάδες δολάρια για τον καθένα τους... Δεν ανοίγτηκε ακόμη η διαθήκη τους. "Ισως να μάθουμε κι' άλλα ενδιαφέροντα πράγματα απ' αυτήν...

»Στο μεταξύ πάντως, υπάρχει ένας λόγος έκτος: τρεις χιλιάδες δολάρια! "Εγώ θα σκοτώνα άνθρωπο για 100 δολάρια μονάχα, προπάντων τις ημέρες που βρίσκομαι άπενταρος!

—Μα δεν κάνετε τη σκέψη πως ο δράστης πρέπει να έχει γνώσεις φαρμακολογίας;

—Οχι αναγκαστικά. Μπορεί να πήρε από κάποιο φίλο του, ειδικό, τις πληροφορίες που χρειαζόταν. Όλα τα καταφέρνει κανείς, όταν μάλιστα έχει να διαθέσει λεφτά...

Ο Βέσευ κούνησε το κεφάλι του, σαν ναθελε να δώσει μεγαλύτερο κύρος στην παρατήρησή του αυτή. "Υστερα προσέθεσε:

—Ξέρετε, ο δόκτωρ Γκρήρ δεν κατάλαβε στην αρχή πως το θύμα είχε δηλητηριαστεί με ακόνιτον. Νομισε πως είχε πάρει πολύ μεγάλη δόση φαινομπρομιτάλ.

»Μα άλλαξε γνώμη, όταν ξεκίνησε την "Ελεν να παραπονιέται πως ένοιωθε κάτι σαν γαργαλήτο σ' όλο της το κορμί, στο στομάχι και στο στομάχι της. Φαίνεται πως είναι χαρακτηριστικό αυτό το σύμπτωμα. "Αν ωστόσο έφτανε ο γιατρός δέκα λεπτά αργότερα, όταν είχε χάσει πια τις αισθήσεις του

το θύμα, δεν θα υποψιαζότανε ποτέ την αλήθεια.

Σώπασε μια στιγμή, κι' ύστερα συνέχισε:

—Στο κάτω - κάτω, ίσως

νακανε προτιμώτερο ναφτανε ο γιατρός πολύ αργά!...

—Πόσες καψούλες με ακόνιτον είχε πάρει το θύμα;

—Ο Γκρήρ πιστεύει πως

πήρε μια μονάχα. "Ηταν υπερασκετή... "Υπήρχαν κι' άλλες τρεις μέσα στο κουτί, μα κι' αυτές επτά καψούλες του φαινομπρομιτάλ.

—Είναι πολύ λυγρό αυτό το είδος του θανάτου;

—Οχι περισσότερο από τις πιο πολλές δηλητηριάσεις.

—Κι' αν έπρόκειτο γι' αυτό τοκτονία;

—Ο Βέσευ κούνησε ζωηρά το κεφάλι του.

—'Αδύνατον! είπε. Γιατί θα ζητούσε τότε από το Ρ' -ντερ να της δώσει φαινομπρομιτάλ;

—Για να ναρκωθεί ίσως και να μην υποφέρει από το δηλητήριο.

—Και γιατί τότε θαγε μέσα στο κουτί άλλες τρεις καψούλες;

—Για την περίπτωση που δεν θ' άρκοισε μια μονάχα.

—Μα τότε θα τις έπαιρνε όλες μαζί, ώστε ναμνη πιο σίγουρη για το αποτέλεσμα.

—'Ισως να φοβήθηκε...

—Όταν έφτασε ο γιατρός, διατηρούσε ακόμη τελείως τις αισθήσεις της και την πνευματική της διαύγεια. Γιατί δεν θα τούλεγε λοιπόν τί είχε κάνει;

—Για να μην ποσοπώθησε να τη σώσει, δίνοντάς της εμετικό.

—Βλέπω - ένετε έτοιμη την απάντησή σε όλα... "Ωστε πιστεύετε πραγματικά πως ακτόνουνσε;

—Οχι, δεν ήταν τέτοιος τύπος...

—Μα τότε, για το Θεό, γιατί μου καίγεται το μυαλό μ' αυτές τις φλυαρίες σας;

—"Ηθελα απλά να ξελέγξω μια ιδέα που μου είχε έρθει.

—Κι' η δοκιμή απέτυχε;

—'Ακριβώς.

—Ο κεύ! Δέχεσθε λοιπόν να μάς βοηθήσετε;

—Με ποιόν τρόπο;

—Επιβλέποντας τους ενοίκους αυτού του σπιτιού, ιδιαιτέρως δε το Βάρντερ... και το Τζίλχαμ!

—Πιστεύετε αληθινά πως μπορεί ναμνη άνοσος ο Τζίλχαμ σ' αυτή την ιστορία;

—Δεν ξέρω... Πάντως, θαζέι όλα του τα δυνατά για να τη σκεπάσει.

—Αν ήταν αληθινά ένοχος, πιστεύω π' -θα φρόντιζε να μη φ' -νεται τόσο ανήσυχος.

—Οι άνθρωποι δεν φέρνουνται πάντα άπως πιστεύουν. Για κάποιους θέλουν να φερθούνε.

—Πιθανόν... Μα ποιό λόγο θαγε αυτός;

—'Ισως το συμφέρον... Σίγουρα, η αδελφή του του αφίνει μια μεγάλη περιουσία. Θα βεβαιωθούμε όταν ιδούμε τη διαθήκη.

—Πιστεύετε πως ένας άνθρωπος με τόσο πολλά λεφτά θακανε ένα τέτοιο εγκλημα για να μαζέψει περισσότερα ακόμη;

—Δεν το ξέρετε λοιπόν πως οι πλούσιοι είναι συχνά απληστοί και πως θέλουνε όλο και π' -πολλά; Ποιος σας λέει άλλωστε πως ο Τζίλχαμ δεν αντιμετώπιζε προσωρινές δυσκολίες; Είναι κάτι που συμβαίνει σ' όλους τους επιχειρηματίες.

—Δεν μπορούμε να ξέρουμε αν πάνε καλά οι δουλειές του.

—'Εχετε δίκιο. Μαυ ελπίζω λοιπόν να επιβλέπω ιδιαιτέρως το Βάρντερ και το Τζίλχαμ. Κανέναν άλλον.

—Ναί, και κάποιο άλλο πρόσωπο ακόμη.

—Ο Βέσευ φάνηκε να στρίφω-

γυρίζει κάποια ιδέα μέσα στο μυαλό του...

—Τη γυναίκα μου Τζίλχαμ, πρόσθεσε επιτέλους.

—Αναρωτιέμαι πότε θ' αποφασίζετε να μιλήσετε γι' αυτήν. Την κρατήσατε για το τέλος;

—Τι ξέρετε γι' αυτήν; με ρώτησε ο Βέσευ.

—Τίποτε περισσότερο απ' όσα μπορεί να ξέρη κάθε άντρας που την κυττάζει!

—Ο Βέσευ κοκκίνισε. Το κατάλαβε ύστερα και θύμωσε.

—'Ενωθ'... γι' αυτή την υπόθεσή! είπε.

—Αναρωτήθηκα με ποιόν τρόπο άραγε είχε μεταγενερίσει η Κόνσταντ τη γοητεία της, όταν την πρωτοείδε ο Βέσευ...

—Μήπως έννοιε τον καυγά της με το θύμα; ρώτησα.

—'Ακριβώς, μου απάντησε ξερά.

—Δεν ξέρω τίποτα παραπάνω απ' όσα σας είπε ο αρχικαμαριέρης.

—Μα τί σας κάνει να πιστεύετε πως ο αρχικαμαριέρης μου είπε κάτι;

—Το γεγονός - - - άνοιξε αυτό - την πόρτα χτες το βράδυ, όταν γύρισε με το φίλο της, κι' άκουσε τότε την πιστολιά του έχθρου σας... Κυττάχτε! "Η σφαίρα την έχει χτυπήσει εδώ και την έχει ανοίξει, στη μια γωνιά...

—Ναί, το βλέπω... Μα... δεν είν' όλη μεταλλική, αυτή η κασετίνα;

—Γιατί;

—Βλέπω εδώ εύλο... "Εχει, φαίνεται διπλό πάτο. "Ανοίχτε τον με το μαχαίρι σας, να ιδούμε τι υπάρχει από κάτω.

Ο νεός δεν δυσκολεύθηκε πολύ.

—"Ω! Τι χαρτιά είν' αυτά; φώναξε ξαφνικά.

—'Εβγαλε μ' ανυπομονησία τα χαρτιά που είχε βρή μέσα στην κούππη της κασετίνας, και τα ξεδίπλωσε. Είχαν βραχά, μα όχι πολύ.

—Το συμβόλαιο! ούρλιασε με χαρά ο Αντριέν. Είναι το συμβόλαιο της ασφαλείας... η παρουσία του Τζάκ Ντάβενπορτ!

Πραγματικά, ήταν το συμβόλαιο, καθώς κι' η τελευταία απόδειξη πληρωμής των ασφαλιστρών.

Ο Μάκ Ρόλλερ τα είχε κρύψει εκεί μέσα, για ασφαλεία γιατί δυσπιστούσε στους συντρόφους του.

Η σφαίρα του είχε φανερώσει τυχαία το μυστικό της κασετίνας, που αλλιώς θαμνε ίσως άγνωστο και χαμένο για πάντα.

Ο Τζάκ Ντάβενπορτ έκανε τώρα σαν τρελλός απ' τη χαρά του.

Πηγαίνονταν σφίγγοντας στο στήθος του τα πολύτιμα χαρτιά, που αντιπροσώπευαν σχεδόν ολόκληρη την περιουσία του.

—Είμαι κι' εγώ πολύ εύχαριστημένος γι' αυτό το τέλος, δηλώνει ο Σύντομ.

Ο Αντριέν τον αγκάλιασε και τον φίλησε.

—Είσαστε υπέροχος! του φώναξε. Μαυ σώσατε τη ζωή και μάς δώσατε πίσω τον πλούτο.

—Κι' όμως, ο πεθερός σας είχε προσπαθήσει να μ' έμποδισή ν' ανέβω στο τραίνο, όταν

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ ΕΡΜΠΕΡΤ ΝΙΚΟΛΕΩΝ

ΤΟ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟ ΤΟΥΝΝΕΛ

19ον

—'Ετσι θέλησε ο Θεός, είπε ο Σύντομ. Αυτός ρυθμίζει τις τύχες των ανθρώπων!

Αυτός κανόνισε ώστε να σωθώτε, Αντριέν... Κυττάχτε τη μεταλλική κασετίνα! Σας έσωσε τη ζωή, σταματώντας τη σφαίρα που θα σας σκότωνε.

—Καλά το φαντάσθηκα πως θαγε συμβή έτσι, απάντησε ο Αντριέν Ζάν.

Και πήρε απ' τα χέρια του Σύντομ την κασετίνα που είχε σπρώξει από χαμω ο ασφαλιστής.

—Μπορούμε να πούμε πως έσειε με σώσατε! είπε στο Σύντομ.

—'Ασφαλώς! "Αν δεν σας είχα δώσει αυτή την κασετίνα, τίποτα δεν θα μπορούσε να σας γλυτώσει απ' την πιστολιά του έχθρου σας... Κυττάχτε! "Η σφαίρα την έχει χτυπήσει εδώ και την έχει ανοίξει, στη μια γωνιά...

—Ναί, το βλέπω... Μα... δεν είν' όλη μεταλλική, αυτή η κασετίνα;

—Γιατί;

—Βλέπω εδώ εύλο... "Εχει, φαίνεται διπλό πάτο. "Ανοίχτε τον με το μαχαίρι σας, να ιδούμε τι υπάρχει από κάτω.

Ο νεός δεν δυσκολεύθηκε πολύ.

—"Ω! Τι χαρτιά είν' αυτά; φώναξε ξαφνικά.

—'Εβγαλε μ' ανυπομονησία τα χαρτιά που είχε βρή μέσα στην κούππη της κασετίνας, και τα ξεδίπλωσε. Είχαν βραχά, μα όχι πολύ.

—Το συμβόλαιο! ούρλιασε με χαρά ο Αντριέν. Είναι το συμβόλαιο της ασφαλείας... η παρουσία του Τζάκ Ντάβενπορτ!

Πραγματικά, ήταν το συμβόλαιο, καθώς κι' η τελευταία απόδειξη πληρωμής των ασφαλιστρών.

Ο Μάκ Ρόλλερ τα είχε κρύψει εκεί μέσα, για ασφαλεία γιατί δυσπιστούσε στους συντρόφους του.

Η σφαίρα του είχε φανερώσει τυχαία το μυστικό της κασετίνας, που αλλιώς θαμνε ίσως άγνωστο και χαμένο για πάντα.

Ο Τζάκ Ντάβενπορτ έκανε τώρα σαν τρελλός απ' τη χαρά του.

Πηγαίνονταν σφίγγοντας στο στήθος του τα πολύτιμα χαρτιά, που αντιπροσώπευαν σχεδόν ολόκληρη την περιουσία του.

—Είμαι κι' εγώ πολύ εύχαριστημένος γι' αυτό το τέλος, δηλώνει ο Σύντομ.

Ο Αντριέν τον αγκάλιασε και τον φίλησε.

—Είσαστε υπέροχος! του φώναξε. Μαυ σώσατε τη ζωή και μάς δώσατε πίσω τον πλούτο.

—Κι' όμως, ο πεθερός σας είχε προσπαθήσει να μ' έμποδισή ν' ανέβω στο τραίνο, όταν

ξεκινούσε απ' το ακρωτήριο Ζαίν-Ματιέ! είπε γελώντας ο ασφαλιστής. "Αν το κατάφερνε, δεν θαγα κατεβή μαζί σας στο βυθό του ωκεανού, δεν θαγα χάσει το δρόμο μου και δεν θαγα βρή την πολύτιμη κασετίνα, που είχε πετάξει ο Ρόλλερ στη θάλασσα, από έκδίκηση, όταν άρχισαν να τον κυνηγάνε τα πολεμικά!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'

Τα ημερώματα, ξεκίνησαν όλα τα πλοία για την "Αγγλία.

Οι νικηταί Βοηκαν άποθεωτική υποδοχή στην πατρίδα τους.

Ο κόσμος είχε μάθει μ' αληθινή χαρά τη σωτηρία τους και το τέλος του Μάκ Ρόλλερ, που λυτρωνε την ανθρωπότητα από ένα εφιάλτη.

Ο "Αντριέν Ζάν κι' η γυναίκα, κούλα του είδαν επιτέλους να φωτίζεται και να γαληνεύει ο ορίζων της ζωής τους. "Αρχίζουν να ελπίζουν πως θα μπορούσαν να δρουν άνεμπόδιστα τα ρόδα της ευτυχίας και του έρωτος.

Χάρης στο ασφαλιστήριο συμβόλαιο, ο Τζάκ Ντάβενπορτ είχε ξαναπακτήσει την περιουσία του - και μαζί μ' αυτόν όσοι άλλοι είχαν συνεισφέρει για την κατασκευή του υποβρυχίου τουννελ.

Βέβαια, το γτύπημα ήταν τρομερό για τις εταιρείες που είχαν ασφαλίσει το τεράστιο έργο.

Είχαν όμως σωθί τόσες ιδιωτικές περιουσίες.

Γι' ν' ανταμείψω το Σύντομ ο Ντάβενπορτ του πρόσφερε μια ζηλευτή θέσι στα ναυπηγεία του.

Το τουννελ είχε γίνει πια μια ανάμνηση για όλους, που κι' αυτή σθυσήκε σιγά-σιγά, με τον καιρό.

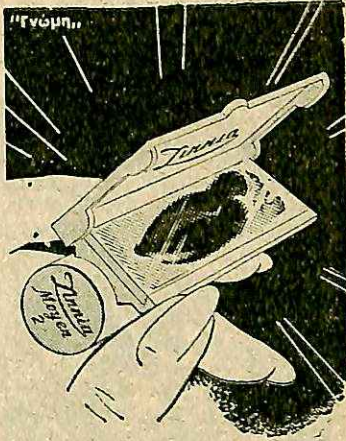
Οι άγριες φουρτούνες διέλυσαν τελείως το κολοσσιαίο έκεينو έργο, που είχε κοστίσει τόσα χρήματα και κόπους. Θάλεγε κανείς πως η θάλασσα θέλησε ν' αποδείξει τη δύναμή της και συγχρόνως να τιμωρήσει το τεράστιο έργο που είχαν δοκιμάσει να την άνηψουν.

Το Ρόιντελμεν μονάχα έμεινε, δυνατό κι' απείραχτο, ανάμεσα στα κύματα, σαν μάρτυρας της ιστορίας αυτής για τους μεταγενεστέρους.

—'Εκεί είχαν θάψει το Μάκ Ρόλλερ, κι' είχαν σκεπάσει μ' ένα σωρό από βράχους τον τάφο του.

—'Ερμη κι' ακατοίκητο, το νησί αυτό, όμοιο με τεράστιο πύργο που τον έρείπωναν οι θύελλες, θυμίζει στους θαλασσινούς, που περνούσαν από κοντά του, τη σκοτεινή δύναμη και τις τρομερές περιπέτειες του Μάκ Ρόλλερ - του ανθρώπου που, από μίσος και φθόνο, κατέστρεψε το λαμπρότερο έργο του εικοστού αιώνα.

ΤΕΛΟΣ

ΙΔΕΩΔΗΣ Πρωτοτυπία

Η ΖΙΝΝΙΑ σας παρουσιάζει μια ακόμη καινοτομία! Το Νέον άνεξίτηλο κραγιόν ΖΙΝΝΙΑ σε πρωτότυπη και πρακτική θήκη πολυτελείας με καρεπτάκι.

Zinnia

ΤΟ ΚΡΑΓΙΟΝ ΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

ΜΕΝΤΙΟΥΜ ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

της "Εταιρείας Ψυχικών Έρευνών. Βραβείον τηλεπαθείας ασκούς αποστάσεως. Μετάδου 19 (Στ Μουσείου) 8-1 π.μ. και 5-7 μ.μ Τηλ 663-673

65 ΛΙΓΑ ΛΕΠΤΑ με ΛΙΓΑ ΛΕΠΤΑ έτοιμο γαργό καλομαγειρεμένο!

"SILVER"

Η ΚΑΛΙΤΕΡΑ ΧΥΤΡΑ ΤΑΧΥΤΗΤΟΣ

ΕΡΓ. Μ. ΣΙΓΑΚΑ - ΕΡΜΟΥ 161 - ΤΗΛ. 53.310

Η επιδερμίδα σας είναι ευαίσθητη σαν τα λουλούδια. Εμπιστευθείτε την φρεσκάδα της είνης ΝΕΛΣΟΝ

Καθαρίζει τελείως την επιδερμίδα σας από μπιμπικία, εξανθήματα και λοιπούς ερεθισμούς (Ηλιακά εγκαύματα, συγκαύματα, κνισμούς κ.λπ.)

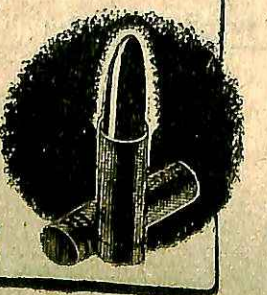
ΚΑΒΙΣΤΑ ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΣΑΣ ΛΕΙΟ ΚΑΙ ΑΠΑΛΟ Κ ΔΙΑΤΗΡΕΙ ΤΗΝ ΝΕΑΝΙΚΗ ΤΟΥ ΦΡΕΣΚΑΔΑ Χρησιμοποιείται η ίδια και την ημέρα και την νύκτα και δια κάθε πρόσωπο. Νέας χημικής σύνθεσεως με άποτε-λεσματα που θα σας εκπλήξουν.

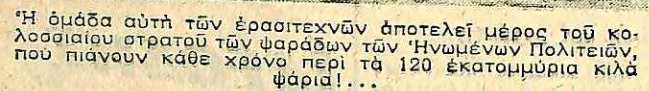

Red Spot

Το κραγιόν RED SPOT (ΡΕΝΤ ΣΠΟΤ) είναι ειδικός κατασκευασμένο διά να μη βγαίνει από τα χείλη αλλά να μη τα σκάνει. Απίνει λεπτότατο στρώμα κι' έτσι δεν το αισθάνεσθε στα χείλη παχύ. Σύνθεσε νέα, συγχρονισμένη.

ΔΟΚΙΜΑΣΤΕ ΤΟ ΔΕΝ ΒΓΑΙΝΕΙ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΔΕΝ ΣΚΑΙ ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΔΕΝ ΒΓΙΝΑΙ ΠΑΧΥ Τηλέφωνον Αντιπροσώπου 21-654

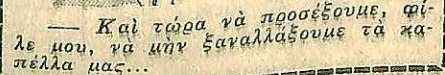
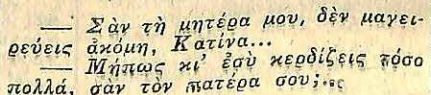
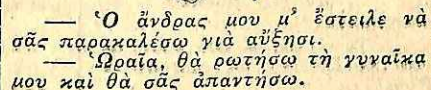
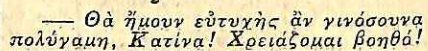

Γεωργοί καὶ κτηνοτρόφοι, ποὺ ζοῦν ἀπὸ τὸ... ψάρεμα!

Οι ψαράδες αὐτοὶ πιά-
νουν πάνω ἀπὸ 120 ἑκατομ-
μύρια κιλὰ ψάρι κάθε χρό-
νο!...

Πολλές πολιτείες απαγο-
ρεύουν τη χρήση ώρισμένων
τύπων εργαλείων φαρμάκων
και άλλες έχουν ψηφίσει νό-
μους που απαγορεύουν τη

Ἡ Ὑπηρεσία Ἀλιείας δι-
ατηρεῖ 100 ἐκκολαπτικoὺς
πολιτεῖες, καὶ οἱ διαφέρει
κατομοῖα τῶν φασιῶν ποῦ
παράγονται στοὺς σταθμοὺς
αὐτοὺς χρησιμοῦν γιὰ τὸν
ἐμπολῶτισμὸ τῶν τεχνῶν
λιμῶν, τῶν ποταμῶν καὶ
τῶν λιμῶν σ' ὁλόκληρη τῇ
χώρᾳ.

[illegible]

Τὸν πῆρα στὴν ἀγκαλιά μου .

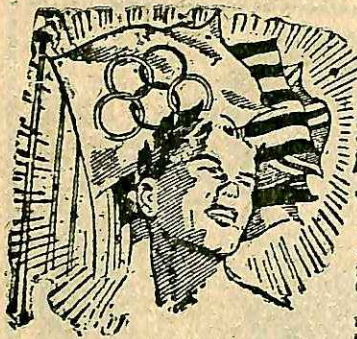
MIPANTA

ΜΙΚΡΟΓΡΑΦΙΕΣ ΑΕΡΟΠΛΑΝΩΝ

ΤΙ ΚΑΤΑΒΡΟΧΘΙΖΕΙ ΕΝΑΣ ΕΛΕΦΑΣ

φορά ή ύλη... μετρεσμένη.

Ο Διεθνής Στίβος

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΟΛΥΜΒΗΤΑΙ ΚΑΙ ΥΔΑΤΟΣΦΑΙΡΙΣΤΑΙ ΣΤΗ ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑ

Δέκα νέα πανελλήνια ρεκόρ, δύο νίκες στη βαθμολογία, μία ήττα και μία ισοπαλία με την Εθνική ομάδα της Σερβίας

Γερμάτοι συγκίνητοι και υπερφάνητοι γύρισαν στην Ελλάδα δύο παρκοκλούθισαν τους επίκουρους άγωνα τους κολυμβητών και υδατοσφαιριστών μας στη Γιουγκοσλαβία. Συγκριτικά με τα μέσα που διαθέτουν τα δύο έθνη για την ανάπτυξη του τσόν ευγενικού αυτού αθλήματος η Έλλάς δεν βρίσκεται σε υποδεεστερη μοίρα της φίλης και συμμάχου Γιουγκοσλαβίας. Τουναντίον, μάλιστα, αν προσεβή πως οι Γιουγκοσλάβοι διαθέτουν κολυμβητήρια ακόμη και σε πόλεις με 5000 κατοίκους (Τοούπρια) κι έχουν κλειστά κολυμβητήρια για τη χειμερινή και δωδεκάμηνη επομένης άσκηση των κολυμβητών τους, δεν ήταν παρά κινδυνευμένο να λεχθεί πως οι Έλληνες κολυμβηταί και υδατοσφαιρισταί με τα πενίχρα μέσα που έχουν στη διάθεσή τους και χωρίς ειδική χειμερινή προπόνηση είναι τουλάχιστον εφάμιλλοι και αντίστοιχοι τους.

Σκεφθήτε πως οι επίλεκτοι των Αθηνών νίκησαν στην επίσημη γενική βαθμολογία (5-3-2-1) τους περιφημούς Ούγγρους επίλεκτους της πόλεως Σουμπότιτσα με 52-51 βαθμούς. Την άλλη ημέρα αέμους Την άλλη ημέρα αέμους (ρεβάνς) θριάμβευαν στην πόλη Σέντα με τη Μικτή Συμπροτίτσα - Σέντα με 50 - 36 βαθμούς. Υπερτα από δύο ημέρες στο Βελιγράδι, υπό δυσμενείς αγωνιστικές συνθήκες και κατακουρασμένοι από το ταξίδι και τους διήμερους άγωνα έχασαν από

τη Μικτή Βελιγράδι με 56 - 25, αλλά την άλλη ημέρα πλυναν ισοπαλία με την Εθνική ομάδα της Σερβίας (Μικτή Βελιγράδι - Τοούπρια) στην πόλη Τοούπρια με 43-43 βαθμούς.

Δέκα νέα πανελλήνια ρεκόρ επέτυχαν στη Γιουγκοσλαβία οι Έλληνες επίλεκτοι παρά τις ταλαιπωρίες και τις δυσκολίες. Οι άσοι μας στη μικτή σκυταλοδρομία 4X100 μ. Καβατζάς, Μαρκουζός, Κασιδόκωτας, Χατζηκυριακάκης έδωσαν ρεκόρ. Ο Κασιδόκωτας, ο εκπληκτικός Γιωργακάς, που προκάλεσε τη γενική προσοχή και χειροκροτήθηκε ζωηρότερα απ' άλλους για τη μαχητικότητα του και τις επιδόσεις του κατέρριψε δύο φορές το πανελλήνιο ρεκόρ του στα 200 μ. πεταλούδας (3'09"9) με 3'09"2 και 3'07"3. Ο Μαρκουζός, φιλότιμος και μαχητής άριστος, αγωνιστής υπέρκοπος και σεμνός αθλητής κατέρριψε 3 πανελλήνια ρεκόρ στα 200 μ. όρθοδρομο προόβιο με 2'58"2, 2'12"8 την πρώτη φορά και 1'21"1 τη δεύτερη.

Ο Γ. Σιδώρωφ με το ζήλο αμμο Α. ομάδα πολυτιμή και ανεκτίμητη, σπουδαίως αν τις μεγάλες επιτυχίες. Ο Σιδώρωφ στο Βελιγράδι κατέρριψε 4 πανελλήνια ρεκόρ στα 800, 1000, 1200 και 1500 μ. Στα 800 μ. σημείωσε 11'17" και στα 1.500 μ. 21'18"8. Ο σεμνός και φιλότιμος Ζημιός, αν και αδικήθηκε στις στροφές, αγωνίσθηκε υπέροχα και δύο φορές στα 400 πέτυχε καλύτερο χρόνο απ' το Σιδώρωφ.

Οι υδατοσφαιρισταί μας γενικά έχασαν με 3-1 στο Βελιγράδι και με 2-1 στην Τοούπρια, γιατί το 6-3 στη Συμπροτίτσα και το 6-2 στη Σέντα ήταν τεχνικό παρασκευασμός του ανεκδιμήτου διαιτητού κ. Μανντι Κμέτας.

Ο Κωνσταντούλης, ο Λαζαρίδης, ο Κουράντης, ο Γερακάκης, ο Μαρκουζός, ο Ανδρεάδης, ο Χατζηκυριάκης, ο Τελιώνης, ο Καλαφαναλάκης με αρχηγό το Γαρυφαλό έδωσαν την ψυχή τους, αγωνίσθηκαν με πείσμα και υπέκυψαν προ ανωτέρων αντιπάλων. Μπορούσαν και να κερδίσουν με διαίτητη σαν εκείνο που διυθύνει τον άγωνα στο Βελιγράδι, τον άγωνα, τον ιπποτικό, τον υπέροχο και αντικειμενικό Λουτσίτα. Άλλα με τον Κμέτα, προπονητή της Συμπροτίτσα και τον προπονητή της Τοούπρια δεν ήταν δυνατόν να φαντασθώ κανείς ούτε ισοπαλία αν και αυτή την επέτυχαν στην Τοούπρια με την Εθνική Σερβίας, αλλά ακύρωσε το ένα τέρμα ο διαιτητής και έτσι η ομάδα μας τερμάτισε με 2-1.

Πρέπει να σημειωθεί ότι άλλες ομάδες έχουν χάσει στη Γιουγκοσλαβία με πολύ μεγαλύτερα σκόρ. Σε γενικές γραμμές οι κολυμβηταί και υδατοσφαιρισταί μας ξεπέρασαν τις προσδοκίες και με την εξαίρετη εμφάνισή τους συνέβαλαν σημαντικά στη μεγαλύτερη εκτίμησή της Κολυμβητικής Έλλδαδος στη ολαρία.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

γονός είναι πως αγωνισθήκε με πολεμικό πόντο, αδιάθετος και υπό συνθήκες βάθος αλλά παρά κατ'αλληλίες για να σημειώσει μεγάλες επιτυχίες.

Εν τούτοις, ο δημοφιλής Χατζηκυριάκος ποτέ δεν παραπονέθηκε! Πάλεψε σκληρά στα 100 μ. και στις σκυταλοδρομίες 4X100 μ. έλεύτερα, 4X100 μ. μικτή και 4X200 μ. δύο φορές και χάρισε πολύτιμους βαθμούς στην ομάδα.

Ο Γαρυφαλός ήταν ο καλύτερος παίκτης μας στην υδατοσφαίριση. Στάθηκε ως ισοσ προς τσόν με τους Ολυμπιονίκτες του Έλαινκι.

Ενα ακόμη Γαρυφαλό να είχαμε στην ομάδα και θα κερδίζαμε και στο νουότερο πόλο.

Εξυπνος, δεξιότεχνος, ομαδοστής, προκάλεσε τη γενική εκτίμησή και χαροκτηρίσθηκε ομόφωνα απ' τους ειδικούς ως έγκυφωλορ και ως (παίκτης κλάσεως) από τον τύπο.

Στις επιτυχίες μας στη βαθμολογία συνέβαλαν και άλλοι πρωταθληταί μας, που μπορεί να μη πραγματοποίησαν ρεκόρ, εν τούτοις παρά τις αντίστοιχες καθυστερήσεις να υποσκελίσουν πολλές φορές αντίπαλους των και να προσθέσουν πολύτιμους βαθμούς στη βαθμολογία που βαρύνει στην τελική επικράτησή μας. Ο Καραντάσης, με τις ακανόνιστες στροφές του και ο Όρσανος σημείωσαν χρόνους 1'16"4 ο πρώτος και 1'18"4 ο δεύτερος. Ο όρσιος επέτυχε παρά την αδιαθεσία του και τις στομαχικές διαταραχές 1'04"5. Ο Μουσταφας στα 100 και 200 μ. πρόσβια, αν και υπέφερε από τρομερούς πονοκεφάλους, κολύμπησε μαχητικά και χάρισε βαθμούς υποσκελίζοντας δυνατόους αντίπαλους.

Οι υδατοσφαιρισταί μας γενικά έχασαν με 3-1 στο Βελιγράδι και με 2-1 στην Τοούπρια, γιατί το 6-3 στη Συμπροτίτσα και το 6-2 στη Σέντα ήταν τεχνικό παρασκευασμός του ανεκδιμήτου διαιτητού κ. Μανντι Κμέτας.

Ο Κωνσταντούλης, ο Λαζαρίδης, ο Κουράντης, ο Γερακάκης, ο Μαρκουζός, ο Ανδρεάδης, ο Χατζηκυριάκης, ο Τελιώνης, ο Καλαφαναλάκης με αρχηγό το Γαρυφαλό έδωσαν την ψυχή τους, αγωνίσθηκαν με πείσμα και υπέκυψαν προ ανωτέρων αντιπάλων. Μπορούσαν και να κερδίσουν με διαίτητη σαν εκείνο που διυθύνει τον άγωνα στο Βελιγράδι, τον άγωνα, τον ιπποτικό, τον υπέροχο και αντικειμενικό Λουτσίτα. Άλλα με τον Κμέτα, προπονητή της Συμπροτίτσα και τον προπονητή της Τοούπρια δεν ήταν δυνατόν να φαντασθώ κανείς ούτε ισοπαλία αν και αυτή την επέτυχαν στην Τοούπρια με την Εθνική Σερβίας, αλλά ακύρωσε το ένα τέρμα ο διαιτητής και έτσι η ομάδα μας τερμάτισε με 2-1.

Πρέπει να σημειωθεί ότι άλλες ομάδες έχουν χάσει στη Γιουγκοσλαβία με πολύ μεγαλύτερα σκόρ. Σε γενικές γραμμές οι κολυμβηταί και υδατοσφαιρισταί μας ξεπέρασαν τις προσδοκίες και με την εξαίρετη εμφάνισή τους συνέβαλαν σημαντικά στη μεγαλύτερη εκτίμησή της Κολυμβητικής Έλλδαδος στη ολαρία.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ

Πεντάγωνο με προοίμια

- 1) ΚΑΤΙΑ. 2) ΑΕΛΑ. 3) ΛΟΦΙΑ. 4) ΑΙ. ΟΘΑ. 5) ΝΟΡΙΑ. 6) ΤΡΟΙΑ. 7) ΑΜΥΝΑ. 8) ΦΟΝΙΑ. 9) ΑΛΟΥΑ. 10) ΡΑΙΘΑ. 11) ΔΑΔΙΑ. 12) ΟΝΕΡΑ. 13) ΜΟΣΧΑ. 14) ΑΠΛΙΑ. 15) ΝΤΟΜΑ. 16) ΙΟΤΙΑ. 17) ΚΡΑΛ. 18) ΑΗΔΙΑ. 19) ΜΠΕΣΑ. 29) ΑΙΣΑ.

Η παροιμία που σχηματίζεται με τα πρώτα και τα τρίτα γράμματα των λέξεων αυτών είναι: «Καλά γ' τα φαρδωμένα, μα τα φορούν οι δεσποτάδες».

Συλλαβόγριφος
Βούλα (Βου. Λά).

Αναγραμματισμός
ΣΠΕΙΡΑ - ΠΕΡΙΣΤΑ

Δεξιόγριφος
Λήκυθος (Λύκοι - Θώς).

Με μια νότα

- 1) ΜΕΛΑΝΟΣ. 2) ΚΕΛΑΡΙ. 3) ΛΑΜΙΑ. 4) ΚΡΕΜΑΤΑ. 5) ΦΑΛΑΡΑ. 6) ΛΑΙΟΣ. 7) ΚΟΥΤΑΛΑ. 8) ΙΣΑΛΑ. 9) ΚΑΛΑΜΑΡΙ. 10) ΛΑΦΥΡΑ.

12 ελληνικά φίλμ

- 1) Κυριακάτικο ξύπνημα. 2) Χαμένοι Άγγελοι. 3) Ο μπαμπάς εκπαιδεύεται. 4) Άνεμος του μίσους. 5) Το σωφράκι. 6) Ματωμένα Χριστούγεννα. 7) Νύχτες της Αθήνας. 8) Οι Γερμανοί ξανάρχονται. 9) Ευπλότο τάγμα. 10) Η ώραία των Αθηνών. 11) Σαυρόδρομο του πεπρωμένου. 12) Έλα στο θείο.

Μικρά προβλήματα

- A) Η περίοδος έδωσε με 4.400 μέτρα την ώρα. $(22\frac{3}{4} \times 16.50 : 3 \frac{3}{4} = 4.4)$.

- B) 20 και 15 $(X = 2(24 - X) \text{ και } (2X - 4) + X = 45)$.

- Γ) Έφ' όσον ο Παύλος και ο Γιάννης ζυγίζουν 90 κιλά και ο Πέτρος με τον Γιάννη 80, αυτό σημαίνει πως ο Πέτρος ζυγίζει 10 κιλά λιγότερα από τον Παύλο. Έφ' όσον και οι δύο μαζί ζυγίζουν 70 κιλά, ο Παύλος ζυγίζει 40 κιλά και ο Πέτρος 30. Ο Γιάννης ζυγίζει συνεπώς 50 κιλά.

Τα ωραιότερα μνημεία

- 1) Ο ούρανοδόχης Έμπαρ Σταίη της Νέας Υόρκης. 2) Οι πυραμίδες της Αιγύπτου. 3) Το γεφύρι του Γκάο, Γαλλία. 4) Ο πύργος της Πίζας. 5) Ο καθεδρικός ναός του Άλμπι, Γαλλία. 6) Η Άγια Σοφία της Κωνσταντινούπολης. 7) Ο Παρθενών, Αθήναι. 8) Ο πύργος του Λονδίνου. 9) Το παλάτι των Δογητών, Βενετία. 10) Ο τάφος του Άβερνολφ στην Πλατιστίνη. 11) Ο ναός του Ουρανού, Πεκίνο.

Ο Ο

Η λύσις του υπ' αριθ. 499 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) ΚΑΛΒΙΝΙΣΜΟΣ - ΠΡΑΓΑ. 2) ΑΙΑ - ΝΕΑΡΑ. 3) ΑΡΠΑ - ΜΑΛΤΑ. 4) ΝΥΧΙΑ - ΜΑΟ - ΛΟΣ. 5) ΙΔΑΝΙΚΟΣ - ΠΑΥΛΑ - ΣΧ. 6) ΣΑΚΟΣ - ΝΙΤΡΙΚΑ. 7) ΠΑ - ΩΝ. 8) ΚΑΝ - ΑΝΑΤΟΛ. 9) ΑΜΕ - ΝΟΤΑΡΑΣ. 10) ΑΚΟΝΗ. 11) ΓΑΛΑ - ΣΙΝΙΚΟΝ. 12) ΣΑΤΙΡΑ - ΔΑΣ - ΜΙΣ - ΑΣ. 13) ΑΚΑΡΝΑΝ - ΚΙΛΗΣ. 14) ΤΑ - ΑΜΝΟΣ - ΔΑΜΑΣΚΟΣ. 15) ΙΙΙ - ΑΙΝ - ΧΑΜΟΣ. 16) ΚΑΣΠΙΑ - ΡΟΖ. 17) ΣΚΑΙΑ - ΚΑΣΣΙΤΕΡΩΝ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) ΚΡΑΣΙ - ΠΑΓΑΣΤΙΚΟΣ. 2) ΑΜΑΡΑ - ΑΙΑ. 3) ΛΑΠΛΑΣ - ΕΛΑΤΑ - ΙΣΚΑ. 4) ΒΙΑ - ΝΑΙ - ΑΔΙΚΑ. 5) ΙΑ - ΝΙΚΩΝ - ΑΡΑΜΑΙΙΚΑ. 6) ΜΥΚΟΝΟΣ - ΑΡΝΙΑ. 7) ΙΝΑΧΟΣ - ΝΟΝ - ΑΚ. 8) ΣΕΛΙΣ - ΚΑΤΙΚ - ΙΝΑ. 9) ΜΑΤΑ - ΝΑΡΙΝΑΔΑΣ - ΧΑΟΣ. 10) ΟΡΑ - ΠΙΝΑΚΙΣ - ΜΑΝ. 11) ΣΑ - ΜΑΤ - ΣΟΝ - ΔΑΣΥΣ. 12) ΣΑΥΡΑ - ΝΟΜΙΜΟΣ. 13) ΠΙΚΟΛΙΝΑ - ΣΙΑΣ - ΡΕ. 14) ΑΚΑΚΟ - ΣΚΙΑΖΩ. 15) ΡΟΣ - ΟΝΟ - ΑΤΟΠΑ. 16) ΡΟΣ - ΟΝΟ - ΑΤΟΠΑ. 17) ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΙΣ - ΣΧΙΖΩ.

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Παράξενο διήγημα

Ήταν ένα φθινόπωρο, στη Μπρούκλιν, στην πολιτεία της Φλόριδας, με τα κοιμημένα κανάλια. Τραβούσαμε με κάποιο φίλο μου κατά μήκος της προκυμαίας, σιωπηλοί.

Φτάσαμε έπειτα στο σπίτι του, όπου με κράτησε για το δείπνο. Αφού φάγαμε, πήγαμε και καθήσαμε στη βιβλιοθήκη του.

Θα σου διηγηθώ μιά ιστορία, μου είπα, όπου δεν μπορείς να ξεχωρίσεις το όνειρο απ' την πραγματικότητα. Οι γονείς μου δεν είχαν άλλα παιδιά από μένα και την αδελφή μου, τη Σελίτζα, που πέθανε εδώ και δεκαπέντε χρόνια.

Την ιστορία της θα σου διηγηθώ. Η αδελφή μου είχε μιά υπέροχη όμορφη, μιά άγρια γοητεία που σ' αγκυλωγόταν. Τα μάτια της ήταν γαλάζια και έλαμπαν παρθένα. Μιλούσε λίγο και διορκώς φαινόταν βυθισμένη σε κάποιο όνειρο.

Όταν πάτησε τα είκοσι χρόνια της η Σελίτζα γνώρισε ένα νέο, τον Ρομπέρ. Οι γονείς του είχαν μεγάλη χημική επιχείρηση.

Σε κάποια βελούδι συνόδεψα την αδελφή μου, που χόρευε θαυμάσια. Έκει, γνωρίστηκε με τον Ρομπέρ που, τον επόμενο χρόνο, τη ζήτησε επίσημα σε γάμο. Η πρότασή του έγινε δεκτή με χαρά απ' τους γονείς μου και την αδελφή μου, που τον είχε αγαπήσει απ' την πρώτη στιγμή. Οι άρραβόνες τους γιορταστήθηκαν πανηγυρικά.

Μα αλλοίμονο! Ήταν μοιραίο να πηγαίει ο γάμος νέος, έπειτα, από δύο βδομάδες, στην πόλη της Ουάσινγκτον. Λαμπράς κολυμβήτης κι έχοντας επιποσύνη στην άτοχη του, κανονίστηκε μακριά, μα φαίνεται πως καταράστηκε, και τα κούματα τον παρέσυραν. Το πτώμα του δε βρέθηκε ποτέ!

Έπρεπε να αναγγείλω, τη φριχτή είδηση στη Σελίτζα. Οι γονείς μου χρησιμοποίησαν κάθε πονηρία ώστε να της το πουν σιγά σιγά. Μα η αδελφή μου δεν ήθελε να πιστέψει ποτέ στο θάνατο του αγαπημένου της. Δεν είναι νεκρός, έλεγε, δεν μπορείτε να μου δείξετε τον τάφο του!

Μία φορά, οι γονείς μου προσπάθησαν να της δώσουν να καταλάβει πως έπρεπε σαν πρελλή και χλωμή μας, από τότε δεν της ξανακάμαμε κουβέντα γι' αυτό το ζήτημα.

Τα χρόνια κύλησαν έτσι. Η Σελίτζα έκανε κάθε μέρα ένα περπάτημα, μόλις βράδυσε, όταν τα κανάλια γέμιαν νερό. Πήγαινε πάντα μ' ένα μαύρο βήμα, μόνι της.

Μία μέρα, παρακαλούθοντας την, την είδα να κατεβαίνει τα σκαλοπάτια μιας κούτσας με ένα κουτάκι προσχετικά το γαλιών νερό. Έσκυψε και πάνω του, κι άπλωσε έπειτα το

Απογορεύεται η ανακρίση... Οποιοδήποτε θέμα του παρόντος τεύχους άνευ της εγγράφου άδειας της Διευθύνσεως του «Θησαυρού»...

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ συμφώνως τῷ άρθρῳ 6 § 7 τῶν Ν. Α 1092) 1938 ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ε. Ε. Ε. ΑΛΚΥΩΝ - Δ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ και Σίας Διαχειριστής εταιρείας: ΔΗΜ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ. Διευθυντής Εφημερίδας: ΔΗΜ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ, Παροῦσ 14, Αθήναι. Υπεύθ. Τυπογράφου: Σπ. Μπέλας δόξ Δύσεως, Νέον Ηράκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
Έτησία 340.-
Εξαμηνίως 170.-
Τρίμηνος 85.-

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Έτησία 6.-
Εξαμηνίως 3.-
Τρίμηνος 1.500.-

Εμδάσματα Εσωτερικού διά ταχυδρομικής επιστολής και Εξωτερικού διά τραπεζικής ταχυτάτης προς το περιοδικό «ΘΗ ΣΑΥΡΟΣ» Ε. Ε. Ε. ΑΛΚΥΩΝ - Δ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ και Σίας - Σανταρόζα 5, ΑΘΗΝΑΙ.

Ε. Ε. Ε. ΑΛΚΥΩΝ - Δ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ και Σίας - Σανταρόζα 5, ΑΘΗΝΑΙ.

χέρι της, καίθευόντας το. Σίγουρα έθλεπε κάποιο άλλο χέρι ν' ανέβαινη απ' τα ύψη βάθρ. Έμεινε άρκετη ώρα έτσι, με τα δάχτυλα ένωμένα... Σαν πέρασε ώρα, την είδα να ξαναγυρίζει ήσυχα στο σπίτι.

Κι' άλλα χρόνια πέρασαν... Τα διάφορα γεγονότα της συνέβησαν στο μέταξυ δεν είχαν καμμία σημασία γι' αυτή. Σε ηλικία πνήντα χρονών ήταν πάντα ώραια, έλκυστική. Έκείνη την εποχή, ζήτησε απ' τους γονείς της να δώσουν να πάει να ζήσει μόνον της σε μιά μικρή βίλλα, που είχαμε κοντά στη Στραταρχική Πύλη. Έγκαταστάθηκε λοιπόν εκεί με μιά γοργά υπηρέτρια.

Ενα βράδυ, καθώς είχα ξαναγορησει από κάποιο μου ταξίδι, η υπηρέτρια της χτύπησε την πόρτα μου και μου είπε πως η κυρία της ήθελε να μου μιλήσει άμέσως.

Η αδελφή μου με περίμενε κάτω στη σκάλα και φαίνονταν άνασταταμένη. Η Σελίτζα έτρεμε όλοκλήρη. Με παρακάλεσε να τη συνοδεύω στο σάλο. Εντελώς, στο βάθος, ένας καθρέφτης σκέπαζε τον τοίχο. Στο φως των κεριών, μου φάνηκε πως κάποιος διέσχιζε τη σάλα τρέχοντας, τη στιγμή που μπήκα μέσα. Ορθοστατώντας, μα και σήμερα, νομίζω, πως έπρόκειτο για κάποιο πρόσωπο που είχα δει, εδώ και χρόνια.

Η Σελίτζα μου είπε τότε ψευδοιστά:

Αδελφέ μου, πένε χρόνια που δεν σου μιλάω. Σήμερα πρέπει να σου μιλήσω, έτσι κάνουν όσοι βλέπουν το θάνατο να πλησιάζει. Σέρεις καλά πως δεν έπαφα ποτέ να είμαι πιστή στον άντρα που αγάπησα. Χθες, στην έκκληση είδα ένα νέο. Ήταν αυτός ο δής και συ την έρχομένη Κυριακή... Θα σκετάρει, όχι μακριά από μένα... Άκου λοιπόν: Θέλω να μπει γιά μιά στιγμή σ' αυτό το σαλόνι, που βρίσκεται τώρα. Δεν θα προφέρω καμμία λέξη, δεν θα κάνω καμμία χειρονομία, θα φύγω άδούρως... Σε ικετεύω, αδελφέ μου, να φροντίσεις να γίνει αυτό.

Έφυγα συλλογισμένος. Την εργάμενη Κυριακή ανακάλεψα στην έκκληση, το νέο και, μόλις τον αντίκρισα, ένιωσα ένα δυνατό κλονισμό, τόσο πολύ έμοιαζε από μακριάτην τον Ρομπέρ. Το ίδιο άσπρημα, το ίδιο βλέμμα, το ίδιο πρόσωπο.

Ήταν γάμος κάποιου εφοπλιστού απ' το Αμερικανικό, και, όπως μου είπε, είχε έρθει στην Μπρούκλιν αναψύχων. Τον κάλεσα σε γεύμα και του ζήτησα τη χάρη νάρθ, ένα βράδυ, στο σπίτι της αδελφής μου και να συμπιερίσει ακριβώς όπως εκείνη ήθελε γιά μερικές στιγμές. Στην αρχή εφιστάθηκε. Μα τότε έπειτα όταν του διηγήθηκα την ιστορία της, Συγκινήθηκε και δέχτηκε στο τέλος.

Όσα χρόνια κι αν έζησα δε θυμάμαι εκείνο το καλοκαίρι να βελούρω, όταν ο νέος μπήκε στο σπίτι της αδελφής μου. Ο νέος μ' άποκόμισε άδούρως. Άνοιξε την πόρτα του σαλονιού ανάλαφρα. Τα μισόκλειστα πατζούρια άφησαν να περνώει οι ακτίνες του ήλιου που χρυσίζουν στο πάτωμα.

Ντυμένη με το πιο άφρο μεταξωτό της φόρεμα, η αδελφή μου γύρισε προς το νέο και τον κυτάεζε δίχως να μιλήσει. Τα χείλη της μόιο σάλευσαν λίγο και τα μάτια της έλαμψαν υπερφυσικά. Άπλωσε το χέρι της, όπως την είχα δει να το απλώνει πάνω απ' το νερό του καναλιού. Ο νέος της άταπόδωσε το χαιρετίσμο της κι άπομακρύνθηκε σιωπηλός...

Έπειτα από λίγες μέρες, έμαθα πως ο νέος αυτός είχε πηγαί, καθώς κοιμώποσε με πολλή τόλημη στη θάλασσα του Βορρά, στο ίδιο ακριβώς μέρος, όπου είχε χαθεί άλλοτε κι ο Ρομπέρ. Το πτώμα του δε βρέθηκε ποτέ.

Η είδηση αυτή με συντρολόνισε. Κάποτε μίλησα στην αδελφή μου γιά τον πνιγμό του δυστυχισμένου νέου, μα αυτή δεν εφαινόσθηκε καθόλου και μου απάντησε γαλήνια πως ήθελε από πριν πώς το φάντασμα του αγαπημένου της Ρομπέρ θα εξαφανιζόταν, μιά μέρα, στο ίδιο μέρος, όπου είχε εξαφανιστεί κι αυτός...

Η Σελίτζα έζησε ένα χρόνο ακόμα. Έσβυσε ένα βράδυ φθινόπωρο, πέφτοντας γαλήνια στο κοσμάκι της Μπρούκ, με το καυόγλο στο χέλι γιάτι στα νερά του είχε δει το Ρομπέρ και το νέο να της χαμογέλουν και να της γνέφουν να πάει κοντά τους...

ΣΑΡΑ ΣΙΑΒΕΣΤΡ

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Η αισθητική του προσώπου

Γιά να είναι φρέσκο και ωραίο το δέρμα σας πρέπει να το φροντίζετε διαρκώς. Το δέρμα του προσώπου πρό παντός, που είναι έκτεθειμένο σε όλες τις ατμοσφαιρικές μεταβολές στον ήλιο, στον αέρα χρειάζεται ιδιαίτερη περιποίηση. Και το νερό και το άρρωστο δέρμα και το λιπαρό και το ξηρό θέλουν την ξεχωριστή περιποίησή των. Δεν είναι η ίδια περιποίηση γιά όλα τα δέρματα. Πολύς φορές η περιποίηση αν δεν είναι κείνη που πρέπει, προκαλεί αντίθετα αποτελέσματα από κείνα που περιμένει κανείς. Αν λ.χ. σ' ένα λιπαρό δέρμα βάξετε κρέμες διαφόρες, το νερό να γεμίσει υπερίσχυα, να κοκκινίσει και να είναι άτακτο στην εμφάνισή. Αν ένα ξηρό δέρμα το πλένετε διαρκώς με το καθαρίζετε με κολώνια, οινόπνευμα ή διάφορες άλλες λυσίες τότε το στεγνώνετε άπομα περισσότερο, του αφαιρείτε το λίγο λίπος που έχει, το κοκκινίζετε και το κανέτε να σχιζέται και να γεμίζει λειψα. Το δέρμα του προσώπου το ξεχωρίζουν σε κανονικό, λιπαρό, στεγνό, υπερυδατωμένο και αφυδατωμένο.

Ενα κανονικό δέρμα του προσώπου χρειάζεται τουλάχιστον κάθε πρωί ένα πλύσιμο με νερό και σαπούνι. Το καλύτερο είναι το νερό της βροχής, που δεν έχει άκατα. Το νερό αυτό το μαζεύουμε μέρα σε στέφανη ή ντεπόζιτα. Τα νερά των πηγών και των πηγαδιών έχουν πολλά άκατα, κοκκινίλες και άπολείπια. Με το βρασμό τα άκατα κατασταλαίνουν και έτσι μπορείτε να καθαρίσετε το νερό της πηγής, των πηγαδιών και της λιμνής. Μπορεί ακόμα, με το βρασμό να το καθαρίσετε ακόμα καλύτερα. Το καθαρίζετε, δίνετε και με λίγη γλυκερίνη ή βιταμίνη. Γιά σαπούνι θα μεταγεμισθήτε το άπομα σαπούνι, τύπου Μασσαίικας. Τα άρωματικά σε μερικά άπομα εφελίζονται το δέρμα.

Κάθε πρωί, λοιπόν, ένα καλό καθαρίσμο με νερό γλιάρω ή με σαπούνι, είναι απαραίτητο. Μην ξεχνάτε όμως πως το γλιάρω νερό και το σαπούνι αφαιρούν και τις λιπαρές ουσίες, που είναι απαραίτητες γιά τη συντήρησή του δέρματος. Γι' αυτό το σαπούνισμα γιά να είναι πολύ έντονο παρά τόσο όσο χρειάζεται γιά να καθαρίσει το δέρμα από τις ακόνες, τα νεκρά κύτταρα της επιδερμίδας το πρόσωπό σας με άπομα κρύο νερό γιά να προφυλάττετε απ' το κρύο ή γιά να σφίξει το δέρμα του προσώπου και του τραχήλου. Με την περιποίησή του προσώπου, πάντα θα περιποιηθείτε και το λαμό σας, γιάτι αυτός γεννάει πολύ πιο γρήγορα από το δέρμα του προσώπου. Μετά το καθαρίσμο με το νερό μπορείτε να αλείψετε το πρόσωπό σας με ένα γάλα καθαρίσμο (Gleasning milk), που θα σας καθαρίσει βαθύτερα το δέρμα. Το γάλα μπαίνει μέσα στους πόρους και τους καθαρίζει καλύτερα από το νερό. Γιά το βράδυ είναι άποσπαστικός ο καθαρίσμος με γάλα καθαρίσμο γιά να βγλή καλύτερα το μακιγιάζ, οι ακόνες της ημέρας, το μύηγμα, και τα νεκρά κύτταρα της επιδερμίδας.

Γιά καλό καθαρίσμο με γάλα χρειάζεται να σκουπίσετε καλά το πρόσωπό και το λαμό με ένα κομμάτι μπατονάκι ή ένα υφλό τριμμένο πανί ή χαρτί μαλακό του υτεμακιγιάζ, που θα τα βουτήξετε ποσά στο γάλα που υποποισείτε. Το γάλα δεν πρέπει να είναι παχύ και λιπαρό. Πρέπει να καθαρίζε καλά και να μην εφελίζει το δέρμα. Γιά να τονάσετε το δέρμα σας και να το προφυλάξετε από τις ρυτίδες, θα μεταγεμισθήτε διάφορες κρέμες και ποσά πάντων κρέμες λεκιθίνης και βιταμινούχες. Η βιταμίνη Α τονώνει το δέρμα, το εμποδίζει να ερσινείται και να ρυτίδωνη και διευκολύνει την κανονική εξέλιξη της επιδερμίδας. Με το δάκτυλό σας θα βάλετε στα πρόνεοντα μέρη πολύ λίγη κρέμα και θα την απλώσετε με διάφορες κινήσεις από τη μύτη προς τα άποια και από το σάονι προς τα άπονα και από τα άπονα και από το σάονι προς τον ώμο. Υστερα θα τσιπηρήτε λίγο και θα χατοκρίσετε έλαφρά όλο το βέσος σας, ώπου να άογισή να κοκκινίση. Μ' αυτό τον τρόπο διευκολύνεται η άπορροφή της κρέμας.

Την κοέμα αυτή θα την κρατήσετε δύο - τρεις ώρες, που θα μείνετε στο σπίτι και μετά την άποσπασίτε με γάλα του καθαρίσμο, που θα το χρησιμοποιήσετε και γιά βράσι της πούδας, όταν θα βγείτε.

Γιά να προφυλάξετε το δέρμα σας από τον ήλιο, τον άερα, τη θάλασσα, τη έστια και το κούο, ποεί να μεταγεμισθήτε μιά κρέμα της ημέρας ή γάλα καθαρίσμο, που θα τα βάλετε πώς της πούδας. Η πούδα σας ποεί να είναι πολύ λεπτή γιά να στέκη καλά και να μη φαίνεται στο πρόσωπό σας σε άποια.

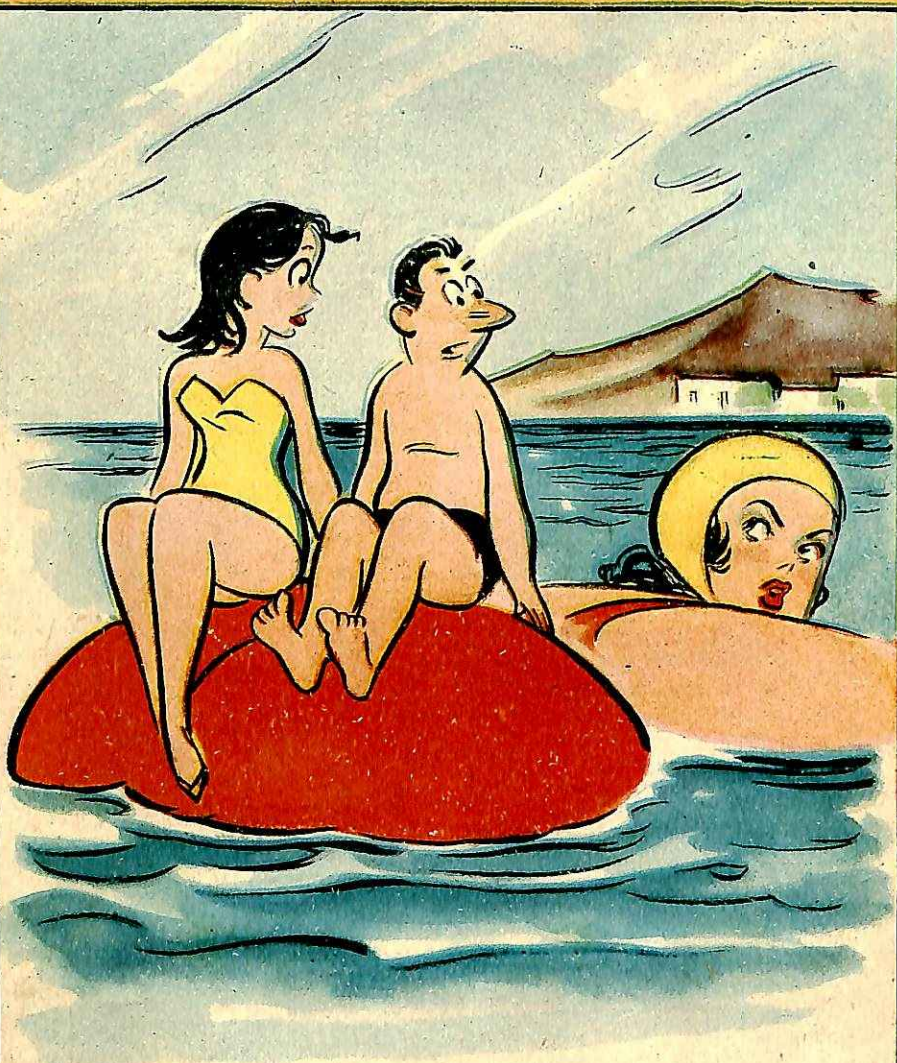
Εκτός από τις τοπικές φροντίδες ποεί να ένδιαφερατε γιά την καθόλου ύγεια σας γιά να διατηρήσετε το δέρμα σας φρέσκο. Δεν πρέπει να ένυνάτε σε κλιματικές ποσά πάντως χώρους, όπου η ατμόσφαιρα είναι μολυσμένη. Η μεγάλη κοσική ζωή, το κέντημα, τα όντονευστάδια, η ναυτοπορεία και οι διάφορες συγκινήσεις έπιδρούν βλαβερά στο δέρμα του προσώπου. Αν υποφέρετε από τις άυνδαλές σας, τα δόντια σας, χρόνια σκαλοκισίδια, ποεί να άπαλλάγητε απ' αυτές τις έστιες μολύνσεως. Γενικά θα προσπαθήτε να άπαλλάγητε από όποιαδήποτε άρρώσσεις, γιάτι όλες οι άρρώσσεις ένουν τον αντίκυπό τους στο δέρμα του προσώπου, που είναι ο καθρέφτης της ύγειας.

Α. ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ - ΔΟΥΚΑ
Γιατρός Δερματολόγος

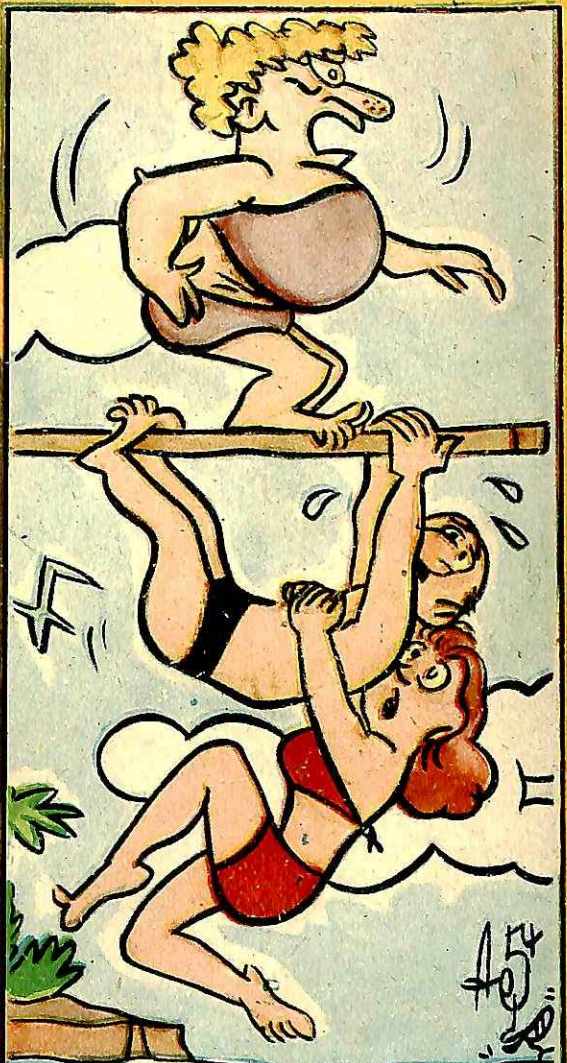

ΟΙ Έλληνες κολυμβηταί και υδατοσφαιρισταί κατά την άφιξή τους στην Αθήνα, μετά την θριαμβευτική περιόδευσή τους στη Γιουγκοσλαβία.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

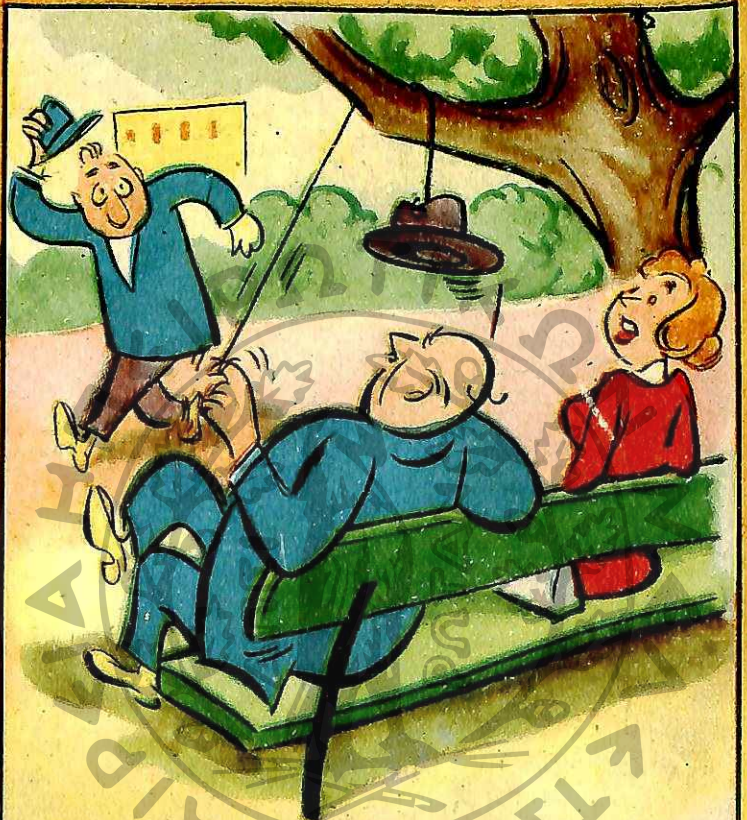
— Δεν μ' αρέσει να ένοχλώ, αλλά δεν μπορούσατε να βρῆτε άλλο νησάκι για να ξεκουραστήτε;

Κωνσταντῆ, πού είσαι;
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Μὴν ἀνησυχῆς, μαμᾶ... "Εσπασε τὸ λάστιχό μου,
ἀλλὰ ἐγὼ τὰ βόλεψα!"
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— 'Εκτιμῶ τὶς ἰδέες σου, κύρ- Γιάννη!... Βλέπω
ὅμως πῶς ἡ ἀνεσί σου ξεπερνᾷ τὰ ὅρια!